DANA SCHWARTZ

YOUNG

14+

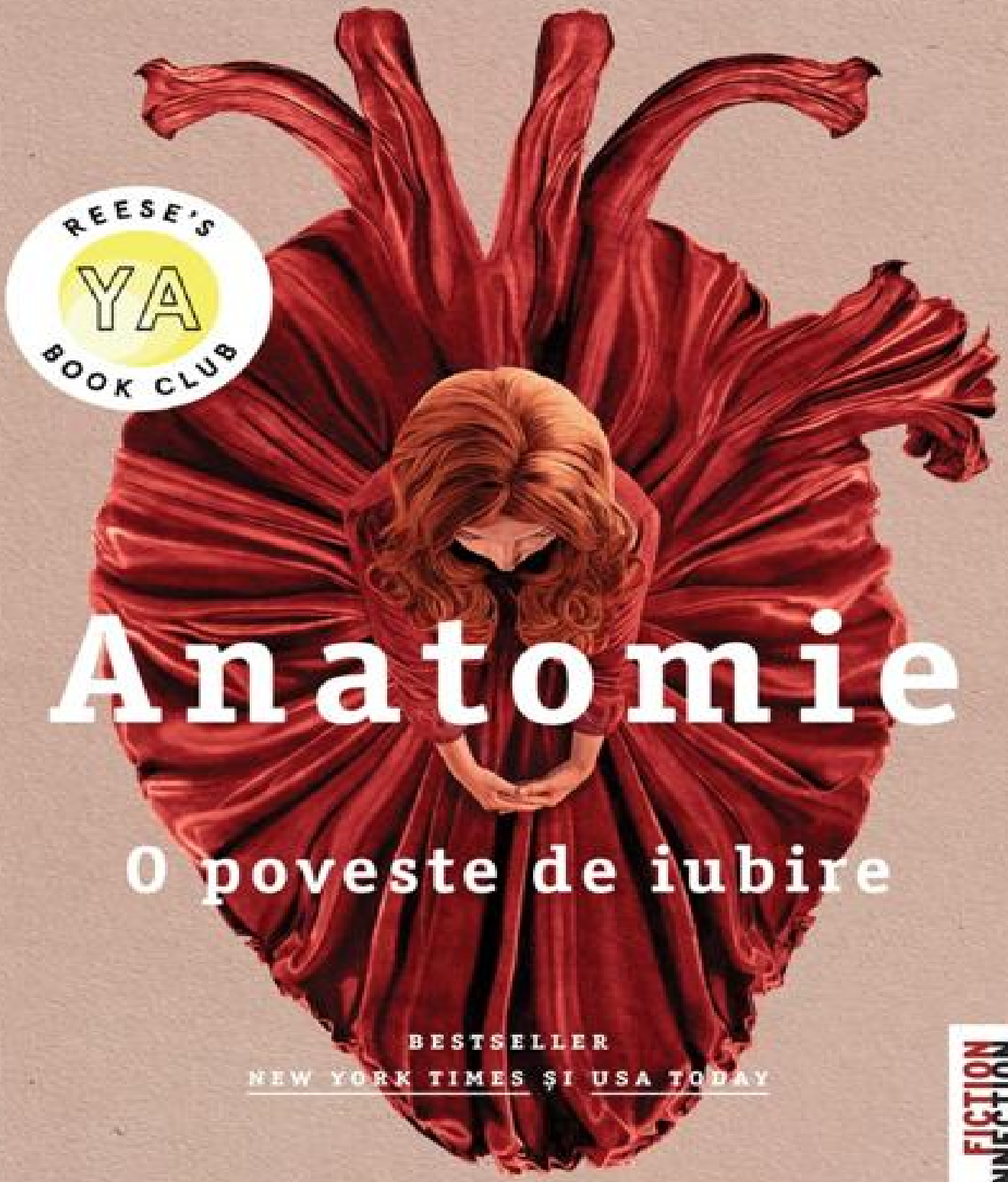

Anatomie

O poveste de iubire

BESTSELLER
NEW YORK TIMES ȘI USA TODAY

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Dana Schwartz

Anatomie
O poveste de iubire

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Kerri Resnick

Ilustrație copertă: Zachary Meyer

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Andreea-Lavinia Dădârlat

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată,

revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Anatomy: A Love Story

Autor: Dana Schwartz

Copyright © 2022 by Sidley Park

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1356-9

ISBN (EPUB): 978-606-40-1670-6

Lui Ian,
căruia i-am dăruit inima mea

Ca să deslușești cauzele vieții,
trebuie mai întâi să-ți ațintești privirea
asupra morții.
— Mary Wollstonecraft Shelley,
Frankenstein[1]

---

[1] Mary W. Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modern*, trad. de Adriana Călinescu, Editura Albatros, București, 1973, p. 54. *(N.t.)*

Prolog

EDINBURGH, 1817

— Grăbește-te!
— Sap cât pot de repede, Davey.
— Păi, atunci sapă și mai repede.
Era o noapte aproape fără lună, așa că Davey, care ședea în iarba umedă, n-a avut cum să-l vadă pe Munro dându-și ochii peste cap acolo jos, în mormântul la care tocmai săpa. Îi lua mai mult decât de obicei — lopata de lemn pe care reușise s-o șterpelească din spatele hanului din Farbanks era mai mică decât cea de metal cu care începuse treaba în seara aceea. Dar lopata de lemn făcea mai puțin zgomot, iar asta era important. De când cimitirul Thornhill angajase un străjer să păzească mormintele, era esențial să păstreze liniștea. Deja trei dintre prietenii lor fuseseră ridicați de strajă și nu reușiseră să-și plătească amenzile. De atunci, Davey nu-i mai văzuse pe străzi.

Ceva nu era în regulă. Davey nu putea spune exact ce anume, dar în seara asta atmosfera era stranie. Poate era aerul. Fumul unsuros adăstând la joasă înălțime peste Orașul Vechi din Edinburgh fusese dintotdeauna gros, îngreunat de mirosul uleiului folosit la gătit, al tutunului și al combinației toxice de împuțiciune și dejecții umane, care alungase orice urmă de stare de bine spre clădirile noi și arătoase aflate mai la vale și dincolo de Princes Street Gardens. În seara asta nu se simțea nicio adiere.

Davey nu i-a pomenit lui Munro despre sentimentul straniu care-l încerca, fiindcă Munro n-ar fi făcut decât să râdă de el. *Ar trebui să-i simți pe gardienii din schimbul de noapte, nu premonițiile astea ciudate,* i-ar răspunde Munro.

Undeva, în depărtare, Davey vedea o lumânare arzând la fereastra casei parohiale din spatele bisericii. Preotul era încă treaz. Oare ar fi putut zări, de la distanța aceea și prin întunericul

des, mișcarea din cimitir? Cel mai probabil nu, dar dacă se hotăra să iasă pentru un rond de noapte?

— Nu poți să te miști *un pic* mai repede? a șoptit Davey.

În loc de răspuns, s-a auzit sunetul inconfundabil al lemnului lovind în lemn. Munro dăduse de sicriu. Amândoi băieții și-au ținut respirația pentru ce urma: Munro a ridicat lopata cât de sus a putut și apoi a coborât-o cu forță. Davey s-a strâmbat auzind trosnetul capacului spart. Au așteptat o clipă să audă vreun strigăt sau vreun lătrat de câine, dar nu le-a ajuns nimic la urechi.

— Aruncă-mi frânghia, a strigat Munro.

Davey a făcut ce i se ceruse și, în doar câteva clipe, Munro a legat cu pricepere frânghia de gâtul cadavrului.

— Acum trage.

În timp de Davey smucea frânghia, Munro, aflat încă în mormânt, se străduia să scoată cadavrul prin gaura îngustă din capac, apoi să-l ghideze spre lumea de la suprafață, într-un soi de naștere ciudată, inversată, a unui trup de dincolo de moarte. Munro a reușit să scoată pantofii mortului în momentul când trupul a părăsit coșciugul, dar Davey era cel care trebuia să îndepărteze hainele și să le arunce înapoi în mormânt. Furtul cadavrelor era ilegal, dar dacă ar fi luat, pe deasupra, și orice obiect aflat în sicriu, ar fi însemnat să comită o infracțiune.

Era cadavrul unei femei, exact așa cum le spusese Jeanette. Fata spiona ca să găsească orice pont i-ar fi adus, în săptămâna respectivă, o plată bună din partea recuperatorilor de cadavre. Jeanette se strecura pe la înmormântări și stătea destul de aproape încât să se asigure că, oricare ar fi fost mortul, nu-și permisese peste sicriu o lespede de piatră îndeajuns de scumpă încât să împiedice exact delictul pe care-l săvârșeau ei acum.

— Fără coșciug metalic și fără familie, spusese Jeanette când se ivise în pragul apartamentului lui Munro din Fleshmarket Close, scărpinându-se pe gât și rânjind la el de sub claia arămie de păr.

Jeanette n-avea mai mult de paisprezece ani, dar îi lipseau deja mai mulți dinți.

— Sau cel puțin nu i-a mai rămas mare familie, oricum. Și coșciugul arată ca o ieftineală. Pin sau ceva de genul ăsta.

— Nu era însărcinată, nu? a întrebat Munro plin de speranță, ridicând din sprâncene.

Doctorii abia așteptau să disece trupuri de femei însărcinate, pentru care erau dispuși să plătească dublu. Jeanette a scuturat din cap și a întins mâna după plată. Imediat după căderea întunericului, Munro și Davey ieșiseră cu roaba, lopețile și frânghia.

Davey și-a ferit privirea și a tras de pe cadavru rochia cenușie fragilă. Chiar și în întuneric a simțit că roșește. Până atunci nu mai dezbrăcase nicio femeie în viață, dar pierduse numărul celor de pe care scosese hainele la o zi după ce fuseseră coborâte în pământ. S-a uitat în jos, la lespedea pe jumătate ascunsă de țărână și de întuneric: PENELOPE HARKNESS. *Îți mulțumesc pentru cele opt guinee, Penelope Harkness,* și-a spus el.

— Aruncă-le aici, i-a strigat de jos Munro.

Davey i-a azvârlit rochia. Imediat ce hainele femeii s-au întors în sicriul gol, Munro s-a ridicat din groapă și a urcat pe iarba umedă.

— Am gătat-o, a zis el, scuturându-și palmele pline cu pământ. Hai să-l umplem la loc și să terminăm și cu asta.

Munro n-a spus-o, dar și el a simțit ceva ciudat, o rarefiere bizară a aerului, care-i îngreuna și mai tare respirația. În fereastra casei parohiale nu se mai zărea lumânarea aprinsă.

— Nu crezi c-a murit de febră, nu? a șoptit Davey.

Pielea femeii nu era nici plină de bube, nici însângerată, dar zvonurile ultimelor zile nu puteau fi ignorate. Dacă febra romană chiar revenise în Edinburgh…

— Bineînțeles că nu, a replicat Munro, sigur pe el. Nu fi tâmpit.

Davey a expirat și a zâmbit ușor în întuneric. Munro știa mereu cum să-l facă să se simtă mai bine, cum să alunge temerile care i se furișau în minte ca rozătoarele pe lângă pereți.

Băieții și-au terminat treaba în liniște. Mormântul era la fel de bine acoperit cu pământ și buruieni cum fusese și dimineață, iar trupul înțepenit de *rigor mortis* se afla în roaba lor, acoperit cu o pelerină gri.

La marginea cimitirului, ceva s-a mișcat de-a lungul zidului scund de piatră care încercuia toată latura estică. Și Davey, și Munro au văzut mișcarea și au întors capetele ca s-o urmărească, dar aceasta a dispărut înainte să li se obișnuiască lor ochii cu întunericul.

— Era doar un câine, a spus Munro cu mai multă convingere decât simțea în realitate.

— Haide. Doctorului îi place să ajungem înainte să se crape de ziuă.

Davey împingea roaba, iar Munro mergea pe lângă el, strângând coada lopeții mai tare decât de obicei. Aproape că ieșiseră din cimitir, când le-au apărut în cale trei bărbați îmbrăcați cu pelerine.

— Salutare, a spus primul dintre ei.

Era cel mai înalt și părea și mai înalt din cauza jobenului pe care-l purta pe cap.

— Ce noapte minunată! a spus cel de-al doilea, un bărbat chel și mai scund decât ceilalți doi.

— Perfectă pentru o plimbare, a spus al treilea; avea o mustață de sub care răsărea, chiar și în întuneric, un rânjet galben.

Nu erau paznici, după cum și-a dat seama Davey. Poate că erau ca și ei, recuperatori de cadavre. Evident, și Munro a avut aceeași idee.

— Dați-vă la o parte din drum. Este a noastră, n-aveți decât să vă faceți rost singuri de un răposat, a spus el, pășind în fața lui Davey și a roabei pe care o împingeau.

Vocea îi tremura imperceptibil.

Davey a privit în jos și a văzut că toți domnii aceia purtau pantofi fini de piele. Niciun profanator de cadavre nu avea asemenea pantofi. Cei trei bărbați au izbucnit în râs la unison.

— Chiar ai dreptate, a spus cel scund. Și, bineînțeles, nici prin cap nu ne-ar trece să chemăm straja de noapte.

A făcut un pas spre ei, iar Davey a văzut cum din mâneca pelerinei îi iese bucla unei frânghii. Totul s-a petrecut fulgerător: cei trei bărbați s-au apropiat, iar Munro a zbughit-o pe lângă ei și a luat-o la goană pe alee cât îl țineau picioarele spre oraș.

— Davey! a strigat el. Davey, fugi!

Dar Davey încremenise în spatele roabei, nevoit să cumpănească într-o clipă dacă o abandonează sau nu pe Penelope Harkness, în timp ce-l vedea pe Munro luându-și un ultim elan și dispărând. Când picioarele i s-au supus, în sfârșit, ca să-și poată urma prietenul, era deja prea târziu.

— Te-am prins, a spus bărbatul cel înalt, cu pălărie, apucându-l pe Davey de încheietură cu mâna lui cărnoasă. Hai, că n-o să doară deloc.

Bărbatul a scos un pumnal din buzunar. Davey s-a luptat să scape din strânsoarea lui, dar oricât s-a tras și s-a răsucit, n-a reușit să se elibereze.

Cu delicatețe, bărbatul i-a trecut pumnalul peste antebraț, lăsând o dâră sângerie care părea aproape neagră în întuneric.

Davey era prea înfricoșat ca să strige. A privit în tăcere, cu ochii măriți de panică, fără să clipească măcar, cum bărbatul chel a scos o fiolă umplută cu un lichid violaceu, vâscos. Apoi a scos capacul fiolei și a întins brațul.

Cel cu pălărie a scuturat pumnalul deasupra fiolei, astfel încât o picătură din sângele lui Davey s-a prelins în lichidul violaceu, care s-a întunecat, iar apoi și-a schimbat culoarea într-un galben-auriu aprins, strălucitor, luminând chipurile celor trei bărbați care zâmbeau.

— Minunat, a spus cel cu mustață.

* * *

A doua zi, ieșind să-și facă nevoile de dimineață, preotul a găsit o roabă abandonată, în care se afla trupul femeii pe care-o înmormântase cu o zi în urmă. A clătinat din cap. Recuperatorii de cadavre din oraș căpătau tot mai mult curaj — și deveneau tot mai periculoși. Ce avea să se aleagă de Edinburgh?

Din <u>Tratatul de anatomie al dr. Beecham:</u>
<u>sau Prevenirea și vindecarea bolilor moderne</u>
(a 17-a ediție, 1791) de dr. William R. Beecham:

Orice medic care dorește să trateze eficient atât boala, cât și orice formă de accident casnic banal trebuie întâi să înțeleagă anatomia. Înțelegerea corpului omenesc și a tuturor componentelor sale este elementară în profesia noastră.

În acest tratat voi sublinia fundamentele anatomiei descoperite de mine în decenii de studii, însoțite de ilustrații realizate chiar de mine. Cu toate acestea, ilustrațiile nu pot suplini descoperirea activă și nemijlocită a anatomiei prin intermediul disecției și niciun medic în devenire nu poate spera vreodată să aducă servicii profesiei noastre înainte de a examina cel puțin o duzină de cadavre și de a le studia părțile componente.

Deși unii dintre confrații mei din Edinburgh acționează prin mijloace necinstite, angajând serviciile ilegale ale așa-numiților recuperatori de cadavre care fură trupurile unor nevinovați, subiecții oferiți studenților de la școala mea de anatomie din Edinburgh fac parte dintre nefericiții aceia, bărbați și femei, care au cunoscut lațul călăului și în cazul cărora legile britanice înclină să le ofere posibilitatea de a face un ultim serviciu concetățenilor lor, ca ultimă ispășire.

1

Broasca murise, nu era niciun dubiu în această privință. Era deja moartă când o găsise Hazel Sinnett. Își făcea plimbarea zilnică de după micul-dejun, când descoperise broasca răstignită acolo, pe cărarea din grădină, întinsă pe spate de parcă ar fi stat la plajă.

Lui Hazel nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. O broască, întinsă pur și simplu acolo. O ofrandă. Un semn din înalturi. Cerul era îngreunat de nori cenușii amenințând cu o ploaie ce nu se îndura să cadă. Cu alte cuvinte: vremea era perfectă. Dar n-avea să dureze mult. Dacă începea să plouă, experimentul ei ar fi fost distrus.

Din spatele tufei de azalee, Hazel a aruncat o privire în jur, să n-o vadă cineva (nu cumva maică-sa se uita spre grădină, de la fereastra dormitorului ei aflat la etajul al doilea?), apoi a îngenuncheat și a înfășurat firesc broasca în propria batistă, apoi a strecurat-o sub brâul juponului.

Norii se apropiau. Nu avea mult timp, așa că Hazel și-a scurtat plimbarea și s-a răsucit pe călcâie apucând-o înapoi, spre castelul Hawthornden. Avea să intre pe ușa din spate, nederanjată de nimeni, așa încât să se poată strecura îndată în camera ei.

Când a dat năvală în bucătărie, aceasta era încinsă și plină de nori groși de abur care bolboroseau din oala de fontă de pe foc și de mirosul greu al cepelor atârnate peste tot. O ceapă tăiată în jumătate zăcea abandonată pe o scândură de lemn. Ceapa, scândura și cuțitul căzut alături, pe podea, erau stropite cu sânge. Hazel a urmărit cu privirea dâra roșiatică și a dat peste bucătăreasă așezată pe un taburet într-un colț al bucătăriei, lângă foc, strângându-și mâna și legănându-se înainte și înapoi, în timp ce se văicărea încet, ca pentru sine.

— Oh! a țipat bucătăreasa, văzând-o pe Hazel.

Fața ei roșie era udă de lacrimi și mai îmbujorată decât de obicei. S-a șters la ochi și s-a ridicat, încercând să-și netezească fustele.

— Domnișoară, nu mă așteptam să vă văd aici, jos. Eu doar… îmi odihneam picioarele obosite.

Bucătăreasa a încercat să-și ascundă mâna în șorț.

— Oh, bucătăreaso. Sângerezi!

Hazel a întins mâna, încercând să apuce palma rănită a femeii. Gândul i-a zburat pentru o clipă doar la broasca strivită în jupon și la ploaia care stătea să cadă. Însă trebuia să se concentreze asupra situației de față.

— Ia, lasă-mă să văd.

Bucătăreasa s-a ferit. Tăietura era adâncă și străbătea podul cărnos al palmei, până spre încheietura mâinii bătătorite de muncă.

Hazel s-a șters pe fustă, apoi i-a aruncat bucătăresei un zâmbet reținut, liniștitor.

— Nu e nimic grav. Până la cină o să fii ca nouă. Tu, de acolo — a strigat ea spre o slujitoare —, te cheamă Susan, nu? Îmi aduci un ac de cusut?

Timidă, slujitoarea a dat din cap și s-a făcut nevăzută.

Hazel i-a adus bucătăresei un lighean și a pus-o să se spele pe mâna rănită, apoi s-o usuce cu o cârpă curată. După îndepărtarea sângelui și a funinginii, tăietura adâncă din palma femeii s-a văzut limpede.

— Uite că nu-i așa de înfricoșătoare după ce speli sângele, a spus Hazel.

Susan s-a întors cu acul. Hazel l-a ținut în foc până s-a înnegrit, apoi și-a ridicat fusta și a tras un fir de mătase din cămașa pe care o purta pe dedesubt.

Bucătăreasa a scăpat un țipăt ușor.

— Domnișoară, hainele dumneavoastră frumoase!

— Oh, prostii. Serios, nu face nimic, bucătăreaso. Acum… mă tem că s-ar putea să te împung un pic. Ești bine?

Bucătăreasa a dat din cap. Mișcându-se iute, Hazel a înfipt acul în palma spintecată a bucătăresei și a început să coasă strâns

tăietura, suturând-o. Bucătăresei i-a fugit tot sângele din obraji și a strâns tare pleoapele.

— Suntem aproape gata… încă un pic și terminăm… șiiiii gata! a spus Hazel, legând mătasea cu un nod bine făcut.

A rupt firul cu dinții. Nu s-a putut abține să zâmbească privindu-și isprava: o cusătură mică, ordonată, copci egale care dădeau, în sfârșit, o utilitate orelor petrecute în copilărie cu broderii plicticoase, care-i amorțeau mintea. Hazel și-a ridicat din nou fusta — cu grijă, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze cumva broasca — și, înainte ca bucătăreasa să protesteze sau să țipe, șocată de stricăciuni, a rupt o fâșie groasă de material, pe care a înfășurat-o strâns în jurul cusăturii proaspăt făcute.

— Ține minte: scoate bandajul diseară și spală rana, dacă vrei. Mâine vin să-ți aduc o cataplasmă. Și fii atentă la cuțit, bucătăreaso.

Ochii femeii erau încă uzi de lacrimi, dar i-a zâmbit lui Hazel.

— Mulțumesc, domnișoară.

Hazel a ajuns în camera ei fără alte incidente și s-a grăbit spre balcon. Cerul era la fel de cenușiu; ploaia încă nu începuse. Hazel a expirat și a scos dintre faldurile fustei broasca înfășurată în batistă. A dezvelit-o și a lăsat-o să cadă cu un pleoscăit umed pe balustrada de piatră. Din tot castelul Hawthornden, cel mai mult îi plăceau biblioteca — unde pereții erau acoperiți cu tapet verde, pătat, cărțile, învelite în piele și focul aprins în fiecare după-amiază în șemineu — și balconul de la dormitorul ei, de unde putea vedea pârâul mărginit de copacii de dedesubt și în rest, doar natura, întinsă pe kilometri întregi. Camera ei se afla în aripa de sud; nu avea cum să zărească fumul ridicându-se din inima orașului Edinburgh, aflat doar la o oră de mers călare spre nord, așa că aici, în balconul ei, se putea preface că este singură pe lume, o exploratoare stând pe marginea abisului cunoașterii umane și adunându-și curajul pentru a păși înainte.

Castelul Hawthornden era înălțat pe o stâncă, din ziduri de piatră acoperită cu iederă, care se iteau peste codrii scoțieni neîmblânziți, dominând pârâiașul subțire ce se avânta mai departe decât reușise Hazel să-l urmeze. Familia ei din partea

tatălui trăia aici de cel puțin o sută de ani. Istoria familiei Sinnett stătea scrisă în ziduri, în funinginea, în iarba și în mușchiul care acopereau pietrele din vechime.

Mai multe incendii izbucnite în bucătărie în anii 1700 făcuseră ca mare parte din castel să fie reconstruită peste clădirea inițială, din cărămizi așezate peste pietre. Singurele rămășițe ale structurii originale erau porțile, în capătul aleii, și o temniță rece de piatră săpată în coasta dealului, rămasă nefolosită în trecutul recent și invocată doar ca amenințare când doamna Herberts îl prinsese pe Percy furând budincă înainte de ora ceaiului sau când valetul, Charles, jurase, în urma unui rămășag, să stea închis înăuntru o zi întreagă, dar nu rezistase mai mult de o oră.

În cea mai mare parte a timpului, lui Hazel i se părea că trăiește de una singură la Hawthornden. De obicei, Percy se juca pe-afară sau își făcea lecțiile. Mama lor, purtând și acum haine de doliu, ieșea rareori din camera ei, alunecând pe lângă pereți ca o fantomă a morții, învești mântată în negru. Uneori se simțea singură, dar de obicei Hazel era recunoscătoare pentru această solitudine. Mai ales atunci când voia să-și facă experimentele.

Broasca moartă era mică, de un maroniu mat. Membrele ei subțiratice, care îi clămpăniseră în palme ca ale unei păpuși dezmembrate atunci când o ridicase de pe cărare, erau acum înțepenite și neplăcut de lipicioase. Dar broasca era moartă și în aer plutea o furtună — era perfect. Toate piesele se aflau la locul lor.

Dindărătul unui bolovan de pe balcon, Hazel a scos un vătrai și furculița pe care o șterpelise de la bucătărie în urmă cu câteva săptămâni, exact în așteptarea unei astfel de ocazii. Bernard fusese enervant de evaziv în privința metalului folosit de omul de știință-magician din Elveția („Oare era aramă? Măcar spune-mi, Bernard, ce *culoare* avea?“ „Ți-am spus, nu-mi amintesc!“), așa că Hazel decisese să acționeze cu obiecte de metal care păreau destul de simplu de sustras de prin casă fără să le observe cineva lipsa. Vătraiul era din biroul tatălui ei și nici măcar servitorii nu se mai deranjaseră să intre în încăperea aceea în lunile de când taică-său și regimentul lui fuseseră detașați pe Sfânta Elena.

Un huruit îndepărtat de tunet și-a trimis ecoul în valea de dedesubt. Era momentul. Avea să pătrundă în lumea dintre viață și moarte folosind electricitatea pentru a readuce carnea la viață. Ce erau miracolele, dacă nu știința pe care omul n-a înțeles-o încă? Și nu era totul cu atât mai miraculos, cu cât secretele universului se aflau toate acolo, niște coduri pe care le puteai desluși dacă erai suficient de inteligent și de tenace?

Cu un aer reverențios, Hazel a așezat cu grijă vătraiul lângă broască, în lateral, apoi a pus încet furculița de cealaltă parte.

Nu s-a întâmplat nimic.

A mutat furculița și vătraiul mai aproape de broască, iar apoi, nerăbdătoare, le-a pus în contact cu pielea acesteia. Oare trebuia să…? Nu, nu, Bernard ar fi menționat ceva dacă țeasta condamnatului ar fi fost *înfiptă* într-o țeapă. Când revenise din marele tur, îl așteptase sufocată de întrebări despre demonstrația pe care o pomenise doar în treacăt în scrisoarea trimisă din Elveția, o demonstrație susținută de fiul marelui om de știință Galvini. Folosind electricitatea, Galvini al doilea făcuse picioarele broaștei să danseze și capul retezat al unui condamnat să clipească, de parcă ar fi revenit la viață.

— A fost cu adevărat înspăimântător, îi spusese Bernard ducându-și la buze ceașca de ceai și făcând semn servitorului să-i mai aducă un biscuit cu ghimbir. Dar și uluitor deopotrivă, în felul său ciudat, nu crezi?

Hazel credea. Deși Bernard refuzase să mai vorbească despre asta („De ce trebuie să fii așa *morbidă*, verișoară?“), Hazel descoperise că poate să adune la un loc, în mintea ei, detaliile acelei scene de parcă s-ar fi aflat ea însăși acolo — bărbatul cu jachetă croită după moda franțuzească, stând pe scenă într-un teatru mic, cu lambriuri de lemn, în fața cortinei de catifea roșie încărcate de praf. Vedea în mintea ei piciorușele subțiri ale broaștei zvâcnind în sus și-n jos, dansând ca fetele de cancan, apoi pe Galvini smulgând bucata de pânză de pe atracția principală: capul unui bărbat ce murise spânzurat. În imaginația lui Hazel, gâtul fusese retezat suficient de jos încât să se vadă vânătăile violacee provocate de frânghia intrată în carne.

Noi, oamenii, ne temem de moarte, și-l imagina Hazel pe Galvini rostind cu un puternic accent italian. *Moartea! Înfricoșătoare și teribilă! Inevitabilă și necruțătoare! Mergem spre ea dansând, ca spre o femeie frumoasă* (italienilor le place să vorbească despre femei frumoase), *iar Moartea valsează și ea spre noi, atrăgându-ne irezistibil. Odată ce vălul este străpuns, nu mai există cale de întoarcere. Dar a început un nou secol, prieteni.*

Odată ajuns în acest punct, Hazel și-l imagina ținând în aer o tijă metalică, asemenea lui Hamlet, craniul, apoi ridicând-o și pe a doua și lăsând fulgerul să joace înainte și înapoi între ele, în timp ce publicul murmura. *Iar omenirea va învinge legile naturii!*

Publicul a icnit, în timp ce luminile de pe scenă au pocnit sub efectul electricității și, pentru efectul dramatic, în aer a fost eliberat praf de pușcă cenușiu, iar căpățâna condamnatului a revenit la viață.

Bernard descrisese scena într-o scrisoare pe care Hazel o citise de atâtea ori, încât învățase pe de rost fiecare rând: felul în care zvâcnise țeasta condamnatului când vergelele îi fuseseră coborâte spre tâmple, felul cum i se ridicaseră pleoapele. Preț de o clipă, poate că omul își recăpătase cunoștința, clipind pe scenă în fața unei mulțimi de bărbați și nevestele lor, înțolite cu cele mai bune mănuși și pălării, ba poate chiar îi *văzuse* cu adevărat. Bernard nu pomenise nimic despre gura căscată a condamnatului, dar Hazel s-a trezit imaginându-și o limbă neagră atârnând dintre buze, ca și când țeasta s-ar fi plictisit să fie pusă iar să-și facă numărul, să fie expusă din nou, la un alt matineu, pentru încă o mulțime de gură-cască.

Când spectacolul s-a sfârșit, Galvini s-a aplecat în fața aplauzelor pline de neîncredere, iar apoi toți cei din public s-au îndreptat spre vilele și castelele în care erau cazați, ca să-și distreze gazdele, la un vermut, cu descrierea evenimentelor serii.

„A fost ca o vrăjitorie“, scrisese Bernard. „Cu toate că nu mi-am imaginat niciodată că un vrăjitor ar putea purta niște pantaloni atât de prost croiți.“ În scrisoarea sa, Bernard menționase și faptul că achiziționase, cu patru sute de franci, o pelerină de

vânătoare, și că-l văzuse pe prințul Friedrich von Hohenzollern purtând același model.

Dar acum iat-o pe Hazel aici, cu electricitate din belșug din ceruri, cu obiecte metalice de-o parte și de alta a broaștei, numai că, spre deosebire de subiecții lui Galvini, cel al lui Hazel a rămas stupid, înnebunitor și neîndoios, inert. Hazel a aruncat o privire peste umăr. Nu era nimeni în dormitorul ei — camerista, Iona, termina mereu de făcut ordine înainte ca ei să se ridice de la micul-dejun. Hazel auzea clinchetele notelor de pianoforte țâșnind pe fereastra deschisă a salonului de muzică, unde Percy avea lecție. Doamna Herberts prepara prânzul ca să i-l ducă mamei ei în dormitor, ca de obicei, căci femeia mânca la biroul său aflat în fața unei oglinzi drapate cu voal negru.

Hazel și-a ținut respirația și a ridicat încă o dată vătraiul. Mai era un lucru pe care nu-l încercase încă, dar — și atunci s-a simțit brusc amețită, iar mintea i s-a ușurat deodată, de parcă i-ar fi fost trasă spre creștet cu un fir. Degetele îi tremurau. Înainte să apuce să-și stăpânească tremurul, a înfipt vătraiul în spinarea broaștei și l-a scos prin stomac. Carnea fusese derutant de ușor de străpuns, iar vătraiul pătrunsese lesne în pielea maronie și ieșise umed, sclipind de la viscerele animalului.

— Îmi pare rău, a spus Hazel cu voce tare, simțindu-se îndată ridicolă.

Nu era decât o broască. Nu era decât o broască *moartă*. Dacă voia să devină chirurg, trebuia să se familiarizeze, mai devreme sau mai târziu, cu acest gen de lucruri. Ca pentru a-și dovedi ei înseși această tărie de caracter, a înfipt vătraiul și mai adânc.

— Așa, a murmurat ea. Așa-ți trebuie.

— Așa-i trebuie cui?

În spatele ei se afla Percy, cu ochii cârpiți de somn și părul ciufulit, încălțat doar cu o șosetă. În entuziasmul ei, nu observase că ecourile de pianoforte încetaseră.

Cu toate că Percy avea șapte ani, mama lor încă îl punea să se îmbrace ca un băiețel de trei–patru ani, în cămașă de bumbac cu tighele albastre, decoltată la guler. Lady Sinnett îl cocoloșea neîncetat, ca și când ar fi fost un obiect de cristal, neprețuit și

incredibil de fragil. Băiatul era răsfățat și egoist, dar Hazel n-avea inima să se înfurie pe el, fiindcă adevărul era că-i părea rău de Percy. În timp ce ea se bucura de o libertate aparte din partea mamei lor, care-și îndreptase toată atenția maternă asupra băiatului, Percy abia dacă era lăsat să iasă din casă, ca nu cumva, Doamne păzește, să-și julească genunchii pe vreo alee din grădină.

— Nimănui, a spus ea întorcându-se spre băiat și ascunzând broasca în faldurile fustei. Acum fugi de-aici. N-ar trebui să fii la lecție?

— Maestrul Poglia mi-a dat drumul mai repede, fi'ncă am fost băiat cuminte, a spus el rânjind și lăsând la vedere un șir de dinți micuți și ascuțiți.

Hazel a observat că-i lipsea unul din rândul de sus. Percy se legăna înainte și înapoi pe călcâie.

— Joacă-te cu mine. Mami a zis că trebuie să faci tot ce-ți zic.

— Nu mai spune!

Cerul începuse să se limpezească și, departe, la orizont, se zărea o aschie de albastru. Ca să se întâmple, trucul trebuia făcut cât mai repede, cât încă mai era electricitate în aer.

— Atunci, de ce n-o rogi pe mami să se joace cu tine?

— Mami e *plic-ti-coasă*.

Percy cânta, sărind de pe un picior pe altul. Și-a scuturat buclele blonde de pe ochi.

— Dacă mă duc în camera ei, o să mă ciupească de obraji și o să mă pună să-i recit în latină.

Hazel se întreba dacă și fratele lor, George, fusese la fel în copilărie, dacă era la fel de smiorcăit și dornic de atenție, dacă ceruse mereu un însoțitor care să-l aplaude și să-l sărute pe obraz la finalul fiecărei lecții de călărie sau de școală. Părea imposibil. În plus, pe atunci mama lor nu era așa de fricoasă și de sufocantă.

George fusese liniștit și interiorizat. Când zâmbea, părea că împărtășește cu tine un secret, chiar dacă vă aflați în colțurile opuse ale încăperii. La șapte ani, Percy știa deja cum să-și mânuiască zâmbetul ca pe o armă. Oare Percy și-l amintea măcar pe George? Era foarte mic atunci când murise fratele lor.

Percy a oftat.

— Bine. Putem să ne jucăm de-a piraţii, a spus el de parcă i-ar fi făcut o concesie, de parcă Hazel ar fi dat buzna *la el* în cameră şi l-ar fi implorat să se joace de-a piraţii şi abia acum, în marea lui bunăvoinţă, Percy acceptase.

Hazel şi-a dat ochii peste cap.

Percy a scos buza de jos în afară, într-o încruntare exagerată.

— Dacă nu spui „da“, încep să ţip, o chem pe mami şi o să se supere pe tine.

Pe cer a mai alunecat un nor. Un petic de lumină s-a strecurat pe poalele rochiei lui Hazel, iar ea i-a simţit căldura, amplificată de straturile fustelor.

— N-ar fi mai bine să te duci jos, la bucătărie, s-o întrebi pe bucătăreasă ce pregăteşte pentru ceai? Fac prinsoare că, dacă-i ceri acum, o să-ţi facă prăjiturile tale preferate, cele cu lămâie.

Percy a rămas o clipă pe gânduri. S-a încruntat la Hazel şi la secretul pe care-l ascundea în faldurile fustei, dar după încă o clipă de gândire, s-a răsucit pe călcâie şi a tulit-o — apucând-o fără îndoială pe scara îngustă, ca să le tortureze pe bucătăreasă şi pe doamna Herberts. Hazel pariase corect: nu încăpea nicio tocmeală între joaca alături de ea şi mâncatul prăjiturilor cu lămâie.

Nu-i mai rămăsese mult timp, însă înainte de a continua, Hazel trebuia să încuie uşa. Nu avea nevoie şi de alţi intruşi. A păşit în cameră şi a răsucit în broască cheia grea, până când a auzit bufnitura aşteptată. Apoi s-a întors în balcon, unde a observat că în lipsa ei căzuseră deja câteva picături de ploaie, punctând cu negru piatra acoperită cu muşchi. Dacă voia s-o facă, trebuia să acţioneze acum.

A ridicat din nou furculiţa şi a fluturat-o peste fiecare dintre membrele broaştei, ca un şaman. Nimic. Poate că demonstraţia pe care o văzuse Bernard nu fusese decât un simplu truc. Poate că nici nu existase vreodată un cadavru, ci un bărbat ascuns sub masă, care-şi scosese capul printr-o gaură făcută în lemn, purtând un machiaj teatral care să-i aducă pe chip paloarea morţii, lăsându-l lipsit de expresie şi de culoare. Ce porţie zdravănă de

râs or fi tras probabil actorul — *mincinosul* — și camaradul Galvini după spectacol, numărând bancnotele pe care le încasaseră, îmbătându-se cu amicii lor de doi bani, experți în sulemeneală.

…Și chiar atunci, broasca a mișcat.

Mișcase oare? Nu fusese cumva doar o amăgire a luminii? Sau o briză suflând în vale? Hazel nu simțise nimic de genul ăsta. Fustele nu-i foșniseră. A trecut furculița pe deasupra broaștei moarte, trasă în țeapă, iar și iar, tot mai repede și mai repede, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Apoi și-a dat seama.

A scos din buzunar cheia uriașă și a coborât-o încet spre broască, iar aceasta a început să danseze. Broasca aceea care, cu doar câteva momente în urmă, atârna lipsită de viață în vârful țepei, zvâcnea acum energic, având încă voința de a trăi, ca și cum ar fi încercat să evadeze. Era ca în povești, s-a gândit Hazel. *Scoate-mă de pe vătraiul ăsta*, părea să spună broasca, *și o să-ți îndeplinesc trei dorințe!* Sau poate era ceva desprins dintr-un coșmar, ca în istorioarele din revistele de ficțiune ieftină pe care preparatorul lui Percy i le strecura uneori, făcându-i cu ochiul. Morți care înviau și voiau să se răzbune pe vii.

Funcționase! Ce era oare? Magnetism? Cheia era un conductor de electricitate, măcar lucrul ăsta era limpede, dar din ce metal era făcută oare? Trebuia s-o examineze îndeaproape, să facă o serie de teste și încercări pentru fiecare combinație de metale pe care o putea identifica.

Veselă, Hazel a continuat să plimbe cheia de-a lungul membrelor spasmodice ale broaștei. Însă, după un minut, zvâcnetele au încetinit și apoi s-au oprit complet. Fie că magia se aflase în starea vremii, în umorile broaștei moarte, în vătrai, în cheia camerei ei — acum se consumase.

Broasca era din nou moartă și Hazel o auzea pe maică-sa plângând în camera de alături. Plânsese aproape în fiecare zi de când febra îl luase pe George.

Din <u>Tratatul de anatomie al dr. Beecham:</u>
<u>sau Prevenirea și tratarea bolilor moderne</u>
(Ediția a 24-a, 1816) de dr. William R. Beecham,
revizuit de dr. William Beecham al III-lea:

Febra romană (*Plaga Romanus*) se anunță mai întâi prin apariția unor furuncule pe spatele pacientului. În decurs de două zile, furunculele încep să erupă, pătând cu sânge cămașa pacientului (de aici și numele de „febră romană", din cauza asemănării cu urmele de înjunghiere de pe spatele lui Iulius Cezar). Alte simptome includ gingii înnegrite, letargie, urinări rare și dureri. Numele populare ale acestei boli: boala romană, furuncule, febra zidarului, moartea roșie. Aproape întotdeauna fatală. Un focar apărut în vara lui 1815 în Edinburgh a răpus peste cinci mii de suflete.

Cu toate că rata de supraviețuire e sumbră, cei care înving boala capătă imunitate. Nu se cunoaște niciun tratament.

2

În trăsura care o ducea spre casa Almont, Hazel încerca zadarnic să-și râcâie cerneala neagră de pe nodurile degetelor și de sub unghii. Stătuse trează toată noaptea trecută, copiind însemnări dintr-o carte a tatălui ei, vechea ediție a *Tratatului de anatomie al dr. Beecham*. În tot acest timp, ținuse pe o măsuță, alături, o foaie volantă publicitară pe care o zărise pe fereastra trăsurii, înfiptă într-un cui în ușa unui local.

— Oprește, oprește! strigase ea, bătând în ușa trăsurii.

Sărise afară, smulsese pliantul de pe ușă și revenise cu respirația tăiată, prea entuziasmată ca să-i mai pese dacă a văzut-o cineva.

Pliantul stătea împăturit în buzunarul fustei. Hazel l-a apucat cu degetele pătate de cerneală, simțind nevoia să-l atingă ca să-l simtă mai bine și să-i poarte noroc.

Lui Bernard n-avea să-i pese de petele de cerneală — Hazel se îndoia că va observa măcar —, dar lordul Almont nu le va trece cu vederea și, știindu-i înclinația pentru buna-cuviință, fără îndoială că incidentul va ajunge și la urechile maică-sii. *Mi-aș fi dorit să nu mă faci de râs în fața unchiului tău, Hazel,* avea să-i spună ea, ridicând ceașca de ceai în dreptul buzelor subțiri sau trăgând firul de ață prin broderia la care lucra, în timp ce servitoarea îndesa bușteni în focul aprins încă de dimineață. *Nu că mi-ar păsa prea tare că te duci în oraș arătând ca o cerșetoare, dar știu că treaba asta va avea un efect negativ asupra ta atunci când o să vină momentul invitațiilor pentru viitorul Sezon*[2].

Hazel nici nu-și putea imagina ce-ar fi fost în stare să facă lordul Almont sau maică-sa dacă ar fi știut de pliantul din buzunarul ei, o reclamă la o demonstrație de anatomie realizată de celebrul dr. Beecham al III-lea, nepotul unui om legendar și categoric cel mai cunoscut chirurg în viață din Edinburgh, dacă nu din întregul regat.

Fie și numai gândul la acest eveniment o făcea pe Hazel să tremure de entuziasm.

PACIENT ÎN VIAȚĂ! DEMONSTRAȚIE DE ANATOMIE CU ACCES LIBER!
ÎL VEȚI VEDEA PE DOCTORUL BEECHAM, ȘEFUL DEPARTAMENTULUI DE
CHIRURGIE DE LA UNIVERSITATEA DIN EDINBURGH,
EFECTUÂND O DISECȚIE ȘI O AMPUTAȚIE
PRINTR-O TEHNICĂ ABSOLUT NOUĂ. CEI INTERESAȚI
POT CERE DETALII CU PRIVIRE LA
SEMINARUL DE ANATOMIE AL DOCTORULUI.
ORA 8 DIMINEAȚA
SOCIETATEA REGALĂ A ANATOMIȘTILOR DIN EDINBURGH

Acesta era genul de evenimente la care voia să participe Hazel! Nu prânzurile ursuze cu văduvi demodați și debutante nesuferite sau balurile plictisitoare și interminabile. Îndată ce Hazel împlinise cincisprezece ani, mama ei începuse s-o oblige să meargă la Londra în sezonul monden, unde trebuia să stea sugrumată în crinoline cam cât o canapea de mici dimensiuni, cu scopul de a se vântura prin tot soiul de săli de bal în brațele unor tineri cu respirația urât mirositoare.

Teoretic, vizitele la Londra în timpul Sezonului presupuneau ca unul dintre acei băieți cu respirația urât mirositoare să se îndrăgostească nebunește de Hazel (sau de zestrea ei substanțială) și s-o ia de nevastă, deși situația părea mai degrabă lipsită de sens, din moment ce se știa deja că se va căsători cu Bernard, așa încât titlul și banii să rămână în familie.

Bernard era absolut în regulă, și-a spus Hazel. Destul de drăguț, cu tenul relativ curat. Era, într-adevăr, cam plicticos, dar așa erau și ceilalți. Era și un pic înfumurat și hainele lui îl preocupau mai mult decât orice pe lume. Dar știa să asculte. Pe când erau doar niște țânci se jucaseră împreună în țărână, așa că nu se aștepta de la ea să fie vreo domniță fragilă din porțelan, așa cum se prefăceau a fi celelalte fete din cercul lor social.

Bernard o știa pe Hazel de atâta vreme încât lua dorința ei de a fi chirurg mai degrabă ca pe un capriciu ciudat, decât ca pe o

toană scandaloasă. Să aibă alături un bărbat ar fi fost esențial în momentul înscrierii sale la cursuri și la Examenul Regal de Medic, și era cu atât mai bine dacă bărbatul acesta avea putere și un titlu. Plină de speranță, Hazel și-a trecut degetele peste marginea foii volante din buzunar.

Era o zi răcoroasă de toamnă, iar aerul de septembrie era cât putea fi de limpede așa de aproape de Orașul Vechi din Edinburgh, unde clădirile de lemn din vârful dealului erau îngrămădite una peste alta ca niște dinți încovoiați într-o gură expirând funinginea neagră, șuierătoare, a vieții de zi cu zi. Lordul Almont și lady Almont locuiau vizavi de Princes Street Gardens — chiar la poalele dealului, dar la un univers distanță de Orașul Vechi, adică în Orașul Nou, într-o vilă albă și elegantă din piața Charlotte, cu coloane în față și suficient loc în spate pentru cele două trăsuri ale familiei.

Hazel nu reușise să-și curețe cerneala de pe mâini, așa că imediat ce lacheul a închis ușa trăsurii în spatele ei, fata și-a îndesat palmele în buzunare, lângă pliantul dosit acolo.

Înainte să apuce să sune, lacheul i-a deschis ușa de la intrare; transpirația îi păta gulerul și începutul de chelie strălucea.

În holul principal se întâmpla ceva: era agitație mare. Privirea lui Hazel a întâlnit-o pe cea a lui Samuel, valetul, care a trecut în grabă cărând un lighean gol și o cârpă. Samuel s-a mulțumit să încline ușor capul.

În apropiere se afla un bărbat ciudat, un cerșetor în zdrențe prăfuite care ședea pe un scaun simplu din lemn, cum Hazel nu mai văzuse până atunci, probabil adus din aripa servitorilor. Un doctor în halat lung îi examina cavitatea bucală.

Cerșetorul părea stingherit într-o casă atât de îngrijită. Totul la înfățișarea lui te șoca, părea nelalocul său. Cămașa pe care o purta era singura de pe tot coridorul necălcată și neapretată, capul lui era singurul nepieptănat, chipul — singurul nespălat, cu un cerc de sudoare și jeg adunându-se în zona de sub bărbie, unde nu reușise să se curețe. Doctorul s-a strâmbat și l-a bătut pe obraz, iar bărbatul a închis gura, ascultător.

Lordul Almont — care stătea în cealaltă parte a holului pe un scaun lat, tapițat, adus din sufragerie — s-a ridicat când a văzut-o pe Hazel intrând.

— Ah, Hazel, a rostit el în semn de salut. Scuzele mele pentru starea în care găsești casa astăzi. Cred că va coborî și Bernard imediat. Samuel, spune-i lui Bernard că a sosit domnișoara Sinnett.

Hazel a răspuns cu o reverență mică, protocolară, apoi toată atenția i s-a îndreptat către cerșetorul cel ciudat. Se întreba ce se petrece oare. Era cerșetorul vreun sărman pe care lordul Almont îl luase în grijă? Vreun beneficiar al actelor de caritate ale Înălțimii Sale? Cineva care încerca să se angajeze în rândul personalului, doar ca să fie respins fără menajamente? Hazel nu putea crede că lordul Almont era cel care făcea cu adevărat angajările. Și de ce solicitase unchiul ei o examinare medicală?

— Suntem gata să trecem la treabă? a întrebat doctorul cu voce joasă.

Abia atunci i-a observat Hazel chipul: era plin de ciupituri și cicatrici, cu urme și crestături roșii adânci. Peste ochiul stâng purta un petic de satin, dar Hazel a observat totuși marginile umflate și roșii ale orbitei. Doctorul avea părul brunet lung și lins, strâns la spate, pe ceafă, cu o panglică neagră. Ținea în mână ceva ce semăna cu un clește metalic, sclipitor în lumina ce venea pe ferestrele holului de la intrare. Paltonul îi era pătat pe marginile care căpătaseră culoarea ruginii.

Cerșetorul a deschis larg ochii, dezvăluind irisurile înconjurate de albul ochiului. Frământa în poală o pălărie cafenie, ca și când ar fi încercat s-o stoarcă după spălat. După câteva clipe de tăcere îngrozită, omul a dat din cap spre doctor, s-a lăsat pe spate și a deschis gura.

— Poate că doamna…, a început lordul Almont, însă înainte de a apuca să rostească și restul propoziției, doctorul își terminase deja treaba; a introdus cleștii în gura cerșetorului, a răsucit scurt și, cu un pârâit teribil, a extras măseaua.

Ligheanul adus de Samuel și-a făcut de îndată treaba. Cerșetorul și l-a tras sub bărbie, ca să colecteze în el sângele și

saliva care îi curgeau printre buze. Nu avusese timp nici măcar să țipe.

Doctorul a pufnit și a cercetat dintele care strălucea încă, însângerat.

— Acum să ne mișcăm repede, i-a spus el lordului Almont. Trebuie să acționăm cât timp dintele e proaspăt extras din gură dacă vrem să-l fixăm în gingia dumneavoastră.

Lordul Almont s-a înclinat ascultător și a deschis gura.

Doctorul a aplicat o pastă argintie la baza dintelui și l-a înfipt, cu ajutorul unui mic scalpel, undeva, adânc, în gura lordului. În spatele lor, cerșetorul scâncea ușor.

— Deci, a spus doctorul după ce a terminat, n-aveți voie să mestecați carne timp de o lună, decât dacă bucătarul o frăgezește bine. Beți numai tării incolore și nu mâncați roșii.

Lordul Almont s-a ridicat și și-a îndreptat cravata.

— Desigur, doctore.

Apoi a scos din buzunarul de la piept câteva monede, le-a cercetat valoarea și apoi i le-a dat cerșetorului stând la distanță, atât cât îi permitea lungimea brațului.

— Înțeleg că asta este valoarea de piață a unei măsele, în zilele noastre?

Hazel și-a spus că lordul părea prea dornic să stea la distanță de un om a cărui măsea se afla acum la el în gură. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, cerșetorul și-a îndesat monedele în pungă și a plecat.

— Îmi cer scuze, Hazel, a spus din nou lordul Almont, după ce s-a stins ecoul ușii închise în spatele cerșetorului, că te-am expus unei astfel de scene îngrozitoare. Cu toate că Bernard a pomenit despre înclinația ta pentru astfel de lucruri.

Și-a frecat ușor maxilarul.

— E o treabă oribilă, dar reprezintă un preț mic pentru sănătatea și starea de bine a cuiva. Oare îl cunoști pe stimatul doctor Edmund Straine din Societatea Medicală din Edinburgh? Doctore Straine, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Sinnett, fiica surorii mele, Lavinia.

Doctorul Straine s-a întors către Hazel. Nu apucase să-și pună deoparte echipamentul și avea încă în mână micul scalpel de pe care picura sânge; abia dacă a plecat ușor capul, în semn de salut.

— Îmi pare bine, a spus Hazel.

Doctorul Straine nu i-a răspuns. Ochiul sănătos a privit direct spre petele de cerneală de pe mâinile ei, iar fata s-a grăbit să le ascundă între cutele fustei. Buzele deja subțiri ale doctorului s-au subțiat și mai tare.

Când a început să vorbească, acesta i s-a adresat din nou tot lordului Almont.

— Fiți atent la ce va însemna mestecatul pentru acest dinte, Înălțimea Voastră.

Fără să mai spună ceva, și-a apucat geanta, s-a întors pe călcâie și a ieșit pe ușa din spate cu o fluturare largă a pelerinei sale negre.

— Mă tem că nu prea știe cum să se poarte cu pacientul, a șoptit lordul Almont după plecarea lui Straine. Dar mi s-a spus că e cel mai bun din oraș. Un protejat al marelui doctor Beecham în persoană, dacă poți crede așa ceva, înainte ca acesta să moară. Rămâi la ceai, nu-i așa?

Se făceau doi ani de când tatăl lui Hazel își începuse misiunea pe Sfânta Elena — în calitate de căpitan al Marinei Navale însărcinat să supravegheze detenția lui Napoleon — și, de atunci, lordul Almont se angajase să aibă grijă de nepoata lui. Hazel se trezea luând trăsura spre Edinburgh o dată sau chiar de două ori pe săptămână, ca să se alăture familiei Almont pentru ceai sau cină, sau ca să stea în salonașul de dimineață și să citească din cărțile lordului ori să-l însoțească pe Bernard la vreun eveniment social de neevitat. Cel puțin amintirea lui George nu plutea în reședința Almont groasă ca fumul, așa cum plana în fiecare încăpere din castelul Hawthornden.

După ce avea să se mărite cu Bernard și să devină, în fine, noua Lady Almont, amintirile rele se vor putea închide precum coperțile unei cărți grele. Va primi un nume nou și o casă nouă. Va avea o viață nouă. Va fi o persoană nouă, pe care tristețea nu va mai putea s-o găsească.

— Ah, Bernard! și-a strigat lordul Almont fiul, când l-a zărit apărând în capul scărilor. Luați prânzul aici? În mod sigur, Samuel poate s-o anunțe pe bucătăreasă, nu?

— De fapt, unchiule, a început Hazel, speram ca Bernard să mă însoțească într-o plimbare.

Bernard a sărit ultima treaptă și i-a întins brațul. Când cei doi au ieșit în hol, servitorii șterseseră deja orice urmă a operației realizate cu doar câteva minute în urmă.

[2] Este vorba despre sezonul monden de la Londra, când aveau loc baluri, iar tinerele fete își făceau intrarea în societate. (*N.t.*)

Din <u>Orașele Scoției:</u>
<u>Ghid de călătorie</u> (1802)
de J.B. Pickrock:

Edinburgh este numit „Atena nordului" datorită realizărilor sale din domeniul filosofiei, însă acum este, totodată, și o mărturie a arhitecturii sale: piatră albă, bulevarde largi și drepte, coloane. Construcția Orașului Nou a început pe o suprafață netedă de pământ, în umbra castelului Edinburgh, cred că în anii 1760 (când duhoarea și aglomerarea de clădiri de pe High Street, pe deal, a devenit prea greu de suportat pentru oricine avea o descendență cât de cât decentă), dar abia începând cu 1810 clădirile construite în stil clasic romantic au început cu adevărat să impresioneze. Într-adevăr, acum îndrăznesc să spun că Edinburgh se mândrește cu mult mai multe exemple de arhitectură în stil clasic romantic decât oricare altă capitală europeană.

3

— Te rog.
— Nu.
— *Te rog.*
— Nu, categoric nu.
— Dar n-o să mă lase înăuntru fără tine. Nu am nicio șansă. Însă n-au cum să mă întoarcă din drum dacă sunt cu vicontele Almont.
— *Viitorul* viconte Almont. Tatăl meu trăiește și e bine sănătos, mulțumesc de întrebare.
— Păi, ești și tu cineva chiar și acum, nu? În mod sigur ești măcar baronet. Asta contează într-o măsură destul de mare, *viitorule* viconte Almont.
— Hazel, a avertizat-o Bernard.
— Nici măcar nu trebuie să te uiți. Poți să-ți ferești ochii tot timpul, dacă vrei.
— Dar tot pot *auzi*.

Hazel a strâns în mână foaia volantă, scuturând-o energic.

— Haide, *serios* acum, Bernard. Când ți-am mai cerut eu ție vreun serviciu? Dacă nu merg la evenimentul ăsta, n-o să mă mai pot gândi la nimic altceva câte zile o să am. O să aduc vorba despre asta la toate cinele cu prieteni, când o să fim cu toții bătrâni și cărunți, și o să-ți dorești să fi mers doar ca să-mi poți închide gura.

Bernard și-a văzut de drum.

— Nu.

Purta un joben nou, gri-maroniu, și chiar dacă i-a întors spatele lui Hazel, fata tot l-a văzut cum se concentrează să rămână într-un unghi care să-l arate într-o lumină favorabilă și să-i atenueze ascuțișul bărbiei. Avea o jachetă în aceeași culoare și o vestă de mătase galben-canar.

Cu toate că după-amiaza începuse cu o răcoare plăcută în aer, pe parcursul plimbării atmosfera se încinsese zdravăn. Hazel a simțit cum pe șira spinării i se prelinge o picătură de sudoare, pe sub straturile de țesături și materiale.

— Îți faci griji că mama ar putea să se supere pe tine pentru…?

Bernard s-a răsucit spre ea și a întrerupt-o.

— Da. Ca să fiu sincer, da. Îmi fac griji că mama ta ar putea să se supere pe mine, dar mai mult decât atât, Hazel, îmi fac griji că mama ta ar putea să se supere *pe tine*. Ai *vreo* idee în ce belele o să intri *chiar tu* dacă maică-ta — sau taică-tău, apropo — află că ai mers la o prelegere despre anatomie? *O prelegere publică despre anatomie!* Ce gen de oameni participă la astfel de lucruri?! Bețivani… și violatori! Și… și… actori de teatru!

Hazel și-a dat ochii peste cap și și-a îndreptat colțurile mănușilor de culoarea fildeșului. Le primise de la tatăl ei înainte de plecarea acestuia spre Sfânta Elena.

— Studenți, Bernard. Aceștia sunt oamenii care participă la astfel de lucruri. Oricum, am găsit o cale: o să-i spun mamei că merg cu tine la un picnic în Princes Street Gardens, și nu mă întorc până seara. Putem coborî dealul pe jos și ne putem întoarce la ai tăi până la ora ceaiului.

Pe lângă ei a trecut o trăsură impunătoare, iar Bernard a întârziat răspunsul ca să-l salute politicos pe gentlemanul dinăuntru, cu o înclinare a capului plină de demnitate. Când s-a întors spre Hazel, pe chip i se citea exasperarea.

— Să studiezi medicina e una. E chiar util. Prietenul meu de la Eton, John Lawrence, e plecat acum la Paris, o să devină un medic foarte bun, va face o căsătorie reușită și va fi binevenit la cinele noastre. Dacă vrei să te prefaci că o să ajungi și tu doctor — sau asistentă medicală —, presupun că ar fi o treabă. Dar chirurgia — Hazel, chirurgia este un domeniu pentru bărbații fără avere. Fără niciun statut. Sunt niște măcelari, serios!

A mai făcut câțiva pași, apoi și-a dat seama că Hazel nu mergea alături de el.

— Hazel?

— Cum adică „să mă prefac“?

— Ce am…?
— Ai spus „să te prefaci că o să ajungi și tu doctor“.
— N-am vrut decât să spun… Hazel. Serios. N-ai cum să te aștepți…

S-a oprit și a luat-o de la capăt.

— După ce o să ne căsătorim, o să te dovedești utilă prin faptul că vei ști cum să vindeci zgârieturile și să tratezi febra!
— Ai știut dintotdeauna că vreau să devin chirurg, a spus Hazel. Vorbim despre asta de ani de zile. M-ai susținut mereu.
— Păi da, a rostit Bernard, privindu-și pantofii. Pe când eram copii.

Hazel a simțit în gură gust de cocleală. Limba i s-a îngreunat. Erau la un cvartal distanță de casa Almont, cu coloanele ei albe sclipind în lumina soarelui de după-amiază.

— Uite, a spus Bernard, deja schimbându-și greutatea pe celălalt picior, ca să-și reia mersul. Hai să ne întoarcem în salon. Să ne luăm ceaiul.

Hazel ținea foaia volantă în mâini, iar Bernard s-a întins să i-o ia. A rupt-o în două, apoi, în patru și în cele din urmă a mototolit bucățelele. Le-a aruncat peste umăr în udeala din rigolă, iar Hazel a zărit peticele de hârtie dizolvându-se într-o pastă de celuloză.

— Gata. Să uităm de prostia asta. E o reprezentație nouă la Le Grand Leon, o să mergem împreună s-o vedem în curând, într-una dintre seri. Ia-o și pe maică-ta. Nu e grozav?

Hazel a dat ușor din cap.

— Dacă nu te superi, cred că eu o să mă mai plimb un pic. Doar un pic, pe promenadă. Apoi o să iau trăsura spre casă, pentru cină.

Bernard a privit în jur, agitat.

— Neînsoțită? Nu cred că…
— Doar un pic. Suntem la un cvartal de casa ta. Uite, acolo e. Pot fi zărită în orice moment.
— Dacă zici tu că ești în regulă, a spus Bernard, nesigur.
— Insist.
— Bine, atunci.

Cât de ușor a fost! Bernard a dat din cap, mulțumit, iar pe chip i s-a așternut din nou o expresie afabilă. Era fiu de viconte și totul în lumea lui era fără greșeală. Se afla la câțiva pași depărtare de casă, unde îl aștepta o friptură la cină.

— O să vin la Hawthornden săptămâna viitoare. Spune-i lui Percy că insist să joc iar whist cu el.

Hazel a răspuns cu un soi de zâmbet, singurul pe care l-a putut schița. A păstrat surâsul acela pe chip privind picioarele lungi ale lui Bernard apucând-o în jos pe stradă și dispărând în umbra aruncată de casa Almont.

Abia după aceea și-a dat voie să coboare privirea asupra peticelor mototolite de hârtie din pliantul pe care-l ținuse ascuns la ea în dulap, ferit de privirile scormonitoare ale mamei ei și ale doamnei Herberts, și asta numai ca să-i poată împărtăși lui Bernard conținutul lui.

Numai câteva cuvinte de pe foaie rămăseseră nedizolvate încă în mâlul ce se scurgea prin rigolă de-a lungul drumului, precum niște piese disparate dintr-un puzzle.

PACIENT ÎN VIAȚĂ

BEECHAM

ANAT— EDIN—

EDUCAT—

TECHNICĂ —UĂ

A oftat și s-a îndreptat spre trăsura care o aștepta. Cineva ieșise în fața casei Almont pe poarta laterală, acolo unde drumul cotea, îndepărtându-se de piața Charlotte și o lua spre Queensferry Street Lane, unde turla catedralei Saint Mary înțepa albastrul cerului cu vârful ascuțit ca un ac al crucii de oțel.

Era o femeie cu părul roșcat — și ar fi părut chiar mai roșu dacă n-ar fi fost atât de murdar — îndesat sub o bonetă de menajeră. Era oare una dintre menajerele de la casa Almont? Hazel n-a recunoscut-o, dar acesta nu era un lucru surprinzător, în sine. O gospodărie ca a lor avea cu siguranță o duzină de menajere sau pe-aici pe undeva, care pe deasupra încercau și să rămână cât mai

neobservate când veneau musafiri. Poate că era vreuna nou-venită. Părea tânără — foarte tânără. Mai tânără decât Hazel. Din felul în care se uita peste umăr și în josul străzii părea că așteaptă pe cineva, fără să fie însă agitată.

Hazel s-a oprit și a privit-o, curioasă. Și apoi, într-o clipită, tinerei i s-a alăturat un bărbat. Nu, nu un bărbat. Un băiat. Înalt, alcătuit tot din linii verticale și unghiuri ascuțite. Cei doi au început să vorbească, iar menajera i-a strecurat pe furiș un petic de hârtie.

Oare jefuiau reședința Almont? Era ziua în amiaza mare. Piața nu era nici pe departe pustie — de când se oprise să-i privească pe cei doi, pe lângă ea trecuseră deja huruind câteva trăsuri. Nimeni nu părea să le dea vreo atenție. Într-adevăr, erau ascunși în umbra conacului, dar în mod sigur chiar și hoții preferau acoperirea nopții.

Hazel s-a apropiat și mai mult, prefăcându-se atrasă de o mică tufă de trandafiri. Cu toate că acum se afla la nici treizeci de metri distanță, cei doi străini n-au ridicat privirea. Menajera roșcată a întins mâna și băiatul cel înalt i-a depus câteva monede în palmă. Acum, că se afla mai aproape, Hazel a zărit un nas lung și subțire ițindu-se dincolo de pletele negre ale băiatului.

— Ai grijă cu treaba aia, Jack, a spus menajera cea roșcată.

După ce și-a pus monedele la adăpost, în betelia fustei, fata a dispărut iar în umbra zidului de piatră al casei Almont, a dat colțul și s-a strecurat pe intrarea servitorilor.

Ciudat, și-a spus Hazel.

— Mergem acasă, domnișoară?

Din capul străzii o striga domnul Peters, vizitiul de la trăsura ei. A scuturat ușor frâiele și a pus caii în mișcare.

Băiatul aflat în umbră a ridicat privirea și, preț de o clipă, Hazel l-a privit drept în ochi, simțind cum i se zburlește părul pe ceafă. Ochii băiatului erau cenușii, strălucitori și limpezi. Din pricina nasului lung arăta ca o pasăre de pradă, și-a spus Hazel. I-a aruncat ceea ce putea fi deopotrivă un zâmbet, un rânjet sau poate nu fusese decât un renghi jucat de lumină, fiindcă o clipă mai târziu băiatul dispăruse, alergând spre drumul principal,

unde fumul din Orașul Vechi adăsta negru și greu în aer, iar Hazel urca în trăsură, pornind înapoi spre Hawthornden și încercând să-i recompună chipul în minte, cu toate că amintirea lui se estompa deja.

4

În Edinburgh se murea uimitor de ușor. Oamenii mureau în fiecare zi. Aveau loc incendii și înjunghieri în gangurile dosite prin spatele cârciumilor murdare. Zgârieturi pe care credeai că le poți ignora deveneau verzi și purulente, se umflau și se înfierbântau, și te stingeai înainte să ai timp să ajungi la doctor. În piața Grassmarket erau spânzurați hoții, Jack îi văzuse cu ochii lui, văzuse cum se zvârcolesc trupurile înainte de a înceta să se mai miște.

În Edinburgh se murea ușor, dar Jack ajunsese până la șaptesprezece ani pentru că știa cum să supraviețuiască.

Când a ajuns el la poalele dealului, Jeanette aștepta deja în poarta laterală a casei.

— Am o slujbă nouă, a spus ea aproape rugător, înainte ca el să apuce să se scuze pentru întârziere. P-asta mă străduiesc s-o păstrez. Mâncarea e bună. În fiecare dimineață avem la micul-dejun un terci ca lumea, *cu* smântână.

— Tu mi-ai zis să ne vedem în mijlocul nenorocitei de zile.

— Acum am o *slujbă,* Jacks, în caz că trebui' să-ț' amintesc. Adică nu pot să bat cu tine zi și noapte toate bombele împuțite ca să duc mai știu eu ce.

Lui Jack i s-a zbârlit părul pe ceafă, iar simțurile i s-au ascuțit ca trase de un fir invizibil, de marionetă. În josul străzii, cam la cincisprezece metri distanță, era o fată care îi privea. Jeanette n-a observat-o. Fata era prea departe ca să-i audă, a presupus el, dar în mod sigur îi observase, chiar dacă se prefăcea că miroase un trandafir. Era bogată — îmbrăcămintea ei spunea totul, materialul delicat și penele adevărate de la pălărie. Era soția cuiva, nu se putea altfel din moment ce se plimba neînsoțită prin Orașul Nou, dar nu părea mai în vârstă decât el. Avea, poate, șaisprezece sau șaptesprezece ani. În cazul fetelor ăstora bogate, gătite ca niște păpuși de carton, era greu să-ți dai seama.

Jack a privit-o cu coada ochiului și a văzut cum linia subțire a gâtului ei, așa de albă, încât părea aproape translucidă, a ieșit în evidență când s-a aplecat, printr-o crăpătură ivită în armura rochiei și a părului.

Jeanette și-a dres vocea.

— O vrei, nu? Fiin'că, dacă n-o vrei, știu o grămadă de hoți de cadavre care ar fi bucuroși să primească două comenzi ca asta. Chiar știu, Jack Currer, să nu crezi că nu știu!

I-a pronunțat numele pe silabe, rostogolind literele pe limbă: *Curr-er.*

— Nu, nu, o vreau, sigur c-o vreau.

A smuls peticul de hârtie întins de Jeanette, apoi a scotocit în buzunar după câteva monede.

Jeanette a rostit cu voce tare, în timp ce număra banii:

— Un micuț. Mort de ceva. Nu a fost bolnav, probabil s-o fi lăsat vreo doică peste el și l-o fi sufocat. Ia închipuie-ți. Se întâmplă adeseori. Moștenitorii ăștia micuți, gătiți frumos în cămășuțe de noapte și rochițe, hrăniți de o femeie care ațipește în timp ce-i alăptează. Celălalt este un bărbat. Să ai grijă cu ăsta, Jack — am auzit un flăcău zicând că, după el, a murit de molimă.

Jack a coborât privirea spre numele scrise pe hârtie și spre harta cimitirului, încropită în grabă.

— Nu e febră romană, Jeanette, și ar trebui să iei seama și să nu mai împrăștii astfel de zvonuri. Bagi frica în oameni.

— Ție *nu* ți-e frică? a replicat Jeanette.

Jack a bătut darabana cu degetele în coapsă. Lucrase ani de zile ca recuperator de cadavre, ridicase trupuri descompuse de putregai și boală, însă, într-un fel sau altul, reușise întotdeauna să rămână sănătos. Nu știa dacă Dumnezeu îi arăta o milostenie pe care în mod sigur n-o merita sau avea noroc chior, dar era înclinat să creadă mai degrabă în ultima variantă.

— Nu, a spus el, nu mi-e frică.

Jeanette s-a mulțumit să ridice din umeri și apoi a șters-o în grădina din spatele casei, de unde se putea strecura înapoi pe intrarea servitorilor, prefăcându-se că n-a ieșit deloc.

Jack a împăturit hârtia și a pus-o în buzunarul pantalonilor, apoi a ridicat iar privirea spre femeia care admira trandafirii. Aceasta îl privea țintă mijindu-și ochii de un căprui atât de întunecat, încât părea aproape negru. Era drăguță, în felul acela în care sunt drăguțe toate fetele bogate, cu fețele curate și părul pieptănat. Avea părul deschis la culoare, cu o nuanță roșcată și bogat, vălurit sub borurile pălăriei. Nasul îi era lung și drept, iar buzele, ușor ridicate într-un colț. Jack s-a simțit brusc de parcă ar fi fost gol și a simțit izbindu-l în ceafă o fierbințeală pișcătoare. Nu-și putea lua ochii de la ea, ca și când l-ar fi acuzat de ceva. Sau ar fi conspirat cu el. Oare îi zâmbea sau era doar curba naturală a buzelor ei purpurii?

În cele din urmă, spre ușurarea lui Jack, femeia și-a mutat privirea și a ridicat un pantofior delicat, ca să urce într-o trăsură.

Avea o pereche de mănuși albe și, în timp ce fata dispărea în trăsură, Jack a observat un strop de roșu înflorind în vârful unuia dintre degetele mâinii sale stângi, cu care apucase tulpina unui trandafir, ca să-l apropie. Sânge. Țesătura subțire fusese străpunsă de un ghimpe, iar fata nu observase. Un degetar roșu aprins pe mănușile ei de culoarea fildeșului.

Din <u>Encyclopaedia Caledonia</u>

(Ediția 29, 1817):

William Beecham, pe numele său complet William Beecham, baron Beecham of Meershire, numit, de asemenea, sir William Beecham, baronet (născut la 5 aprilie 1736, în Glasgow, Scoția; decedat la 7 ianuarie 1801, în Portree, Isle of Skye, Scoția). Chirurg scoțian și cercetător în medicină, președinte și fondator al Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh, renumit pentru studiul său despre anatomie și pentru lucrarea *Tratatul de anatomie al doctorului Beecham; sau Prevenirea și vindecarea bolilor moderne. Tratatul,* cu schițele sale anatomice detaliate și cu jurnalul actualizat al maladiilor, oferă un fundament solid viitoarei generații de studenți la medicină. De la prima sa publicare, lucrarea a fost republicată în peste douăsprezece ediții revizuite. Se spune că Beecham, cunoscut naționalist scoțian, a refuzat postul de medic personal al regelui George al III-lea, refuz în urma căruia i s-a interzis să se întoarcă în Londra.

Spre sfârșitul vieții, Beecham a devenit foarte retras, refuzând să consulte pacienți sau să țină prelegeri publice și dedicându-și întreaga energie studiului alchimiei și științelor oculte. Obiectivul declarat al lui *Beecham* a fost căutarea vieții veșnice. Beecham a decedat în urma otrăvirii provocate de consumul experimental de aur, mercur și plumb, în cantități mari. *Tratatul doctorului* Beecham a continuat să fie revizuit și republicat, după moartea lui, de către nepotul său, William Beecham al III-lea.

Căsătorit cu: Eloise Carver Beecham of Essex (născută în 1742, decedată în 1764). Urmași: John (n. 1760), Philip (n. 1762), Dorothea (n. 1764).

Vezi și: *nepot* William Beecham al III-lea

5

Era convinsă că se putea descurca și fără Bernard. Nu trebuia decât să se asigure că planificase totul bine — avea să plece imediat după micul dejun și să-i spună mamei sale că plănuia o plimbare lungă pe câmpurile din spatele casei. Apoi trebuia să împrumute una dintre pelerinele lungi ale tatălui ei și să se îndrepte spre grajduri fără să fie văzută. Percy n-avea să fie o problemă — avea lecții toată dimineața. Iar dormitorul mamei era îndreptat spre latura estică a clădirii, așa că și dacă ar mai fi aruncat câte o privire pe fereastră în timp ce-și termina de scris scrisorile, n-ar fi avut cum s-o vadă pe Hazel apucând-o pe alee, spre ieșire.

Trăsura nu intra în calcul. Prea zgomotoasă, prea bătătoare la ochi. Ar fi putut-o zări cineva și ar fi recunoscut trăsura pe drumul de acasă spre Edinburgh. Nu, mult mai sigur era să plece călare, să ridice cât mai sus gulerul pelerinei și să țină capul plecat.

Hazel nu mai fusese niciodată neînsoțită în Orașul Vechi, dar era încrezătoare că nu se va rătăci. Totul era organizat ca un schelet de pește — coloana vertebrală desenată de High Street, pornind de la castelul Edinburgh în jos, spre palatul Holyrood, cu alei și pasaje desprinzându-se de-o parte și de alta. Știa cum arată la exterior clădirea Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh — unchiul ei o menționase cândva: piatră și bârne de lemn închise la culoare, o plachetă aurită montată în laterala ușii. Nu putea fi greu de găsit. În buzunar simțea căldura celor șase penny pentru taxa de intrare, încinși de ticul ei nervos de a freca monedele între degete, dar dacă totul avea să se desfășoare conform planului, nu va fi nevoie de acești bănuți.

În dimineața aceea, așezată vizavi de maică-sa, la masa uriașă din lemn de stejar, a continuat să plănuiască totul în minte, pas cu pas, în timp ce ducea la gură lingura cu budincă. Sufrageria lor

de zi cu zi era probabil singura încăpere din Hawthornden care putea fi numită „confortabilă“. Se afla lângă bucătărie și înăuntru era întotdeauna cald, iar de obicei mirosea plăcut de la felurile pe care le gătea bucătăreasa pentru cina din ziua respectivă. Cu toate că în aproape toate încăperile din restul casei pereții erau acoperiți cu portrete întunecate în ulei, cu obiecte de armurărie sau specimene din călătoriile tatălui ei, păstrate în siguranță sub sticlă, aici lambriurile de lemn erau goale, de un castaniu primitor luminat de focul ce trosnea în cămin, încălzind ceainicul.

Măcar dacă Bernard n-ar fi rupt pliantul. Nu că Hazel nu l-ar fi știut pe de rost, dar s-ar fi simțit mai confortabil să-l poată citi iar și iar. Afișul nu spunea că femeile n-ar fi primite la prelegerea de anatomie, dar nici nu era nevoie s-o spună. În plus, Hazel nu voia să o recunoască cineva și s-o pârască maică-sii — sau, ferească Dumnezeu, unchiului ei. Nu, avea de gând să stea până când clopotele catedralei Saint Giles urmau să anunțe ora 8, momentul la care începea prelegerea, și să rămână în preajmă, afară, până la închiderea ușilor. Apoi, după ce toată lumea era atentă la presupusele tehnici noi, miraculoase, pe care le demonstra dr. Beecham, se putea strecura și ea înăuntru, în liniște, fără să fie reperată.

Desigur, *acel* dr. Beecham, al cărui manual redefinise domeniul anatomiei și care transformase Edinburgh în capitala internațională a științelor medicale, murise de ceva timp. Nepotul său, dr. Beecham al III-lea, deținea acum funcția de șef al Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh.

Hazel și-a repetat pe tăcute planul, iar și iar, ca pe o incantație: *cal, oraș, prelegere*. *Cal, oraș, prelegere*. Dacă ar fi călărit mai repede la întoarcere, ar fi reușit să ajungă la timp pentru masă și ar fi putut pretinde că a pierdut noțiunea timpului în plimbarea prin pădure. Maică-sa nici n-ar fi observat; oricum, abia dacă o observa pe Hazel în general. George era mort și Percy era moștenitorul. Ce conta ce făcea Hazel cu timpul ei?

— Slavă cerului că mergem la Londra în Sezon.

Hazel era atât de distrasă de propriile gânduri, încât vocea mamei a făcut-o să tresară ca străbătută de un curent electric.

— Scuze, ce-ai spus?

Lady Sinnett s-a îndreptat de spate și vălul pe care-l purta permanent pe față a fremătat ușor.

— La Londra, a repetat ea tăios. Pentru Sezon. Nu fi nesuferită, Hazel.

— Da, bineînțeles. Londra.

Câteva luni oribile în care urma să fie gătită ca un pom de Crăciun, pusă să le zâmbească unor străini cu ochi lucitori și îndesată la brațul lui Bernard.

— Slavă cerului că mergem, a repetat lady Sinnett, având în vedere tot ce-am auzit.

Hazel a încercat să-și ascundă tremurul din voce.

— Ce-ai auzit?

A simțit cum i se taie respirația. Deci maică-sa știa. Știa despre prelegerea de la școala de anatomie. Desigur. Cum s-a putut gândi că o să reușească să țină totul secret când…?

— Febra, Hazel, a izbucnit lady Sinnett. Evident, nu unde se află oameni civilizați, dar sus, în Edinburgh, unde clădirile sunt una peste alta și săracii sunt oricum pe jumătate morți — tot aerul ăla rău din Edinburgh, sincer, cu cât mai repede ajungem la Londra, cu atât mai bine. Mai ales având în vedere constituția delicată a lui Percy.

— Oh. Da. Desigur.

Clopotele de la abația de peste câmp au sunat ora și bucătăreasa s-a strecurat în sufragerie, să le ia farfuriile de pe masă.

— Eu o să fac o plimbare în dimineața asta, a spus Hazel, rupând din nou tăcerea. O plimbare lungă și binefăcătoare. Să iau tot aerul ăsta bun.

De undeva, de deasupra lor, s-a auzit cum Percy apăsa aritmic clapele pianului.

— Da, foarte bine, a spus lady Sinnett, neatentă.

Hazel a luat încă o gură de ceai, așa încât maică-sa să nu-i vadă zâmbetul satisfăcut.

* * *

Călătoria călare până la Edinburgh i-a luat mai puțin de o oră și pe drum n-a întâlnit pe nimeni, cu excepția unui grup de șase fermieri pe care Hazel nu i-a recunoscut și care nu s-au obosit s-o privească atunci când a trecut în goană pe lângă ei. N-a făcut decât să urmeze drumul principal, spre fumul negru, tremurător, vizibil de la kilometri întregi — Auld Reekie, inima pulsând a științei și literaturii din Scoția. Înainte de a pleca, tatăl lui Hazel îi dusese pe ea și pe George la casa Almont, ca să-l asculte pe sir Walter Scott citind din poemul său narativ *Doamna lacului*. La mai puțin de un anotimp după aceea, febra romană îl luase pe George. Și Hazel fusese bolnavă, stătuse cu păturile strânse la piept și-și scăldase așternuturile în sudoare și sânge din rănile de pe spate. Iar apoi, într-o dimineață, când lumina aurie a zorilor se strecurase prin ferestre, și-a dat seama că se poate ridica în capul oaselor. Bucătăreasa a plâns când a auzit-o cerând o porție de budincă; era prima dată când voia să mănânce, după o săptămână. Ea supraviețuise, iar fratele ei mai mare, care fusese mai puternic, mai deștept și mai curajos decât ea, murise.

Hazel știa că Orașul Vechi era un labirint de străduțe întortocheate. Chiar dacă își amintea cum arată ușa de la intrarea în Societatea Anatomiștilor, tot a repetat în minte felul în care ar opri politicoasă un trecător, ca să-i ceară indicații. Însă îndată ce și-a lăsat calul la han și a pornit la pas pe caldarâmul străzilor, a ochit în mulțime doi studenți la anatomie. Nu puteau fi altceva: paltoane negre, roase, pantofi pătați și, mai sugestiv decât orice, exemplare ale *Tratatului doctorului Beecham* îndesate la subsuoară. Perfect.

Hazel i-a urmat pe jos de-a lungul străzii pietruite, stropite de ploaie, până când aceștia au dispărut pe o alee în apropiere de South Bridge, un loc mirosind a pește vechi de-o zi. Aleea se deschidea într-o mică piațetă înconjurată din toate părțile de clădiri cu cel puțin trei sau patru etaje, care păreau, toate, aplecate în față. Când plecase ea spre oraș, cerul fusese albastru și luminos, dar aici nu mai rămăsese din el decât un îndepărtat

petic pătrat, cenușiu ca apa murdară rămasă după spălatul vaselor. În aer plutea miros de urină și lenjerie spălată.

Dar ajunsese: pe placheta de bronz de lângă ușa neagră stătea gravat SOCIETATEA REGALĂ A ANATOMIȘTILOR DIN EDINBURGH. Mai mulți dintre bărbații care forfoteau în preajmă aveau în mână foaia volantă publicitară. Hazel a fost surprinsă să vadă că majoritatea chiar arătau ca niște gentlemeni. În sinea ei fusese convinsă că Bernard avea dreptate și că urma să intre de bunăvoie într-un bârlog de pungași și actori de teatru. Dar nu — a zărit jobene și pantofi din piele naturală. Deși nu și-a amintit numele lor, i-a recunoscut chiar pe unul sau doi dintre ei, amintindu-și, după chipuri, că i-a întâlnit în saloanele din casa Almont, așa că și-a ținut respirația și s-a lipit de unul dintre zidurile umede de piatră, ca să se facă invizibilă. Însă n-avea de ce să-și facă griji. Bărbații erau preocupați de propria lor importanță și niciunuia nu i-ar fi trecut prin cap să se uite la oricine s-ar fi întâmplat să se afle la un centimetru sub raza lor vizuală.

Apoi au început să bată clopotele de la Saint Giles, mai tare decât le auzise vreodată Hazel, iar vibrația i-a străbătut tot trupul. Din mulțime a răzbătut un murmur și un foșnet ușor de tălpi, apoi ușa micuță s-a deschis larg și bărbații s-au înghesuit cu toții să intre.

Hazel s-a tras înapoi și i-a privit, observându-le nerăbdarea și felul în care s-au salutat, cu o reținere rece. Apoi, printre capele și pelerinele lor lungi, a zărit o siluetă care a făcut-o să icnească. Era doctorul cu ochi de pirat care îi implantase unchiului ei măseaua acelui sărăntoc, doctorul Straine. El n-a zărit-o sau n-a părut s-o fi zărit, dar Hazel s-a lipit totuși și mai tare de zidul de cărămidă — ca măsură de precauție.

Intrarea tuturor a durat până când clopotele au bătut primul sfert de oră, apoi mormăielile și exclamările de recunoaștere reciprocă au încetat, într-un final. Hazel a rămas singură în preajmă și ușa cea neagră s-a închis.

Avea să aștepte cinci minute — cinci minute lungi, zdravene, înainte de a se strecura înăuntru. O să și le numere singură, să numere cele cinci minute privind, în acest răstimp, cum lenjeriile

pătate atârnate la ferestrele de deasupra ei se leagănă ușor în vânt. Orașul Vechi nu era chiar atât de rău, și-a spus Hazel. Maică-sa îi povestise tot felul de istorii despre ucigași care pândesc în umbră la fiecare colț, foști gentlemeni transformați în monștri chiar de acest oraș corupt. Așa cum îi prezentase lady Sinnett situația, cu greu putea cineva să parcurgă fie și un cvartal din Orașul Vechi fără să dea peste o jumătate de duzină din monștrii aceștia coborâți parcă din poveștile de groază relatate în revistele ieftine. Dar iată că Hazel se afla aici, la cei doar șaptesprezece ani ai săi, și reușise de una singură.

Era timpul. Trebuie să se fi făcut cinci minute. Avea să se strecoare pe ușă, la adăpostul întunericului, și avea să vadă nemijlocit cum doctorul Beecham — nepotul *acelui* dr. Beecham — demonstra ceea ce pliantul publicitar promisese să fie „o revoluție în domeniul chirurgiei". Prin ușă a răzbătut un ropot de aplauze. Ceva începuse. Acum era momentul.

Însă nu exista decât o singură problemă. Ușa era încuiată. Hazel a mai împins o dată, sperând că poate lemnul era ușor deformat sau umflat în rama lui — dar nu. Ușa era bine încuiată. Hazel s-a lăsat la pământ, fără să-i pese că fustele i se udau pe caldarâm. Făcuse tot drumul degeaba.

— Hei! a auzit ea o voce strigând-o de undeva de aproape, dar locul de unde venea era camuflat în umbră.

Hazel a ridicat privirea, așteptându-se cumva să dea ochii cu unul dintre monștrii din poveștile mamei sale. Dar nici pomeneală: era un băiat. Un băiat pe care-l mai văzuse, cu ochii cenușii și pletele lungi, negre. Era băiatul pe care-l văzuse în fața reședinței Almont. A avansat ușor spre ea și i-a întins mâna. Era murdară, iar degetele ieșeau prin găurile din mănuși, însă avea unghiile curate. Hazel l-a prins de mână și l-a lăsat s-o tragă în picioare.

Băiatul și-a dres vocea.

— Încuie ușa când începe demonstrația. Dr. Beecham urăște întreruperile.

Hazel i-a zâmbit reținut.

— Mi-am dat și eu seama de asta.

Băiatul și-a dat la o parte șuvițele care-i alunecaseră pe față.

— N-ai intrat când ai fi putut. Te-am urmărit. Adică nu te-am urmărit *anume pe tine*, dar te-am văzut.

— Speram, a spus Hazel netezindu-și fustele, să mă strecor după ce a început demonstrația. Ca să nu fiu observată. Îmi imaginez că nu vin multe femei la genul ăsta de prelegeri.

— Probabil că nu.

Hazel a așteptat. Băiatul și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul și a încercat să-și scuture praful de pe mâini, ștergându-se pe pantaloni. În cele din urmă, Hazel a spus:

— Sunt domnișoara Sinnett.

În clipa în care și-a rostit numele, a și regretat-o. Buzele băiatului s-au curbat într-un surâs și trupul i-a alunecat într-o plecăciune adâncă.

— Ce plăcere, domnișoară Sinnett.

Surâsul i-a persistat pe buze și după ce s-a îndreptat de spate. Hazel a simțit cum îi ia foc ceafa.

— S-ar cuveni ca acum să te prezinți și tu.

Surâsul băiatului s-a lărgit într-un rânjet, iar caninii i-au sclipit în lumină.

— Așa s-ar cuveni, nu? a replicat el, dar tot nu și-a spus numele. În schimb, a continuat: Dacă mai vrei să vezi ce se întâmplă înăuntru, știu o cale de intrare.

— În amfiteatrul unde are loc operația?

Băiatul a încuviințat din cap.

— Da! Te rog!

Hazel și-a dat seama de entuziasmul din propria voce.

— Vreau să zic, dacă n-ar fi un deranj prea mare.

— Nu e. Nu mă deranjează.

Fără să stea pe gânduri, băiatul a luat-o pe Hazel de mână și a tras-o pe o alee atât de îngustă, încât ea nici n-o observase până atunci, cu piatră umedă de-o parte și de alta și mirosind a mâl și sudoare. Crinolina lui Hazel a zgâriat pereții laterali. Băiatul avea pasul sigur, sărea și se strecura pe caldarâmul denivelat ca și când ar fi fost făcut din fum. Ajuns în fața unei uși de lemn, băiatul a ciocănit tare de două ori. Ușa s-a deschis din interior și, într-o

clipită, băiatul a tras-o pe Hazel înăuntru, într-un coridor întunecat luminat de o torță singuratică, tocmai în capăt.

— Lucrezi aici? a șoptit Hazel în timp ce el o îndruma înainte. Pentru anatomiști?

— Într-un fel, a răspuns el, privind înapoi spre Hazel.

Ochii lui cenușii păreau să sclipească în întuneric și, cu toate că aerul era dens și sufocant, Hazel a simțit brusc cum i se face frig.

— Aici, haide.

Și-au croit drum până la capătul coridorului. Torța de pe perete arunca o lumină stranie pe chipul băiatului, care părea făcut din unghiuri și umbre. Hazel auzea voci undeva, în apropiere — murmure de conversații, melodia unui ton baritonal tunător —, dar nu distingea cuvintele.

— Dacă vrei să vezi, aici e ușa, a spus băiatul.

— Tu nu vii cu mine? l-a întrebat ea.

— Neeh. Am văzut destulă suferință în viața reală ca să mă mai uit și la un doctor care o face pentru niște aplauze.

Hazel nu și-a dat seama dacă glumește sau nu. De cealaltă parte a zidului s-a auzit un bărbat țipând. Chiar și la lumina slabă a torței, Hazel a văzut cum călăuza ei ridică sprâncenele, ca pentru a spune *vezi?*

A crăpat un pic ușa, dar Hazel n-a reușit să vadă ce se întâmpla de partea cealaltă. A ezitat.

— Este în regulă, i-a spus băiatul. O să fii în regulă. Crede-mă.

Hazel a dat din cap și și-a ridicat fusta ca să se strecoare înăuntru pe cât de discret posibil, trecând pe lângă băiat. Când trupurile li s-au lipit unul de altul, forțate de îngustimea dintre pereți, el și-a ferit privirea. Hazel a apucat clanța și a împins ușor în ușa care s-a deschis și mai mult, fără zgomot, și și-a dat seama de ce fusese băiatul așa de sigur că ea va fi în siguranță: ușa se deschidea sub gradenele pe care stăteau bărbații. Se uita printre picioarele lor, dincolo de ghete, dar avea vizibilitate perfectă spre scena pe care stătea Beecham, aflată la mai puțin de douăzeci de metri de ea.

Hazel s-a întors să-i mulțumească băiatului, dar acesta dispăruse deja în întuneric.

Din Introducere în medicina generală
dedicată gentlemenilor
(1779) de sir Thomas Murburry:

Diferența între chirurgul și medicul secolului al XVIII-lea este considerabilă și decisivă. Practicantul medicinei generale poate fi un gentleman cu poziție socială și venituri considerabile, cu acces la facultatea de medicină și cu o educație potrivită în latină și arte frumoase. Rolul lui este să consulte pacienții, să le facă recomandări referitor la toate afecțiunile, interne și externe, și să le furnizeze orice cataplasme sau medicamente le-ar putea ușura suferința.

Chirurgul, în schimb, este adeseori un bărbat fără poziție socială, care înțelege că priceperea sa în studierea anatomiei poate fi calea pentru a căpăta un rang social mai înalt. Acesta trebuie să fie pregătit să lucreze cu săraci și cu diformi, cu monștri respinși de ceilalți, ajunși în această condiție oribilă fie în urma războiului, fie printr-un concurs de împrejurări.

Medicul generalist lucrează cu mintea. Chirurgul lucrează cu mâinile și cu forța lui brută.

6

O ajutase pe fata aceea drăguță. Nu știa de ce. Era bogată, genul care ar trebui să se descurce de una singură. Dar Jack se afla oricum acolo. Se strecurase prin culoarele dosnice ale amfiteatrului Societății Anatomiștilor de mai multe ori decât putea ține socoteala. Poate că-i păruse rău de ea, cum stătea acolo, în apropiere, arătând mai singură decât ți-ai fi putut imagina, cu obrajii rozalii de stânjeneală sau de frig. Data trecută când o zărise, în Orașul Nou, unde clădirile erau drepte și șlefuite ca moneda de juma' de penny și unde iarba creștea disciplinată în pătrățele ordonate, fata avea sânge pe mănușă. Aici, în Orașul Vechi, părea nelalocul ei.

De fapt, Jack nici n-ar fi trebuit să tândălească pe lângă Societatea Anatomiștilor atât de târziu, la acea oră a dimineții. Își făcuse deja vânzarea către Straine. Recuperatorii de cadavre trebuiau să se facă nevăzuți la lumina soarelui, asemenea unor vampiri care hrăneau mediciniștii din oraș. Livrarea durase mai mult decât crezuse el — Straine refuzase să-i plătească ultima guinee, pentru că trupul era vechi de-o săptămână. Așa era, dar nu din vina lui Jack. Trupurile erau tot mai greu de găsit: paznicii își strângeau lațul în jurul cimitirelor din Edinburgh. Dar n-avea niciun rost să se tocmească cu Straine, acel individ cu pielea cerată și păr gras, al cărui ochi negru se rotea neîncetat în orbită. Nu-i de mirare că Societatea îl desemnase în rolul de cumpărător de cadavre; practic, arăta el însuși ca un cadavru.

În orice caz, o ajutase pe fată și gata. Nu-i luase mult, dacă asta mai avea vreo importanță, iar Jack n-avea de gând să ardă gazul pe-acolo. Își făcuse deja vânzarea pe ziua aceea — în cele din urmă, asistentul plătise bombănind prețul întreg — și arginții sunau fericiți în buzunarul lui. Iar acum trebuia să se întoarcă la slujba lui de la Le Grand Leon — teatrul din inima orașului, unde mătura scena, spăla costumele și meșterea scaune sau orice

altceva îi cerea domnul Anthony să facă. În această seară, după ultima reprezentație și după ce Isabella avea să coboare de pe scenă și să-și șteargă machiajul ce abunda de pudră alburie, urma să-i ceară să iasă cu el la o halbă de bere — și poate, cine știe, avea să spună „da“.

7

În amfiteatrul care slujea drept sală de operație era întuneric, singura lumină venind de la lumânările care înconjurau scena și de la cele câteva torțe atârnate din loc în loc pe ziduri. Scena era așezată mai jos decât locurile pentru public, astfel încât toată lumea să aibă vizibilitate foarte bună asupra celor ce se petreceau acolo. Sub banchetele înălțate, ascunsă în umbră, Hazel era ca și invizibilă. Prin fum și printre perechile de picioare neliniștite, l-a văzut pe doctorul Beecham pe scenă, alegându-și un bisturiu din tava ținută de un asistent ce părea foarte neliniștit.

Beecham era un bărbat arătos, cam la patruzeci și cinci de ani, cu o singură șuviță căruntă în părul blonziu. În amfiteatru aerul era apăsător și înăbușitor, dar el purta o cămașă lungă și o haină al cărei guler se înălța până sub bărbie, plus mănuși de piele neagră.

— Se pare că nu și le scoate niciodată, a șoptit către tovarășul său un bărbat ce stătea pe o banchetă chiar deasupra lui Hazel. Niciodată nu apare fără mănușile lui.

— Crezi că-i e teamă să-și vadă mâinile pătate cu sânge? a șoptit celălalt.

Oricare ar fi fost motivul, Beecham a rămas cu mănușile trase pe mâini chiar și când și-a ales din tavă un bisturiu cu lama lungă, zimțată pe margine, și mâner din argint lustruit. La vederea lui, Beecham a zâmbit și a privit în tihnă felul în care lumina focului s-a reflectat în metal făcându-l să scânteieze, apoi l-a așezat cu grijă înapoi, în tavă. Se purta de parcă uitase că se află într-un amfiteatru plin ochi cu bărbați care-i priveau fiecare mișcare. Hazel era atât de absorbită de imaginea lui, încât i-a luat câteva minute ca să vadă și pacientul de lângă doctor, un bărbat de vârstă mijlocie ce stătea întins pe o masă, cu piciorul acoperit de un cearceaf.

În cele din urmă, Beecham a vorbit:

— Domnilor, v-am promis un eveniment excepțional și asta vă voi oferi. Bunicul meu a fondat această societate ca pe un loc unde distinși oameni de știință se adună pentru a-și împărtăși rezultatele muncii lor și descoperirile făcute. Astăzi, voi aduce Edinburgh în secolul al XIX-lea.

În timp ce vorbea, și-a îndreptat atenția spre pacientul de pe masă și, cu o mișcare teatrală, a smuls cearceaful ce acoperea piciorul acestuia.

Ca o singură ființă, auditoriul s-a tras înapoi. La fel și Hazel, care a respirat adânc și zgomotos, însă, din fericire, nimeni n-a părut s-o fi auzit. Piciorul bărbatului înfățișa o imagine de coșmar, umflat și verzui în anumite locuri, roșiatic în altele, de două ori mai gros decât ar fi fost normal și străbătut de vene violacee ieșite în afară.

Dr. Beecham a ales o altă armă din tava asistentului: un fierăstrău. L-a ridicat în aer, aproape ca în joacă, și de data asta pacientul a tresărit.

— Ei, haide, haide, domnule Butcher. Acum nu e momentul să te sperii.

Domnul Butcher nu era în stare să-și însușească acest sfat. S-a încovrigat precum o râmă în cârligul pescarului, azvârlind din piciorul sănătos și bocănind din cel bolnav, apoi legănându-și capul dintr-o parte în alta. Beecham a lăsat în jos mâna în care ținea fierăstrăul și a oftat.

— Domnilor, dacă sunteți amabili.

Din penumbră au ieșit doi bărbați, unul cu un joben înalt și celălalt cu o mustață deasă, roșcovană. S-au așezat de-o parte și de alta a pacientului și i-au țintuit umerii cu mâinile.

— Înainte de a veni astăzi, aici, l-am asigurat pe domnul Butcher că procedura va fi mai degrabă nedureroasă, dar nu pare să-mi dea crezare! a spus Beecham.

Bărbații din public au chicotit.

— Dar eu nu mint niciodată. Domnilor!

Din buzunarul hainei, Beecham a scos o sticluță plină cu o licoare lăptoasă, albăstruie. Sticla nu depășea dimensiunea unei

cărți de joc. Beecham a ridicat-o deasupra capului, astfel încât s-o poată vedea toți cei din public.

— În acest flacon, a spus el, este viitorul chirurgiei. Un compus chimic preparat după indicațiile mele. Este adevărat ce a scris bunicul meu în cartea sa, că uneori medicul trebuie să acționeze ca un farmacist, așa încât am descoperit și eu ceva extraordinar. Acesta este — dacă o să-mi permiteți să mă exprim astfel, domnilor — nimic altceva decât un miracol.

În amfiteatru s-au auzit murmure de dezaprobare și interes, câteva bastoane au lovit în gradene, dar dr. Beecham a continuat:

— Am dezvoltat de unul singur secretul care va îndepărta toate durerile provocate de operații.

De data asta, nici măcar Hazel nu s-a putut abține să râdă. Dr. Beecham a zâmbit ușor și a privit insistent mulțimea.

— În curând, prieteni, în curând. Însă, înainte de-a începe, cred că ar trebui să vă mai fac o demonstrație cu încă una dintre invențiile mele.

A înclinat capul, iar apoi s-au auzit o pocnitură, un fâsâit și un clinchet de sticlă lovită, iar scena a fost scăldată de o lumină albă, orbitoare.

Hazel a ridicat brațul, ca să-și acopere ochii cu mâneca. Beecham a fost singurul care nici măcar n-a clipit din pricina luminii bruște. Scena era înconjurată de niște lămpi cu gaz pe care Hazel nu le zărise în întuneric, toate conectate prin niște tuburi, care aruncau acum o lumină mai strălucitoare decât văzuse ea vreodată în interiorul unei clădiri.

— Viitorul, a spus Beecham, este al lămpilor cu gaz. Cu doar câteva modificări, am constatat că acestea pot face mult mai ușoare intervențiile pe care le executăm în sala de operație.

Bărbații au aplaudat. Beecham a dat ușor din cap, aplecându-se în semn de mulțumire pentru aprecierea lor. Și apoi, îndată ce publicul s-a liniștit, și-a îndreptat iar privirea spre sticluța pe care o ținea în mână. Fluidul albastru-violet dinăuntru părea să se rotească. Acum, în lumina ce inundase încăperea, Hazel a deslușit mai bine culoarea, un albastru-safir intens, cu fire argintii.

Lămpile cu gaz luminau atât de puternic, încât nici Beecham, nici sticluța lui nu păreau să arunce vreo umbră.

Beecham a ridicat fiola și mai sus, apoi i-a scos dopul. Pentru o clipă, Hazel a simțit un miros de o dulceață stranie, ca de flori sălbatice și putregai. Apoi doctorul a scos dintr-un alt buzunar al hainei o batistă albă, brodată cu inițialele *W.B*. A ridicat batista în aer, ca un magician, pe urmă a scufundat-o în flaconul albastru. Când a scos batista, Hazel a simțit încă o dată mirosul trecător de flori sălbatice și mucegai. Din fiolă a răzbătut și o altă miasmă, ceva specific pe care nu l-a putut identifica.

Ținând batista în mână, doctorul Beecham s-a apropiat de pacientul îngrozit. Cu toate că cele două matahale îl țineau bine, lipit de masă, pacientul continua să se încovoaie cât de mult îi permitea poziția. Beecham a zâmbit, fără să-și descopere dinții.

S-a întors spre public:

— Domnilor, vă prezint *eterul*. Sau ceea ce obișnuiam să numesc în laborator „eschiva scoțiană“.

Din public s-au auzit murmure de confuzie și interes. Câțiva dintre spectatori au bătut din picioare și lui Hazel i-a căzut în păr un păianjen de sub gradene.

În timp ce pacientul se zbătea, dr. Beecham i-a apăsat cu putere batista pe față, înăbușindu-i strigătele. Zbaterea acestuia a încetat. Bărbații din amfiteatru au amuțit. Beecham a apucat cu grație fierăstrăul din tava ținută de asistent și a început să cresteze piciorul diform.

Cu mai puțin de cinci mișcări înainte și înapoi, în mai puțin de un minut, piciorul a căzut cu o bufnitură îngrozitoare de obiect îmbibat cu apă, în tava cu rumeguș plasată dedesubt. Expresia de pe chipul doctorului a rămas neschimbată chiar și când stropi de sânge l-au împroșcat pe față, desenând o linie sângerie de la frunte până la buza superioară. A schimbat fierăstrăul cu un instrument metalic, lung, dotat cu un cârlig la capăt, cu care a tras câteva vene încă sângerânde din interiorul membrului rămas. Le-a legat pe fiecare cu un nod lat strâns, apoi a dat din cap către un alt asistent, care a început să înfășoare ciotul sângerând în fâșii de pânză.

Pe parcursul întregului proces, pacientul nici nu s-a trezit, nici nu a țipat. A dormit ca un copil, cufundat în vise plăcute.

— Eschiva scoțiană, domnilor, a rostit încet dr. Beecham.

Sala a izbucnit în aplauze sălbatice. Pe Hazel au mai căzut câțiva păianjeni. Fie că era unghiul, fie că era lumina sau expresia de încredere supremă de pe chipul lui, Hazel a văzut exact cât de bine semăna dr. Beecham cu gravura în cerneală a chipului bunicului său, imprimată pe prima pagină a *Tratatului doctorului Beecham*. Nasul mic, fruntea îngustă, chiar și gropițele adânci care se arătau la cel mai mic semn de zâmbet. Era ciudat. Era inconfundabil. Singura diferență consta în dâra de sânge care picura încet pe bărbia acelui Beecham încă în viață.

Asistenții doctorului au trecut la treabă ca să curețe scena, să șteargă sângele de pe masă și să scoată afară piciorul ciopârțit. Rumegușul în care zăcuse ciotul prinsese o culoare atât de închisă din pricina sângelui, încât părea aproape negru chiar și în strălucirea grotescă dată de lămpile doctorului. Până și-au terminat treaba, pacientul a început să clipească, semn că se trezea.

— Este…? a întrebat el.

— …gata, a răspuns dr. Beecham.

Publicul a izbucnit din nou în urale.

Hazel se simțea amețită de la căldură și mirosul fierbinte, de cupru, al sângelui, precum și în urma lucrurilor pe care tocmai le văzuse. O operație! Cu ochii ei! Carnea pătată și putrezită fusese îndepărtată pentru a da la iveală stratul curat, de un roșu aprins, de dedesubt, apoi venele și arterele acelea legate cu îndemânarea unui maestru al acului de broderie. Și, lucrul probabil cel mai uluitor dintre toate, acea mixtură, acel eter sau orice-o fi fost el, care-l adormise pe pacient.

În cele din urmă, Beecham a ridicat brațul ca să reducă la tăcere mulțimea în extaz.

— Prelegerile mele de anatomie vor fi reluate în semestrul următor. Plata se face integral în prima zi de curs. Vă avertizez, cursul este extrem de solicitant, dar pot să vă spun un lucru: nici

măcar un singur student de-ai mei nu a picat vreodată examenele pentru acordarea diplomei de medic.

A zâmbit la auzul aplauzelor și mai furtunoase care au urmat.

Un curs! Asta era. Răspunsul căutat de Hazel fără să știe măcar ce caută. Firul invizibil care o adusese din Hawthornden până aici, exact în acest loc, exact în acest moment. Fără să mai fie nevoie să se strecoare în biroul tatălui ei pentru a memora o ediție deja depășită, cu cotorul jerpelit, a *Tratatului doctorului Beecham* și fără micile experimente pe care reușea să le încropească folosind ce-i punea la dispoziție grădina casei. Putea petrece tot acest timp învățând de la un chirurg adevărat, examinând cadavre, rezolvând cazuri. Putea să fie cea care avea să vindece febra romană! Putea fi salvatoarea Scoției — cum ar mai fi putut maică-sa să aibă ceva de spus în privința ei, dacă va deveni celebră și venerată?

Chiar și taică-său va primi de veste pe Sfânta Elena, prin scrisori și articole din ziare. Prizonierul Napoleon va cădea la pământ, ca secerat, la auzul veștii despre sclipitoarea femeie medic, și atunci misiunea tatălui ei se va sfârși, iar el va putea reveni acasă. Dacă maică-sa credea că Hazel va merge la Londra pentru sezonul monden, atunci se înșela amarnic. În niciun caz. Doar dacă o legau de cai puteau s-o facă să plece din Edinburgh într-un astfel de moment, când secolul al XIX-lea stătea să înceapă, în sfârșit, iar Hazel avea șansa să fie în centrul lui!

A hotărât că era mai sigur să aștepte până când sala avea să se mai golească și abia pe urmă s-o apuce îndărăt prin pasajul ce o ducea spre ieșire, către lumea de afară. Încetul cu încetul, mulțimea a început să se rărească, până când n-au mai rămas decât vreo doisprezece bărbați care își tot dădeau coate încercând să-și facă un pic de curaj și să meargă pe scenă, ca să-i strângă mâna doctorului Beecham, în speranța că ceva din geniul și celebritatea lui li se va transfera și lor, printr-o simplă atingere a palmei.

În cele din urmă, atmosfera din încăpere s-a schimbat și lui Hazel i s-a părut că aproape toată lumea a părăsit amfiteatrul. Asistenții terminaseră de șters masa și împreună cu dr. Beecham

se retrăseseră într-o încăpere dosnică. Hazel a găsit ușa ascunsă și s-a înghesuit prin pasajul strâmt, până s-a trezit iar în stradă.

Se înserase deja. Habar n-avea cât durase demonstrația, dar de jur împrejurul ei, orașul părea straniu. În aer plutea un miros greu de grăsime și pește. Hazel știa că trebuie să plece spre casă. Deja ratase ora ceaiului, iar maică-sa era, probabil, furioasă, dar încă se putea preface că se rătăcise în pădure sau ceva de genul ăsta. Avea să călărească în cea mai mare viteză și…

— Domnișoara Sinnett, nu? i-a întrerupt gândurile o voce precum un lemn noduros înmuiat în miere.

Hazel s-a întors și s-a trezit față în față cu doctorul cu un singur ochi întâlnit în casa unchiului său.

— Doctore Straine.

Inima îi bătea cu putere, dar s-a străduit să se poarte cât de politicos era în stare.

Doctorul era mai scund decât i se păruse prima dată. Purtarea lui, ținuta și trena lungă a pelerinei negre îi dădeau înfățișarea unui vultur, dar Hazel a fost uimită să descopere că acum, la doar un metru distanță, aveau aproape aceeași înălțime.

— Aproape că mi-e frică să mă gândesc ce caută în Orașul Vechi o tânără domnișoară cu rangul dumitale, a rostit el cu buzele strânse, mijindu-și unicul ochi. Și neînsoțită, pe deasupra.

Hazel a simțit cum i se umezesc palmele în mănuși. S-a chinuit să mimeze un zâmbet și și-a impus să nu se uite cu niciun chip spre ușa Societății Anatomiștilor.

— Fac doar o plimbare, mă bucur de vremea frumoasă, a spus ea.

Stridența minciunii s-a reflectat în întregime pe chipul lui. Doctorul Straine a strâns pumnii. Pielea mănușilor a scârțâit.

— Ce păcat, a spus el, că femeilor nu li se permite să intre în Societatea Anatomiștilor. Întotdeauna am considerat că sexul slab ar exercita o… influență liniștitoare asupra nevoilor colerice ale bărbaților.

— Într-adevăr, a replicat sec Hazel.

Ochiul lui Straine părea să-i pătrundă prin haine și piele, până la oase. În cele din urmă, el a vorbit din nou:

— Transmite-i unchiului dumitale salutările mele.

S-a întors pe călcâie și a dispărut, înainte ca Hazel să-i poată răspunde.

Străzile erau mult schimbate. Acum se întunecase și mai tare, iar de la ferestre și pe la uși se holbau tot felul de străini. Hazel și-a adunat fustele și a pornit-o cu repeziciune înapoi spre strada principală, unde ultima rază de soare se reflecta încă în caldarâm.

Când a ajuns înapoi la Hawthornden, singurul foc rămas aprins era cel din bucătărie. Hazel a luat o lumânare, încercând să se strecoare în camera ei fără s-o vadă cineva. Bucătăreasa era prinsă într-un joc de cărți cu ajutoarea ei; Hazel le-a văzut umbrele întinzându-se pe zidul bucătăriei și a auzit râsul zgomotos al bucătăresei. A urcat scara și a văzut că ușa de la dormitorul lui lady Sinnett era închisă. Camerista lui Hazel, Iona, moțăia într-un scaun lângă jarul care fumega încet în cămin. S-a ridicat să-i desfacă șireturile de la rochie și s-o ajute să se instaleze în pat.

— Ați fost…? a început ea.

Hazel a scuturat din cap. Se simțea brusc atât de obosită, că abia putea vorbi. Toată greutatea zilei părea s-o fi lovit dintr-odată, lăsând-o cu membrele grele, ca și când cineva i-ar fi turnat plumb în vene.

Stând întinsă în așternuturi, răpusă de oboseală, Hazel a derulat iar și iar în minte demonstrația la care asistase, încercând să rețină fiecare detaliu și să și-l imprime în creier ca pe o litografie. Abia în momentul când era gata să alunece în somn, când rămăsese legată de propria conștiență doar printr-un firicel subțire de tot, și-a dat seama, tresărind, care era al treilea miros din sticla violet cu eter. Venea dintr-o amintire adânc îngropată în mintea ei, prin coridoare încolăcite și un labirint de încăperi, din ziua în care Hazel zăcea în același pat amețită de senzația de stare de vomă și de deshidratare, când fusese sigură că boala o va răpune. Flaconul magic al doctorului Beecham mirosea a flori de câmp, mucegai și moarte.

8

Hazel se așteptase cel puțin la o morală aprigă, o nuia peste degete sau un furios „să vezi ce-o să-ți facă taică-tu când o să afle de tărășenia asta“. Era adevărat că, atunci când nu rămânea captivă în jelitul lui George, pe maică-sa o stăpânea obsesia de a-l cocoloși într-atât pe micul Percy, încât abia dacă vedea ceva dincolo de propria crinolină, însă cu toate astea — în mod sigur aveau să existe *unele* consecințe pentru ceea ce făcuse.

Dar nu. A doua zi s-a trezit destul de târziu, când soarele și-a strecurat lumina plină și gălbuie prin draperiile de la camera ei, și a aflat că maică-sa nici nu ieșise încă din dormitor. Iona i-a spus că lady Sinnett nu venise nici la cină, seara trecută.

Înainte de moartea lui George, maică-sa nu fusese așa. Când băiatul ei cel mare era încă printre ei — dacă se gândea mai bine, când tatăl lor era încă acasă —, formau o familie, ei bine, normală. Luau ceaiul în bibliotecă. Citeau în jurul șemineului. Petreceau Crăciunul la casa Almont. După-amiezi secrete în care tatăl mergea cu Hazel la plimbare până la pârâiașul de dincolo de crângurile de la Hawthornden și-i arăta tipuri de găinușe-de-munte care se strecurau printre crengi, în jurul lor. Însă după aceea a venit numirea tatălui ei — într-o poziție *foarte* importantă, după cum se grăbea lady Sinnett să le amintească tuturor —, iar febra îl luase pe George. Și acum nu mai rămăseseră acasă decât ei trei: Hazel, maică-sa și Percy. Percy, micul prințișor răsfățat până în măduva oaselor, mândria și bucuria mamei ei, ținut în siguranță, ascuns ca o perlă într-o stridie, ca să nu se îmbolnăvească vreodată — așa cum se îmbolnăvise George. Acum, lady Sinnett îi dedica lui Percy tot timpul și toată atenția ei, se ocupa de lecțiile lui, de hainele lui, de aerul pe care-l respira el, iar când vorbea cu Hazel, de cele mai multe ori o făcea doar ca s-o întrebe dacă-l văzuse pe undeva pe Percy.

Hazel nu s-a întâlnit cu maică-sa decât după câteva zile, la micul-dejun, când făcea mare caz de șunca din farfuria lui Percy. Hazel s-a așezat pe nesimțite la locul ei, în timp ce lady Sinnett ștergea cu o batistă grăsimea de pe obrajii lui Percy.

Însă, spre uimirea ei, lady Sinnett s-a răsucit spre ea:

— Vrei niște șuncă, drăguțo? a întrebat-o maică-sa, întinzându-i o farfurie cu mâna vârâtă într-o mănușă neagră.

Trecuse mai mult de un an de la moartea lui George, dar mama ei purta încă ținuta completă de doliu. Era îmbrăcată într-o rochie de tafta neagră și își prinsese pe piept, drept în mijloc, broșa în care ținea o șuviță din părul lui George.

Hazel a acceptat prudentă. Părea o capcană. Dacă așa era, lațul avea să se strângă în curând. Poate că maică-sa îi *observase* lipsa și aparenta ei indiferență nu fusese decât o prefăcătorie, ca să-i inducă lui Hazel un fals sentiment de siguranță.

— Percy, scumpule, de ce nu fugi să-i spui maestrului Poglia să înceapă lecția? a spus lady Sinnett, zâmbind.

Percy a privit-o bănuitor pe soră-sa, dar apoi s-a supus și a tulit-o destul de fericit din sufragerie. Lady Sinnett a sorbit afectată din ceașca de ceai.

— Așa, Hazel. La teatru — la Le Grand Leon, firește — este o premieră în seara asta. O piesă fermecătoare în care se și dansează, așa cred. Mă gândeam să mergem și noi două.

Hazel aproape că s-a înecat cu o bucată de pâine prăjită.

— Tu și cu mine? Împreună?

— Bineînțeles, a spus lady Sinnett. Oare nu-i normal ca o mamă să iasă în societate alături de fiica ei?

— Presupun că da. Și Percy ce-o să facă?

— Percy e prea mic pentru mers la teatru, drăguțo. În plus, cine știe ce ar putea lua de-acolo. O să fie foarte bine acasă, cu doamna Herberts. Ce caraghios din partea ta să întrebi una ca asta.

Lady Sinnett a așteptat ca Hazel să mai spună ceva. Fiindcă n-a făcut-o, a continuat tot ea:

— Ei, atunci e minunat. O să-i spun Ionei să te îmbrace în rochia cea nouă de mătase. Aceea verde-arsenic. Îți face ochii să pară, ei

bine, mai puțin căprui.

Așadar, Hazel nu intrase în bucluc, până la urmă. A fost atât de ușurată, încât s-a mulțumit să dea din cap, în semn de încuviințare.

Lady Sinnett a văzut-o că e de acord și i-a întors zâmbetul, mulțumită.

— Știu că sunt încă în doliu, dar presupun că aș putea să port perlele pe care mi le-a dat mama și inelul cu smarald de la tatăl tău. L-a cumpărat când ne-am logodit, nu-mi dau seama cum de și l-a permis, fiindcă nu era decât locotenent la vremea aia. Și iată-mă, fiică de viconte, prinsă atât de ușor de ideea unei povești romantice… — a râs ea scurt și trist — de iubire. Știi, eu am crescut în reședința Almont, cu casă de vacanță în Devon și un apartament la Londra, pentru Sezon.

A observat expresia ciudată de pe chipul lui Hazel.

— De ce te holbezi așa la mine, ca o pisică prinsă pe marginea pervazului? Nu faci altceva decât să capeți riduri pe frunte.

Hazel s-a străduit să mai soarbă o gură de ceai.

— Cred că asta e cea mai lungă discuție pe care ai avut-o cu mine de când — știa că nu trebuie să pronunțe numele lui George — a plecat tata.

Lady Sinnett a pufnit.

— Oh, serios, Hazel. Ridicolul chiar nu te prinde.

Au mai rămas câteva clipe în liniștea întreruptă numai de clinchetul tacâmurilor pe vasele de porțelan și, din când în când, de pocnetele lemnelor în foc. Când Lady Sinnett a vorbit din nou, vocea i-a sunat diferit. Mai groasă și serioasă. Nu a privit-o pe Hazel. În schimb și-a aruncat ochii pe fereastră, spre întinderea cețoasă a câmpurilor și a grajdurilor de dincolo de ele.

— Hazel, când o să moară tatăl tău, casa o să-i revină lui Percy. Știi asta. Totul — casa, proprietățile, banii pe care-i are, banii pe care *eu* i-am adus în această căsnicie — totul îi va reveni lui Percy.

Ca la un semn, l-au auzit pe Percy râzând și alergând prin galeria de la etaj. Râsul și pașii lui au răsunat o vreme.

— Acestea fiind zise, a continuat cu grijă mama ei, s-ar cuveni să-l faci pe vărul tău să formalizeze logodna voastră, mai bine

mai devreme decât mai târziu.

Hazel a râs:

— S-o formalizeze? Mamă, noi suntem logodiți practic de când eram copii.

Lady Sinnett nu a râs, ci și-a strâns buzele subțiri.

— Ți-a cerut mâna până acum?

— Păi nu, dar…

— Să nu te joci cu viitorul tău. Asta înseamnă că există și posibilitatea să pierzi.

Lady Sinnett a sunat din clopoțel, pentru ca ajutoarea de la bucătărie să vină să strângă masa.

— O să-mi iau infuzia de plante la mine în dormitor, a spus ea și s-a ridicat, îndreptându-se către ieșire.

Privind înapoi spre Hazel, a adăugat:

— Spune-i Ionei să-ți strângă bine corsetul diseară. Să strângă și jacheta, dacă e nevoie. În seara asta fă-l pe Bernard să te vadă ca pe o femeie, nu ca pe o tovarășă de joacă din copilărie.

Un buștean s-a prăbușit în cămin și focul a trosnit din nou. Hazel a simțit brusc cum șunca o zgârie pe gât.

* * *

Când Hazel și mama ei au ajuns la Le Grand Leon, cele mai multe trăsuri își debarcaseră deja pasagerii. Lady Sinnett purta o rochie gri, cu mâneci lungi ieșite complet din modă. Rochia lui Hazel era roșie. Abia dacă o îmbrăcase vreodată — era o rochie de mătase cu broderie în relief la tiv și pe mâneci, adusă de mama ei de la Paris. Lui Hazel i se întorsese stomacul pe dos când văzuse rochia verde-arsenic pregătită de Iona pe pat. Ceva a îndreptat-o spre rochia roșie, ascunsă în fundul dulapului de haine. Uitase de ea. Era mai moale decât crinolina ei și îi scotea în evidență umerii.

— Lady Sinnett, arăți *așa* de bine!!

În timp ce urcau treptele spre intrarea în Le Grand Leon, Hazel a dat cu ochii direct în sânii mari ai lui Hyacinth Caldwater. Doamna Caldwater trecuse deja prin două căsnicii și arăta de

parcă era gata să se așeze la pândă pentru a treia. Rochia ei de un roz strident avea un decolteu generos. Își dăduse zdravăn cu roșu în obraji, într-o manieră care putea fi considerată prea tinerească chiar și pentru o femeie care avea jumătate din vârsta ei.

Chipul lui lady Sinnett s-a încordat ca o membrană de tobă.

— Doamnă Caldwater. Mă bucur să te văd, a spus ea, arătând de parcă ar fi fost oricum, numai bucuroasă nu.

— Parcă a trecut *o viață*! Ești tot în semidoliu? Oh, biata de ea. Așa de bine-mi pare să te văd că ieși în lume. Nu m-ai invitat la ceai, cum ai promis. Să știi că n-am uitat! Ha, ha, ha! Și *ooooh*!

Doamna Caldwater a privit-o pe Hazel și a schelălăit de încântare.

— Asta nu-i Hazel. Nu. Nu! Nu se poate! Ce mare a crescut! Jur, în timpul ăsta aproape că s-a maturizat complet. N-o ascunzi pe undeva, nu?

Lady Sinnett s-a uitat pe lângă doamna Caldwater, sperând s-o atragă cineva într-o altă conversație.

— Nu, a spus ea absentă, mă tem că Hazel este o mare cititoare, rareori părăsește Hawthornden, și doar dacă n-are încotro.

— *Cititoare*. Fascinant. Ce citești, draga mea? Romane?

Înainte de a răspunde, Hazel s-a uitat la maică-sa.

— Abia am început *Anticarul,* scris de autorul romanului *Waverley*. Tata l-a comandat și mi l-a trimis.

Doamna Caldwater a bătut din palme.

— Ce creieraș are fata asta, Lavinia!

Maică-sa a tras-o de mână.

— Chiar trebuie să ne ocupăm locurile.

Hyacinth Caldwater a strigat după ele pe scări: „Și *nu* uita de ceai, Lavinia, o să fiu *scandalizată* dacă vei continua să mă eviți!“

— Ce femeie îngrozitoare, a bombănit lady Sinnett în timp ce se strecura prin mulțime, alături de Hazel.

— Oh, ia uite-i pe unchiul tău și pe Bernard.

Când le-a văzut apropiindu-se, Bernard a făcut o plecăciune.

— Nădăjduiesc că ești bine, Hazel? Trebuie să spun că roșul te prinde nespus de bine.

Hazel n-a reușit nici măcar să schițeze un zâmbet. S-a uitat la Bernard și tot ce-a văzut a fost expresia aceea arogantă și superficială pe care o avusese și în ziua aceea, pe stradă. *Pe când eram copii,* îi spusese el. Dacă ar fi știut măcar de ce era ea în stare! Dacă ar fi știut măcar ce văzuse!

Lady Sinnett a înghiontit-o tare în coaste.

— Sunt foarte bine, vere, mulțumesc, a spus Hazel cu răceală.

— Nădăjduiesc să te vedem la Londra în Sezon, Bernard? a spus repede maică-sa, zâmbind ca o șerpoaică. Hazel abia așteaptă balul mascat pe care-l dă mereu ducele la Delmont, nu-i așa, draga mea?

Hazel și-a ferit privirea.

— Îhî, a spus ea.

— N-aș putea să-l ratez, a replicat Bernard. Ah! Se pare că tata mă cheamă la noi în lojă. Scuzați-mă, doamnelor.

A făcut iar o plecăciune și s-a amestecat în mulțime.

Hazel și mama ei au urcat treptele rămase până la locurile lor, aflate într-o lojă în partea din dreapta sus a teatrului. Cortina din catifea verde-praz atârna acoperind scena. Orchestra se încălzea încă, iar Hazel a cercetat pe îndelete mulțimea, ca să vadă cine mai venise la teatru în seara aceea.

Bernard și lordul Almont se aflau într-o lojă vizavi de ele și alături de cine altcineva, dintre toți cei veniți în seara aceea, decât gemenii Hartwick-Ellis, Cecilia și Gibbs. Hazel n-o mai văzuse pe Cecilia de ceva vreme — când fusese ultima dată? La balul Morris? Adică vara trecută. Cecilia se înălțase; avea gâtul lung și subțire, ca o barză. Întotdeauna fusese bălaie; în seara asta, părul ei blond era încrețit tot în cârlionți care îi atârnau de-o parte și de alta a feței. Hazel n-avea cum să nu-i observe, ca de altfel toți ceilalți; îi tot scutura, legănându-i dintr-o parte în alta și încercând să stea în lumină, ca să-i facă să strălucească în timp ce ea chicotea cu nerușinare. Fratele ei, Gibbs, arăta posomorât ca de obicei, un băiat blond ai cărui ochi, nas și gură păreau toate prea mici și prea adunate laolaltă pe o față mare ca o farfurie pentru cină.

— Cecilia arată bine, i-a spus Hazel maică-sii.

Lady Sinnett n-a răspuns. Stătea cu ochii ațintiți ca niște pumnale asupra Ceciliei și, așa cum a constatat Hazel, și asupra lui Bernard. Bernard părea să râdă împreună cu Cecilia și se ferea vesel de fiecare asalt al cârlionților ei; i-a mângâiat ușor mâna înmănușată, când ea i-a strâns palmele într-ale sale. Oare… flirtau? Nu era cu putință. Cecilia Hartwick-Ellis avea cel mult personalitatea unui castron cu budincă de orez. Gemenii — Cecilia și Gibbs — probabil că nu puteau număra până la cinci nici măcar dacă începeau de la patru. Cu siguranță nu citiseră atâtea cărți nici împreună.

În momentul acela, Cecilia a slobozit un râs atât de ridicol și de fals, încât Hazel l-a auzit din cealaltă parte a sălii. Iar Bernard — lui Bernard a părut să-i placă. Pe gât i se deslușea o roșeață care a urcat încet spre obraji. În seara asta își aranjase altfel părul — era pieptănat în față și avea favoriții lungi, de parcă s-ar fi prefăcut că este poetul acela scandalos, lordul Byron. Bernard a șoptit ceva la urechea Ceciliei și ea a râs din nou, dându-și capul pe spate, ca să-și scuture intenționat buclele. Hazel nu se mai putea uita la așa ceva. Nu-și dădea seama care dintre cei doi o stânjenea mai tare.

În cele din urmă, lămpile cu gaz din sală și-au micșorat lumina și orchestra a început să intoneze un imn funebru sinistru, în cheie minoră. Când s -a dat la o parte, cortina a lăsat la vedere o scenă aproape goală. În fundal se afla o mlaștină cețoasă, toată în nuanțe de gri și maro, cu un copac artificial noduros, ce părea uscat, și o lună portocalie atârnând foarte jos. O balerină roșcată, într-o rochie vaporoasă ca o cămașă de noapte, țopăia pe scenă; curând i s-a alăturat un bărbat despre care se presupunea că-i era soț. Hazel a încercat să se concentreze asupra acțiunii și să ignore ce se petrecea în loja de vizavi. În piesă, soțul femeii a fost înrolat într-un război neclar și îndepărtat, iar în absența lui, femeia a căzut în depresie, aruncându-se de colo-colo pe scenă și azvârlindu-și brațele spre cer — sau, mai degrabă, spre grinzile tavanului. În fiecare zi, femeia se ducea la fereastră și-și aștepta iubitul, și în fiecare zi era dezamăgită.

Iar apoi *chiar* a venit un bărbat, îmbrăcat tot în negru, cu o mustață de bandit și ochi negri, iscoditori, purtând haina fostului

ei iubit. Poate că *era* fostul ei iubit, întors din război, și-a spus femeia! Dansează împreună, el o seduce. Dar în timp ce dansează, costumul bărbatului misterios se desprinde. Nu era deloc soțul ei; era Diavolul însuși. Îndurerată de greșeala și de trădarea ei, femeia scoate un pumnal din sertarul biroului și și-l înfige în piept. Panglici roșii, menite să sugereze sângele, flutură pe scenă. Dansatoarea se prăbușește. Adevăratul ei soț revine în sfârșit acasă și-i zărește trupul rece zăcând, în timp ce cortina se lasă. O tragedie.

Un pic cam stângace și greoaie, își spune Hazel. Însă Le Grand Leon n-a fost niciodată locul potrivit pentru subtilitate. Luna trecută avuseseră premiera unei alte povești cu mai mult sau mai puțin aceeași acțiune — o tânără minunată și virtuoasă condusă pe căi greșite —, doar că atunci vinovatul era un vampir străin care o ademenise cu aur și bijuterii, iar apoi îi devorase inima.

* * *

Există o lecție pe care tinerele fete din toată lumea o învață de când se știu — nu te lăsa sedusă de bărbații pe care-i cunoști, apără-ți virtutea —, până când, desigur, viața fetelor începe să depindă cu totul de seducția exercitată de bărbatul potrivit. O situație imposibilă, o capcană întinsă de societate, în ansamblul ei: obligarea femeilor să trăiască la mila bărbaților care le-ar vrea de soții, dar ponegrirea lor pentru orice gest ar face în scopul de *a face* un bărbat să le placă. Pasivitatea era virtutea supremă. Ferească cerul să te transformi în cineva precum Hyacinth Caldwater. Fii răbdătoare, tăcută, frumoasă și neprihănită ca o orhidee, și *atunci* și *numai atunci* îți va veni recompensa: un clopot de sticlă în care să rămâi în siguranță.

Lady Sinnett a rămas tot restul piesei cu mâna încleștată ca o gheară pe brațul scaunului. Înainte ca aplauzele să se stingă, a smuls-o pe Hazel de pe locul ei și au năvălit pe scări, au ieșit din teatru și s-au urcat în trăsură.

Mama ei a așteptat până când s-au îndepărtat suficient de clădirea teatrului, intrând pe strada liniștită ce le ducea înapoi la

Hawthornden, apoi s-a întors spre Hazel.

— Ai oare idee, a spus ea printre dinții încleștați, ce urmează să ți se întâmple?

— Ce vrei să spui? a replicat Hazel.

Lady Sinnett a înghițit în sec și și-a strâns buzele.

— Lumea nu e prea blândă cu femeile, Hazel. Nici măcar cu femei ca tine. Bunicul tău a fost viconte, da, însă eu am fost fiica lui, iar asta a însemnat extrem de puțin. Tatăl tău deține Hawthornden, iar când el — când tatăl tău va muri, Hawthornden îi va reveni lui Percy. Știi ce se întâmplă cu femeile nemăritate?

Hazel s-a încruntat, unindu-și sprâncenele.

— Presupun… vreau să spun…

Lady Sinnett a întrerupt-o cu un chicotit trist, mohorât.

— N-au unde să trăiască. Sunt la mila rudelor. La mila fratelui tău mai mic și a bărbatului pe care ți-l va desemna el pentru căsătorie. O să te rogi de cumnata ta să-ți lase o urmă de decență omenească, să te rogi să fie bună la suflet.

Hazel n-a știut ce să spună, s-a mulțumit să plece ochii. Maică-sa a continuat, frământând cu degetele marginea vălului.

— Îmi dau seama — îmi dau seama că, de când ne-a părăsit George, poate n-am fost atât de *atentă* la tine pe cât ar fi trebuit să fiu. Poate că nu ți-am subliniat îndeajuns importanța căsătoriei tale cu Bernard Almont, fiindcă am presupus că o știai deja.

— Chiar o știu.

— Da, am crezut că o știi. Ești o fată deșteaptă, care citește neîncetat. Nu oricine ar fi așa de tolerant față de micile tale… ciudățenii… așa cum este vărul tău. Cărțile despre filosofia naturii pe care le-ai furat din biroul tatălui tău. Să nu văd vreuna când mergem la Londra. Îți garantez că Cecilia Hartwick-Ellis nu-și murdărește rochiile cu noroi sau cu cerneală din cărți.

— Asta doar pentru că nu știe să citească, a bombănit Hazel spre geamurile trăsurii.

Lady Sinnett a pufnit.

— Atunci lasă-ți destinul să judece singur în locul tău. Eu ți-am dat toate sfaturile materne la care m-am priceput.

Au petrecut în tăcere restul drumului cu trăsura. Hazel s-a uitat țintă pe fereastră la întunericul mohorât de afară și la crengile uscate ce treceau pe lângă ele, în timp ce caii le purtau tot mai departe de oraș, către casă.

9

La premiera din seara aceea lipseau doi mașiniști. În timp ce le făcea treaba pentru spectacol, Jack bombănea ducând costumele la locul lor și verificând lămpile cu gaz înșirate de-a lungul scenei. I-ar fi plăcut să fie deja pe poziție de-acum, cocoțat pe grinzi, gata să ridice cortina la semnalul domnului Anthony.

Isabella s-a înghesuit în culise cu fața deja pudrată și îmbrăcată în costumul vaporos de muselină. Arăta minunat așa, și-a spus Jack, cu părul ei blond strâns în creștet și cu obrajii dați cu roșu. Dar lui Jack i se părea că arată întotdeauna minunat. Stătea la fiecare spectacol sus, pe căpriori, privind-o — privind felul în care părea să alunece prin aer precum un pește în adâncuri. Cu multă ușurință. S-a întors spre el și l-a văzut privind-o, apoi i-a zâmbit. Jack i-a întors zâmbetul.

— Hei! Iubărețule!

Îl striga domnul Anthony. Asigura o frânghie, legănându-și țigara pe buza de jos.

— Asigură-te că te ocupi de alea trei pregătite pentru actul al doilea. Carafree nu-i acilea, așa că faci tu și treaba lui, a spus el, oftând din rărunchi. Te descurci, Jack, nu-i așa?

Domnul Anthony își pierduse un braț în războiul cu francezii din Indiile de Vest, iar în loc avea un membru de piele îndesată cu ceva ce putea fi păr de cal; acesta îi ieșea pe la cusăturile dintre degetele false, dar Jack știuse dintotdeauna care e treaba, fără să fie nevoie să întrebe.

Jack și-a dat părul la o parte din ochi.

— 'Înțeles că pot. Dar unde este Carafree? Și unde este John Nickels? Nu-i genu' lor să nu apară.

— Vrei să zici că n-ai auzit?

— Nu, n-am auzit. Ce să aud?

Domnul Anthony a privit în jur și s-a dat mai aproape de Jack, întorcându-se cu spatele la un grup de fete din cor, care chicoteau

în apropiere.

— Morți.

— Poftim? Amândoi?

— Morți și-ngropați. Se zice că s-ar fi întors febra zidarului. Că l-ar fi luat mai întâi pe Carafree, înainte măcar să simtă că a făcut febră, iar la John Nickels a fost și mai rapid de-atât.

— Nu, a spus iute Jack. Nu, băieților de la King's Arms le place să vorbească vrute și nevrute și să se sperie unii pe alții, asta-i tot. Fac prinsoare că John Nickels și Carafree sunt amândoi în vreo trăsură spre Glasgow, râzând de mama focului pe seama datoriilor de la pariuri pe care le-au lăsat în urmă și mai fac prinsoare că nu s-au gândit nicio clipită că mi-au aruncat în cârcă toată treaba lor.

Domnul Anthony a ridicat din umeri.

— Eu nu asta am auzit, amice. Am auzit că s-a întors iar febra. Luna trecută a luat o familie întreagă din Canongate.

— Nu e febră romană, a spus Jack încrezător. Nu poate să fie. Ar închide teatrele. Am rămâne fără slujbă.

Domnul Anthony i-a aruncat un zâmbet sincer și nefericit, care s-a transformat într-o tuse seacă.

— Băiețaș, dacă s-a întors cu adevărat febra, tu și cu mine trebuie să ne facem griji pentru mult mai mult decât slujba noastră.

Coregrafa-șefă a sunat clopoțelul pentru începerea spectacolului. Jack a mai aruncat o privire plină de speranță către Isabella, în caz că ea îl privea încă, dar fata nu era atentă la el, preocupată să-și pună ciorapii. Așa că Jack s-a mulțumit să dea din cap spre Thomas Potter, actorul principal, și să urce scara sprijinită de zidul de fundal ca să ajungă în galeria de deasupra scenei.

Grinzile din tavanul teatrului Le Grand Leon îl făceau pe Jack să se simtă ca pe o mare corabie — se aflau acolo și odgoane, și căpriori de lemn, pânze groase pentru fundalurile pictate și, printre toate acestea, scufundându-se, legănându-se, trăgând și eliberând, se afla chiar el, Jack. Nu știa unde se născuse — undeva pe lângă Canongate, își imagina el —, însă locul acesta semăna cel mai bine cu un cămin.

Avea în amintire câțiva ani nefericiți, cețoși, anii de după ce fugise de la maică-sa, o femeie care muncea prea mult și bea prea mult; urmaseră ani în care cerșise pe High Street și făcuse trucuri cu cărți de joc pentru doamnele din Princes Street Gardens și se bătuse cu alți băieți cu coate ascuțite pentru oasele aruncate în spatele măcelăriei. Trăise o vreme, împreună cu o gașcă de hoți, în Fleshmarket Close, unde mirosul de sânge închegat care venea de la măcelărie și se scurgea de-a lungul străzii îi persista în nas și-n culcare, și-n sculare. Fusese și Munro acolo — un băiat cu câțiva ani mai mare decât Jack, care purta pantaloni de pescar chiar și în pat, la culcare, și care își spărsese nasul de atâtea ori, încât ce mai rămăsese din el era încovoiat în șase direcții diferite. Munro fusese cel care-l învățase pe Jack să devină recuperator de cadavre.

— Vezi acolo? i-a spus Munro lui Jack într-o după-amiază, pe când se uitau la o execuție prin spânzurătoare, în Grassmarket.

Mâinile nefericitului ucigaș erau legate la spate și a trebuit să-i ceară călăului să-i scoată basca de pe cap, lăsând la vedere părul năclăit de sudoare. Omul a fost spânzurat fiindcă și-a bătut nevasta cu atâta sălbăticie, încât femeia a murit odată cu pruncul pe care-l purta în pântec. Săptămâni la rând băieții din stradă vânduseră pliante cu desene care-l înfățișau pe bărbat și amănunte despre crimă.

Jack și Munro au stat și au așteptat ca trupul să se prăbușească prin podeaua de lemn, au așteptat bubuitura sinistră, au așteptat ca legănarea să se oprească și uralele mulțimii să înceteze. Când, într-un final, trupul a rămas nemișcat, o hoardă de bărbați s-a repezit împingând încolo și încoace ca să pună mâna pe cadavru.

— Uite-i pe ăștia, care au venit cu toții ca să ia corpul, a zis Munro. Îi vezi?

Jack a mușcat dintr-un măr mălăiet.

— Cine vrea oasele unui ucigaș mort?

— Nu fi tâmpit, i-a replicat Munro smulgându-i mărul din mână și mușcând din el, la rându-i.

S-a strâmbat, dar a mai luat o îmbucătură.

— Încearcă să ia trupul ca să-l vândă doctorilor. Studenților de la Universitate. Au nevoie de cadavre și toate alea. Un corp de-ăsta face două guinee și o coroană. Dacă este o gravidă, face trei guinee, dar așa ceva e greu de obținut, rareori spânzură o femeie însărcinată.

Munro a dat din cap spre eșafod, unde patru sau cinci bărbați se străduiau furioși să taie lațul cu niște bricege.

— O să vândă bucățile alea de funie ca pe talismane. Menite să te păzească de duhurile rele, bănuiesc. Sau să țină criminalii la distanță. Sau poate că sunt menite să te ferească de propriul tău ghinion, care te-ar duce la spânzurătoare. Dar banii adevărați se fac din vânzarea cadavrului, a spus Munro, sugând cotorul mărului. Problema este că toată lumea știe ce bătaie este pentru un cadavru, după spânzurare. Însă un cadavru e un cadavru, indiferent dacă a fost spânzurat sau nu, iar doctorilor nu le pasă de lege pe cât ai crede.

Și așa a devenit Jack Currer recuperator de cadavre. Și-a luat o lopată și a început să se strecoare în cimitire, la lăsarea întunericului, ca să dezgroape cadavre proaspete — câteodată singur, dar de obicei cu Munro, alteori cu Munro și cu vreun băiat sărac peste care dăduseră la talcioc, aflat în căutarea unei mese îndestulătoare.

Aveau să intre în bucluc? Nu mai mult decât buclucul în care se aflau deja din pricina sărăciei și a traiului pe străzile din Edinburgh. Recuperatorii de cadavre erau un organ vital pentru însăși viața orașului. Era o muncă murdară, iar bogătanii eleganți preferau să pretindă că n-au văzut, dar cu toate acestea erau esențiali. Toată lumea știa ce fac; poliției aproape că nu-i păsa atât timp cât nu furau din morminte și hainele sau bijuteriile. Familiile bogate așezau protecții metalice sau lespezi grele deasupra mormintelor, pentru a le proteja de oameni ca Jack. Familiile mai sărace puneau uneori pe cineva de pază, o strajă care stătea lângă mormânt timp de trei sau patru zile, până când trupul se descompunea îndeajuns încât să nu mai fie valoros pentru studiu din punctul de vedere al medicilor. (Ambele metode erau ușor de ocolit de un profesionist precum Jack —

începea să sape un tunel de la douăzeci de metri depărtare, drept spre mormânt, prin țărână. Extrăgea cadavrul și nimeni nu știa că l-a luat.)

Totuși, cei mai mulți dintre aceia care-i asigurau lui Jack traiul erau oameni neiubiți, cadavre îngropate la mică adâncime și uitate, foarte valoroase pentru Jack și pentru medicii cărora li le vindea. Indiferent câte lucruri realizaseră aceste biete suflete în timpul vieții lor, realizau mult și după moarte.

Jack se gândise că slujba căpătată la Le Grand Leon îi va permite să renunțe la viața aceea, la nopțile lungi când săpatul îi provoca dureri îngrozitoare de umeri, la extragerea trupurilor umflate de gaze și rahat, la viermii care i se strecurau în încălțări. Avea unde să doarmă, ghemuit în pânzele întinse peste scândurile de deasupra scenei, iar domnul Anthony prepara pentru toți tocane din varză și coji de cartofi și din ce mai reușeau să șterpelească membrii trupei.

Așa cum îi plăcea lui Jack să creadă, el avea o vedere mai bună de aici, de sus, decât toți acei snobi, în scaunele lor elegante de lojă, și tot ce trebuia să facă era să se asigure că atât cortina, cât și fundalurile potrivite erau plasate la locul lor în momentul potrivit. Oamenii aceia din public rămâneau înfipți în scaunele lor, purtându-și mătăsurile — care se puteau șifona dacă nu stăteau cum trebuie, ca să nu mai vorbim ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să sară gardul unei grădini — și încălțați cu pantofi care îi strângeau teribil. Dar nevoia de bani te încolțește ca o vulpe în întuneric.

Și mai era și Isabella. Aceeași Isabella, dansând seară de seară pe scena de sub el. Cum ar fi putut cineva să *nu* se îndrăgostească de ea după ce vedea felul în care se mișcă, felul în care luminile de pe scenă dau strălucire pletelor ei blonde — dau strălucire întregii ei făpturi? Din tot ce văzuse vreodată Jack în Edinburgh, ea semăna cel mai tare cu un înger.

Jack se angajase ca mașinist la Le Grand Leon cu două luni înainte de a începe iar să fure cadavre în miez de noapte.

— Eș' bine?

Thomas, actorul principal, l-a strigat pe Jack din culise, în răgazul oferit de aplauze. Thomas își îmbrăcase deja costumul pentru următoarea scenă, când apărea ca diavol deghizat în fostul iubit al fetei. Jack a dat din cap. Thomas era din Birmingham — Dumnezeu știe cum ajunsese la Le Grand Leon, dar îi plăcea să-i spună oricui avea chef să-l asculte că intenționa să economisească destui bani încât să meargă la Londra și să joace într-o piesă de Shakespeare, pentru rege. Cu umerii lui lați, era tare arătos în felul acela actoricesc ce le făcea pe costumiere să chicotească cu mâna la gură. Jack avea intenția să dispară în umbră, căci așa-i era felul. La fel ca fiarele nopții, se simțea în siguranță atunci când rămânea nevăzut.

Viața la Le Grand Leon se derula ca și când ai fi trăit într-o cutie muzicală. Tavanul cu muchii aurite era decorat cu patru secțiuni menite să înfățișeze cele patru anotimpuri, fiecare dintre ele cu propria colecție de heruvimi rubiconzi, cu obraji trandafirii și pielea ca de fildeș. Și, ca într-o cutie muzicală, exista și dansatoarea care stăpânea centrul scenei, Isabella Turner. Jack și-o imagina ca pe una dintre balerinele acelea de porțelan pe care le vedea în vitrina anticariatului de pe strada Holyrood, o balerină ținându-și echilibrul într-un picior, cu celălalt în lateral și cu brațul ridicat, cu tot corpul întins precum coarda unui arc, rotindu-se lent pe scenă, în sunetul unei muzici produse prin răsucirea cu o cheiță.

Pe când trăia în Fleshmarket Close, trecea zilnic pe lângă prăvălia aceea de antichități. Însă abia cu o săptămână în urmă și-a adunat curajul să intre. Femeia de după tejghea îl scrutase dezaprobator și își înăsprise și mai tare privirea când îl văzuse luând din vitrină cutiuța muzicală.

— Cât costă asta?

— Mai mult decât îți poți permite tu, cred, spusese ea, dar nu într-atât de oțărâtă pe cât s-ar fi așteptat băiatul.

— Am o slujbă. Chiar am, jur. Lucrez la Le Grand Leon. Cât costă asta de-aici?

Balerina din cutiuța muzicală era blondă, ca Isabella.

Patroana magazinului a oftat și a bătut darabana cu degetele în tejghea.

— Te-am mai văzut pe aici, nu? Când te uitai în vitrină.

Jack a încuviințat din cap.

— Nu pot să ți-o las mai jos de zece șilingi.

Lui Jack aproape că i-au ieșit ochii din orbite. Atât făcea el într-o lună de muncă. Dar venise hotărât. A băgat mâna în buzunar și a scos banii.

— Atunci ia-i, a spus el.

Și a ieșit din magazin înainte să se poată răzgândi. Era un cadou pentru Isabella și era perfect. Nu presupunea decât încă o noapte în cimitir, și era gata să fure și să vândă o mie de cadavre dacă asta însemna că poate să-i cumpere Isabellei acele lucruri care să-i demonstreze cât de tare o adora. Lasă să petreacă fiecare noapte în pământ, dacă asta îi câștiga diminețile alături de ea.

* * *

Spectacolul s-a terminat cu obișnuitele aplauze și Jack a coborât cortina grea din catifea verde, strâmbându-se de efort în timp ce frânghia scârțâia, lăsându-se în jos. Isabella a făcut o plecăciune în fața publicului, deschizându-și brațele de parcă ar fi fost pe cale să plonjeze în apă și aplecându-se într-o reverență pe care oricine ar fi confundat-o cu una executată de o lady. Apoi s-a ghemuit în spatele adăpostului sigur oferit de cortină și zâmbetul i-a dispărut de pe chip. Vraja se încheiase, erau cu toții din nou oameni, iar cei din public își luau locurile în trăsuri și se plângeau de vreme.

Dacă voia să o prindă pe Isabella înainte ca ea să se strecoare pe ușa din spate și să fugă acasă, Jack trebuia să se miște repede. A scos de sub pelerină cutiuța muzicală, pe care o împachetase bine, ca s-o țină în siguranță, și a coborât scara folosindu-se de o singură mână, ținând cutia nemișcată. O auzea pe Isabella în cabină — mișcări, scrâșnetul unei lumânări ce tocmai se aprindea, fâșâitul unei fuste —, dar tot nu-și făcea curaj să bată la ușă. Nu încă. Pentru a suta oară, și-a trecut degetele de-a lungul

muchiilor netede ale cutiei muzicale, apoi a tras adânc aer în piept și a bătut cu putere de două ori.

Ușa s-a dat de perete înainte să apuce să-și îndepărteze degetele. Nu era Isabella — era fetița coregrafei, Mary-Anne, o năpârstoacă de opt sau nouă ani cu privire pătrunzătoare, care făcea curat și tivea costumele.

— Nu-i acilea, a spus ea neutru, măsurându-l pe Jack cu privirea de sus până jos.

Privirea i s-a oprit pe cutia muzicală.

— Știi unde este? a întrebat-o băiatul, încercând din răsputeri să schițeze ceva ce să semene cu un zâmbet strengăresc.

Mary-Anne s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Din ce-am văzut, nu s-a mai întors în cabină după lăsarea cortinei.

Jack a oftat. Apoi a auzit râsul Isabellei. Ar fi recunoscut oriunde, de la o mie de kilometri depărtare, felul în care îi răsuna vocea ca un clopoțel. Venea prin fereastra care dădea spre alee. Jack a mutat un cufăr lângă perete și s-a urcat pe el, ca să se uite pe fereastră. Ce naiba făcea? De ce nu băga capul înăuntru? De ce nu se ducea la culcare și gata, realizând că absența Isabellei din cabină era o favoare pe care i-o făcea soarta, transmițându-i astfel că era mai bine s-o uite? Dar jumătatea de viață petrecută pe căpriori îl dăruise pe Jack cu instinctul de a se uita la oameni de la înălțime. Și când s-a aplecat pe fereastră, a văzut-o pe Isabella strângându-l în brațe pe actorul principal, iar pe actorul principal trăgând-o spre el, ca s-o sărute.

Cutia muzicală i-a alunecat din mână și s-a izbit de podea. Jack a căzut de pe cufăr, doborând și doi copaci artificiali.

— Sunt bine! a strigat spre cei care se holbau la el, cu toate că nu-l întrebase nimeni de vorbă.

Căzând pe podea, cutia muzicală s-a deschis și a început să-și cânte încet melodioara. Când a ridicat-o, Jack și-a dat seama că balerina era spartă și ciobită. Nu mai avea brațe, cap, gât și trunchi. Nu-i mai rămăseseră decât picioarele care o ancorau de micuța ei scenă și fusta roz, rotundă. Însă nu încetase să se învârtească încetișor, până când Jack a trântit cu putere capacul.

S-a urcat înapoi pe căpriori, acolo unde își făcuse culcușul și își ascunsese bocceaua cu nimicuri. A îndesat cutia muzicală sub pelerina de schimb. Nu voia s-o mai vadă; numai imaginea ei și făcea să-i ardă obrajii de umilință. Isabella fusese o fantezie și așa avea să rămână pentru totdeauna. Ce-și imaginase, că dacă-i cumpără o stupidă cutie muzicală ea o să leșine de plăcere? Nici măcar nu știa dacă-i plac cutiuțele muzicale! Era un prost. Nu, mai rău decât un prost. Era un prost romantic.

Jack s-a înfășurat într-o cortină veche, a scos clondirul cu vin pe care-l ținea ascuns sub un morman de frânghii și a băut zdravăn până când teatrul s-a scufundat în întuneric, iar el a rămas înconjurat doar de tăcere — numai cu șobolanii din pereți și cu șoarecii din scaune, cu propriile bătăi de inimă singuratice.

Edinburgh Evening Gazette

11 noiembrie 1817

ÎNCĂ ȘASE MORȚI ÎN URMA UNEI BOLI MISTERIOASE

Cele șase decese înregistrate în ultimele două săptămâni în Orașul Vechi din Edinburgh i-au făcut pe oficiali să se teamă de o reizbucnire a devastatoarei febre romane. Patru dintre cadavre au rămas neidentificate — trei bărbați și o femeie —, dar celelalte victime au fost identificate în persoana lui Davey Jaspar, 12 ani, lustragiu, și a lui Penelope Marianne Harkness, 31 de ani.

Domnișoara Penelope Harkness lucra ca hangiță la Cerbul și căprioara, unde a fost descrisă de clienți drept amabilă și mereu veselă. Vineri seara s-a plâns de febră. Proprietarul locuinței unde stătea cu chirie a descoperit-o decedată duminică dimineața, când femeia nu a ajuns la slujba de la biserică.

„Este o situație îngrozitoare“, a declarat William Beecham al III-lea, președintele Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh și chirurg-șef la Spitalul Universitar Regal. „Am examinat eu însumi cadavrul și am fost îngrozit să constat că leziunile de pe spatele domnișoarei Harkness indică simptome ale febrei romane. Evident, sperăm ca boala să nu se fi întors la noi în oraș, dar trebuie să recomand oamenilor să aibă grijă și să fie vigilenți.“

Acum doi ani, în vara lui 1815, febra romană a făcut ravagii în Edinburgh, lăsând în urmă peste două mii de morți.

10

Hazel știa ce urmează. Cu toate că lady Sinnett detesta ziarele și încerca să păstreze Hawthornden bine izolat, ca într-un cocon, tot aflase zvonurile și temerile care începuseră să răzbată până la lumea bună din Edinburgh. Dacă revenea febra, lady Sinnett avea să facă orice i-ar fi stat în putință ca să-l țină pe Percy în siguranță. Chiar și așa, s-a întâmplat mai repede decât se așteptase Hazel: cuferele depozitate în hol, aranjamentele disperate pentru închirierea unui apartament în Bath.

— Dar ne petrecem întotdeauna Crăciunul la Hawthornden, spusese Hazel privind-o pe maică-sa în timp ce își înfășura cu grijă bijuteriile în rufărie.

— Anul ăsta, nu, a replicat ea. Anul ăsta mergem la Bath, pentru o vacanță înainte de plecarea la Londra.

De douăzeci de ori pe zi, lady Sinnett apăsa ușor palma rece peste fruntea lui Percy și gângurea:

— Apele termale de la Bath o să-ți prindă foarte bine, scumpule, repeta ea.

Se perinda prin încăperi ca o molie prinsă în capcană, deschizând și închizând ferestre la întâmplare și bombănind ceva despre un „aer de calitate“ pentru Percy.

Cu o zi înainte de călătorie, Hazel a început să tușească ostentativ. În aceeași seară, s-a plâns că e răcită. A doua zi dimineața n-a coborât la micul-dejun. I-a spus Ionei să-i transmită mamei ei că are o stare febrilă. Din pat a auzit-o pe maică-sa țipând, cu un etaj mai jos. A urmat un moment de agitație și de șoapte nedeslușite, apoi în ușa camerei ei s-a auzit o bătaie timidă.

— Sunt eu, domnișoară, a spus Iona încet, de cealaltă parte a ușii. Mama dumneavoastră mi-a cerut să nu intru, în caz că ați luat ceva. Vă întreabă ce simptome aveți.

Hazel s-a gândit preț de o clipă.

— Am febră, categoric. Cred că doar febră. Și vedere începătoșată.

Și, până la urmă, de ce nu?

— Și mi s-a înverzit limba.

Pași pe scări. Apoi pași pe scări, înapoi. Hazel a simțit-o pe Iona șovăind pe culoar.

— Mama dumneavoastră, lady Sinnett, se întreabă dacă n-ar fi mai bine, poate, să rămâneți să vă refaceți aici, la Hawthornden, și să vă alăturați familiei la Bath de îndată ce vă veți simți mai bine.

Lady Sinnett a strigat ceva de jos, de la baza scărilor.

— Sau chiar, s-a corectat Iona, să așteptați până când ajung în Londra, pentru Sezon, și să vă întâlniți direct acolo. Doar ca să ne asigurăm că sunteți bine, domnișoară.

Hazel a rânjit de sub așternuturi. Încinsese buiota pe care o folosea ca să-și încălzească așternuturile și adusese un pahar cu apă ca să-l aibă la îndemână și să-și tamponeze rădăcinile părului, în caz că maică-sa ar fi avut nevoie de dovezi pentru a se convinge că are febră; însă ar fi trebuit să știe că lady Sinnett era prea speriată ca să se apropie de ușa ei.

— Cred că o să fiu bine, a spus Hazel.

Și atunci, realizând că vocea îi sunase poate un pic cam *prea* vioaie, a adăugat:

— Dacă așa crede mama că e cel mai bine. Pentru siguranța lui Percy.

S-au mai auzit și alți pași, acum ceva mai grei, iar Hazel și-a dat seama că de data asta pe culoarul de dincolo de ușă se afla chiar maică-sa.

— Hazel, a spus lady Sinnett, să ai grijă de tine. Iona și bucătăreasa vor rămâne aici. Și o să-i spun și lordului Almont să mai trimită o cameristă, dacă o să ai nevoie.

A urmat o pauză.

— Înțelegi situația, nu-i așa? a întrebat lady Sinnett. Am putea amâna plecarea, dar…

— Este absolut în regulă, mamă, a strigat Hazel la rândul ei. De fapt, chiar insist să nu o faceți. Cred că am nevoie doar de un pic de odihnă. Și nu are niciun sens să-i riscăm sănătatea lui Percy. O

să mă odihnesc la Hawthornden și o să vin și eu în sud când o să mă simt mai bine.

A adăugat discursului o tuse prefăcută.

— În momentul ăsta mi-e prea rău și ca să mă dau jos din pat.

— Păi, atunci, așa rămâne, a spus lady Sinnett după o clipă. Ne vedem în curând. Am lăsat adresa apartamentului din Bath. Te rog, scrie-ne cum te simți.

— O să vă scriu.

S-a auzit un foșnet de fustă pe podeaua de lemn. În următoarea oră, Hazel a rămas tăcută, ascultând zgomotele din casă în timp ce restul făceau ultimele aranjamente pentru călătoria spre Anglia, ascultând lătrăturile câinilor în timp ce bagajele erau scoase afară și pe bucătăreasă împachetând plăcintele pentru drum în timp ce caii erau înhămați la trăsuri. În cele din urmă, s-au auzit și ultimii pași ai lui Percy și lady Sinnett ieșind din camerele lor, apoi ecoul forfotei personalului care ieșea să le facă semn cu mâna, la plecare.

Hazel a așteptat până când sunetul trăsurii pe aleea de pietriș s-a stins cu totul. Apoi a mai așteptat o jumătate de oră — cam cât le-ar fi luat să parcurgă tot drumul până la poarta unde moșia Hawthornden se intersecta cu drumul principal. După aceea a aruncat pătura cât colo, a coborât din pat și a strigat-o pe Iona, cerând o ceașcă de ceai. Reușise. Avea la dispoziție *luni* întregi singură, fără lady Sinnett, fără Percy — timp în care toți cei care aveau de spus un cuvânt în viața ei aveau să creadă că era prea bolnavă ca să iasă din casă.

Iona s-a întors cu un ceainic și două cești. A lăsat tava jos cu mare grijă, apoi a ridicat privirea spre Hazel și a zâmbit.

— Crezi că sunt nebună, Iona? a spus ea încetișor, mai mult ca pe o afirmație decât ca o întrebare.

Iona a dat din cap.

— Și, în plus, nu prea va mai fi timp de nebunie când veți deveni vicontesa Almont. Ați putea la fel de bine să v-o scoateți din cap chiar acum.

Hazel a rezistat impulsului de a zâmbi.

— Iar mama… n-a bănuit nimic?

Iona a râs.

— Sigur că nu. Era așa de îngrijorată pentru Percy, încât cred că v-ar fi lăsat aici și numai dacă ați fi arătat ceva mai palidă la micul-dejun. Bietul băiat.

— Bietul băiat? Bietul *Percy*? El primește toată atenția din lume.

— Nu-i nimic bun să fii cocoloșit în felul ăsta. Băiatul are nevoie de aer proaspăt și de un pic de țărână în genunchi, din când în când.

— George călărea zilnic și uite cum a sfârșit. Oh… oh, Iona, iartă-mă.

Iona fusese îndrăgostită nebunește de George încă de când se întorsese el de la Eton, în vacanța de vară, cu o mustață subțire mijită sub nas și mai înalt cu 15 centimetri. Se ținuse după el ca un cățel dornic să-i arunce stăpânul bățul, repetându-i vorbele către toți servitorii și vărsând emoționată ceaiul ori de câte ori se afla el în cameră.

— Era așa de frumos, nu-i așa? a rostit ea acum.

Hazel a dat din cap și a alungat gândul care se ridica la suprafața minții ei precum gunoiul la suprafața lacului, în fiecare zi a ultimilor doi ani: *Poate că a trebuit să fie el, nu eu.* Era un gând ca un șoarece rontăitor, ilogic, teribil și crud. Hazel știa toate astea. Și totuși.

Iona s-a uitat pe fereastră cu o privire absentă și încețoșată, iar chipul i-a fost străbătut de vreo amintire îndepărtată despre George.

— Știi, a spus Hazel, am observat că Charles, lacheul, s-a făcut destul de arătos în ultimii ani. Și nu-și poate lua ochii de la tine. L-am prins de mai multe ori tândălind prin bibliotecă și sperând să dea peste tine când vii să aprinzi focul. Băiatul e îndrăgostit lulea, în mod sigur.

— Charles? Serios?

— Și nici n-o să rămână la nesfârșit lacheu. Îmi amintesc că, înainte de a pleca, tata i-a spus majordomului că Charles o să fie un valet foarte bun.

Iona s-a scufundat în gândurile ei sau în vreo fantezie, căci, pentru o clipă, Hazel a văzut cum îi mișește un zâmbet în colțul

buzelor.

— Și ziceți că se uita după mine?

— Jur pe Dumnezeu.

Lumina intrată pe fereastră s-a reflectat o clipă în obrajii Ionei, ascunși de bonetă, iar Hazel ar fi putut să jure că fata roșise.

— Ei, destul cu prostia asta. Avem o treabă de făcut, a spus camerista, dându-se înapoi și mijindu-și un ochi, ca s-o vadă mai bine pe Hazel. Semănați foarte mult cu fratele dumneavoastră, eu așa zic. Din profil. Același nas, aceleași sprâncene.

Ambele s-au uitat reflex spre peretele din hol, unde se afla atârnat portretul lui George. Iona era drăguță cu ea, Hazel își dădea seama de asta. Arăta și ea destul de bine, dar oamenii remarcaseră cât de chipeș era George încă de când erau amândoi copii.

— Chestia importantă, a spus Hazel, este că nu era cu mult mai înalt decât mine.

* * *

Cu ajutorul Ionei, Hazel s-a echipat cu una dintre cămășile de muselină ale lui George, peste care a tras o jiletcă, o haină și o pereche de pantaloni.

— Ce drăguți sunt nădragii ăștia! Cu toate că probabil nu mai sunt foarte la modă, spusese Iona ridicând o pereche de pantaloni până la genunchi, în timp ce scotoceau prin garderoba lui George. Deși presupun că, acum câțiva ani, erau în mare vogă.

— Nu, i-a răspuns Hazel. Pantaloni. Cu bretele. O să fiu medicinist, nu dandy.

La final, când cotrobăiau deja după o pălărie prin praful rafturilor de sus, Hazel Sinnett putea trece cu ușurință drept bărbat.

— Mă tem că ghetele astea o să vă fie prea mari, a spus Iona scoțând o pereche de cizme soldățești din piele care ar fi trebuit să vină până la jumătatea gambei, însă lui Hazel i-ar fi venit până la genunchi.

— Nu contează, i-a replicat Hazel. Le umplem la vârf cu niște șosete. Trebuie să fie și o pelerină pe-aici pe undeva — chiar și una de-ale tatei…

— Cravată? a întrebat Iona.

— Nu, încerc să fiu George, nu Beau Brummell[3].

Iona a făcut ochii mari.

— Nu poți pretinde că ești George. În mod sigur știu cu toții că George a mu…

— Nu știu ei de George Sinnett din zona Adam, te asigur. Dar cred că ai dreptate și ar trebui să folosesc un nume fals. Ce zici de George… Hazelton?

Iona și-a șters ochii umezi și a zâmbit ușor.

— Cred că vi s-ar potrivi foarte bine acest nume, *domnule* George Hazelton.

— În plus, a adăugat Hazel, dacă îmi plătesc taxa de școlarizare pentru tot cursul cu bani peșin, încă de la început, am îndoieli că o să le pese și dacă mă prezint drept Mary Wollstonecraft[4].

---

[3] George Bryan „Beau" Brummell, un personaj important al vremurilor, considerat și arbitru al eleganței masculine în Anglia. (*N.t.*)

[4] Mary Wollstonecraft, scriitoare, filosoafă și susținătoare a drepturilor femeilor. (*N.t.*)

Din Memoriile reverendului
Sydney Smith (1798), de Sydney Smith:

Niciun miros nu poate egala vreodată aroma de scotch… Colinzi străzile și-ți imaginezi cum toți medicii administraseră sedative fiecărui bărbat, femeie sau copil din oraș. Și, cu toate astea, locul este neobișnuit de frumos, iar eu mă aflu în neîncetată ezitare între admirație și evlavie.

11

Pereții sălii de clasă erau din lemn negru, scorojit. Peste tot mirosea a rumeguș și substanțe pentru îmbălsămare. Rafturile cu cărți rânduite în spatele sălii umpleau peretele din tavan până în podea. Înainte de a-și ocupa locul, Hazel a încercat să arunce o privire asupra titlurilor — a recunoscut o serie de ediții diferite ale *Tratatului doctorului Beecham,* fiecare mai stufoasă decât precedenta, dar mai erau și cărți în franceză, germană și italiană. Unele titluri erau în limbi pe care nu le-a putut nici măcar identifica. Unul dintre volume era legat într-o piele argăsită despre care Hazel a descoperit, trecându-și degetul peste cotor, că putea fi chiar piele de om.

De jur împrejur, în sală, erau borcane cu tot felul de mostre care captaseră deja atenția celorlalți băieți participanți la cursul lui Beecham: animale păstrate într-un lichid de un galben murdar, organe umane, un set complet de dinți rânjiți. Hazel a observat și un borcan ce conținea o pereche de fetuși umani minusculi, nu mai mari decât palma ei, lipiți în dreptul capului. Erau mâini și picioare amputate și un rând întreg de creiere de un cenușiu lăptos, de diferite mărimi, de la dimensiunea unei alune până la un grepfrut umflat. Iar apoi, pe un raft înalt care ocupa partea cea mai de sus a peretelui, formând o galerie morbidă, se aflau cel puțin douăsprezece cranii, majoritatea cu diformități stranii, toate în diferite stadii de degradare.

Deasupra lor trona scheletul unei creaturi masive, perfect conservat și legat cu fire, ce atârna din tavan de parcă înota printr-un curent invizibil. Hazel era atât de absorbită de ciudățenia locului, încât nici nu l-a observat pe însuși doctorul Beecham stând îndărătul unui pupitru, până când acesta nu și-a dres ușor glasul și și-a întins degetele înmănușate, făcând pielea neagră să scârțâie.

Și ceilalți studenți au fost luați prin surprindere la fel ca Hazel: de îndată s-au repezit cu toții la locurile lor.

Dr. Beecham a așteptat ca sala să se liniștească, oprindu-și privirea asupra fiecărui student pe rând. Când a ajuns la ea, Hazel a simțit cum începe s-o mănânce pielea capului pe sub pălărie. Agrafele pe care ea și Iona le folosiseră ca să-i țină părul începuseră brusc s-o înțepe. Înainte de a se îmbrăca în hainele lui George, își imaginase că acestea îi vor oferi mai multă libertate decât corsetul ei, crinolina și fustele. Dar acum, înveșmântată în pantaloni bărbătești ce nu i se potriveau, cu o cămașă al cărei guler se ridica până aproape de bărbie, și-a dat seama imediat că se simte inconfortabil, iar sudoarea îi pătează subțiorile.

Privirea lui Beecham a căzut pe pupitrul lui Hazel, pe ediția jerpelită a *Tratului doctorului Beecham,* plină de pete cafenii și cu cotorul zdrențuit. A țâțâit ușor în semn de dezaprobare față de starea deplorabilă a cărții, dar apoi a mutat privirea milostiv spre următorul student, un băiat care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani și căruia nu-i dăduse încă mustața.

— Bine ați venit, a spus doctorul Beecham în cele din urmă. Înainte de a începe cu adevărat treaba, trebuie să fac un scurt comentariu, o notă personală. Există unele persoane — poate că nu în acest grup din fața mea, dar în mod sigur sunt prin saloanele din Londra, Edinburgh și Paris — care ar putea crede că poziția mea de elită la Universitate și cea din Societatea Anatomiștilor se datorează bunicului meu. Vă dau toate asigurările: nu datorez nimic nepotismului.

Beecham a așteptat să vadă dacă-l va contrazice cineva. Nu a făcut-o nimeni. Cine ar fi îndrăznit? În mod sigur, și-a spus Hazel, niciunul dintre cei care văzuseră demonstrația lui Beecham din amfiteatrul de anatomie, viteza scalpelului său, folosirea acelui… eter. Bătrânul Beecham ar fi murit din nou dacă ar fi putut vedea cât de mult avansase chirurgia de la moartea sa.

Nefiresc de țeapăn, doctorul Beecham și-a continuat introducerea, îndreptându-și cusătura mănușilor negre de piele în timp ce vorbea.

— Vă previn încă de pe acum că acest curs la care vă înhămați nu este deloc ușor. O să vă provoace fizic. O să vă provoace mental. Vă veți întâlni față în față cu straniul, cu macabrul. Domeniul medical este în punctul de inflexiune al unei mari schimbări și intenționez ca, alături de studenții mei, să fim vârful de lance al viitorului. Vom învăța anatomia de bază, fiziologia de bază, tehnici chirurgicale. Fundamentele farmacologiei. La finalul cursului meu, veți fi suficient de bine pregătiți încât să vă dați Examenul Regal de Medic, chiar înainte de Crăciun, urmând ca după aceea să fiți autorizați să lucrați ca doctori oriunde veți dori în regatul Majestății Sale. Domeniul medicinei este letal. Aș da dovadă de nepăsare dacă aș neglija să menționez că am pierdut mai mult de un student în perioada în care am predat. Îmi place să cred că am suficientă experiență încât, uitându-mă acum la voi, să știu câți nu vor avea tăria de a merge până la capăt.

A făcut o pauză. Studenții s-au foit stânjeniți pe scaune.

— Veți avea mâinile pătate de sânge. Poate o să descoperiți că sângele acela v-ar putea păta până și sufletele.

Doctorul Beecham a scos un iepure de sub pupitru. Un iepure viu care privea placid spre studenți și căruia nu părea să-i pese că e ridicat în aer în fața unei clase întregi. A urmat un val de chicoteli, iar Hazel nu s-a lăsat mai prejos. Beecham a ridicat dintr-o sprânceană și și-a așezat iepurele pe piept, mângâindu-l cu degetele lui lungi.

— Cu alte cuvinte, a rostit el, dacă doriți să părăsiți acum această sală, n-o să vă țin aici cu forța. De fapt, cred că autocunoașterea este o formă de înțelepciune. Domeniul medicinei este anevoios. Aș minți dacă n-aș spune că am pierdut nu doar un pacient în decursul unui semestru.

A scos din buzunar un scalpel micuț și i-a examinat lama în timp ce vorbea.

— Din cauza vreunei infecții. A vreunei boli. A unui bisturiu prost mânuit. Ba chiar odată — a pus iepurele pe pupitru; acesta a făcut un salt mic, dar apoi s-a liniștit sub mâna lui Beecham —, din cauza unui șoc.

Apoi, dr. Beecham a coborât scalpelul spre iepure. Hazel a icnit, însă, din fericire, n-a fost singura. Beecham a scos o batistă ca să tamponeze stropii de sânge ce-i aterizaseră pe frunte.

— Repet. Dacă vreți să renunțați la curs, faceți-o acum.

Băiatul de lângă Hazel părea gata să leșine. A împins scaunul și a ieșit în fugă din sală.

— Mai sunt și alții? Nu? Bine.

Beecham a sunat dintr-un clopoțel de bronz pe care-l scosese din spatele pupitrului și în sală a intrat un asistent încins cu un șorț cărând o cutie cu iepuri, cu toții morți deja, spre ușurarea studenților. Iepurii au fost distribuiți printre studenți, împreună cu niște bisturie care arătau de parcă fuseseră folosite ani întregi. Hazel a curățat o picătură maronie de sânge uscat de pe mânerul scalpelului ei.

— Ați primit cu toții câte un iepure, a spus Beecham. Mi-am luat libertatea de a-i ucide eu în locul vostru. Cursul începe cu anatomie, dar până când nu vor exista mai mulți indivizi care să încalce legile Majestății Sale, subiecții umani sunt în număr redus, ca să nu mai vorbim despre prețul lor extrem de ridicat. Așadar, pentru prima voastră zi: un iepure. Sarcina de lucru va fi să identificați și să evidențiați organele majore: creier, inimă, stomac, plămâni, vezică, ficat, splină, intestinul gros, intestinul subțire.

A scris cu creta pe tabla din spatele său numele fiecărui organ și le-a subliniat.

Hazel a coborât privirea spre iepurele din fața ei, o creatură subțirică cu blană maronie, pătată. Mirosul lui i-a amintit de cel din bucătărie, după ce tatăl ei și George se întorceau de la vânătoare. A ridicat privirea din nou și l-a zărit pe doctorul Beecham în așteptare, nerăbdător.

— Ce așteptați? Începeți! le-a ordonat el.

Agitația a început imediat; băieții din jurul lui Hazel au sfârtecat animalele cu bisturiele și au început să le măcelărească măruntaiele. Hazel s-a oprit o clipă și a cercetat animalul din fața ei. N-a ridicat bisturiul până când nu a avut imaginea exactă a

inciziilor pe care urma să le facă — cât de puține posibil. Apoi a tăiat.

* * *

— Am terminat. Vreau să spun: am terminat, domnule.

Câțiva dintre băieții din jurul lui Hazel s-au întors neîncrezători. Erau scăldați în sudoare.

Dr. Beecham a ridicat privirea din ziarul pe care-l citea, așezat la catedra din fața clasei.

— Toate organele, a spus el. Nu doar primul scris pe tablă.

— Știu, domnule. Le-am găsit pe toate.

Beecham s-a ridicat și s-a îndreptat încet spre masa lui Hazel, unde fata extirpase cu dibăcie toate organele cerute și le așezase în rând, ordonat, alături de iepurele eviscerat.

— Creier, inimă, stomac, plămâni, vezică, ficat, splină, intestinul gros, intestinul subțire, a recitat Hazel, arătându-le unul câte unul.

Beecham a clipit de câteva ori, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Cum te cheamă, tinere?

Hazel a simțit că i se usucă gura.

— George. George Hazelton, domnule.

— Hazelton. Hazelton, nu cred că am auzit numele ăsta. Tatăl tău este medic?

— Nu, domnule. E în Marina Regală. Dar este interesat de filosofia naturală, iar eu i-am studiat cărțile.

— Cărțile lui.

— Da. De fapt, cel mai mult am învățat din cartea bunicului dumneavoastră, *Tratatul doctorului Beecham*.

Dr. Beecham a zâmbit.

— Îmi sună foarte cunoscut. N-ai fi putut găsi un abecedar mai bun. Clasă, lăsați scalpelul jos. Domnul Hazelton v-a întrecut pe toți.

S-a aplecat ca să examineze ce mai rămăsese din iepurele lui Hazel.

— Trebuie să spun că în toți anii în care am predat acest curs n-a existat nici măcar un student care să reușească să taie așa de curat și de rapid. Bravo.

Un băiat din spatele lui Hazel a tușit tare.

— *Lingăule,* a scăpat el printre accesele de tuse.

Băieții de lângă el au râs. Hazel petrecuse destul timp alături de frații ei ca să știe la ce se referea: îl lingușise pe profesor. Cel care tușise avea pe față câteva alunițe mari, proeminente, și favoriți lungi care aveau probabil menirea de a distrage atenția de la alunițe.

— Destul, domnule Thrupp.

Thrupp și-a dat ochii peste cap în spatele doctorului Beecham, care se întorcea la locul său din fața clasei.

— Acum, să spunem că am reușit să ajungem cu toții în punctul în care se află domnul Hazelton, a spus doctorul începând să schițeze pe tablă o diagramă a iepurelui jupuit.

Hazel a simțit cum o lovește în ceafă ceva umed și rece. O inimă de iepure sângerând încă a aterizat pe podea, în spatele ei. Amicii lui Thrupp au izbucnit în râs, Thrupp a rânjit la ea, iar Hazel a simțit o umezeală lipicioasă care i se scurge de pe gât pe cămașă.

Cu obrajii în flăcări, Hazel s-a străduit să nu piardă contactul vizual cu băiatul acela, în timp ce s-a aplecat și a cules de pe jos inima iepurelui. Uitându-se drept spre el, a luat inima în palmă și a strâns-o cu putere.

Râsetele au încetat, iar Hazel s-a întors să asculte restul prelegerii doctorului Beecham, prea încântată de ea însăși ca să-i mai pese măcar în acea după-amiază de clipoceala neplăcută a sângelui și viscerelor rămase între degete.

7 octombrie 1817
Strada Henry nr. 2
Bath

Draga mea Hazel,

După o călătorie lungă, de coșmar — vremea este pur și simplu îngrozitoare —, am ajuns în Bath. Aerul deja îi prieste lui Percy, dar o să-l duc imediat și la izvoarele termale naturale, ca măsură preventivă. Cine știe ce boală îngrozitoare este posibil să fi luat deja de la aerul prost de pe parcursul călătoriei? Vom sta aici în următoarele câteva luni și apoi ne îndreptăm spre apartamentul din Londra, unde sper că ni te vei alătura. I-am spus lordului Almont că mă aștept ca Bernard să-ți ceară mâna până la finalul anului, așa că încearcă să ajungi la Londra logodită, dacă se poate.

— Mama ta, lady Lavinia Sinnett

P.S. Sper că starea ta e mai bună. Scrie-mi neapărat dacă situația se schimbă în rău.

12

Pentru Hazel, săptămânile au trecut într-o uluire îmbătătoare. Cu toate că după-amiezile din copilărie petrecute pe podeaua din biroul tatălui ei, unde memora din exemplarul vechi al *Tratatului doctorului Beecham,* îi dăduseră la început un avantaj în fața celorlalți studenți, curând a devenit evident că trebuia să asimileze tot ce putea în clasă, dacă spera să treacă examenul de medic la finalul semestrului.

Lua notițe cât de repede putea ca să țină ritmul cu prelegerea lui Beecham, care sărea de la sistemul limfatic la structura scheletului, apoi la folosirea lipitorilor în lăsarea de sânge modernă; le reamintea destul de des că acest curs va deveni tot mai dificil, mai ales când vor începe să asiste la disecții pe oameni. *Acela* era adevăratul miez al cursului, lucrul pentru care plătiseră studenții taxa: șansa de a vedea o autopsie profesională și eficientă a unui cadavru. Hazel nu știa dacă trupurile erau procurate de la spânzurătorile publice sau de la recuperatorii de cadavre. George fusese îngropat în cimitirul familiei, lângă Hawthornden, așa că familia lor nu trebuise să-și facă griji vreodată din pricina gloatelor din inima Orașului Vechi din Edinburgh, oameni care se furișau prin cimitire cu lopețile pe umăr, noaptea, ca să-i scoată iar la suprafață pe cei abia îngropați.

Inițial, Hazel se temuse că deghizarea ei nu va ține, că experții în trupul uman își vor da seama — cu pălăria ei prea mare și cu pantalonii care, chiar și tiviți de Iona, nu i se potriveau destul de bine — și că o vor identifica imediat drept ceea ce era: o tânără femeie îmbrăcată în hainele fratelui ei. Însă sala de clasă era întunecată, luminată de torțe și de lumânări, iar colegii ei studenți erau atât de concentrați asupra propriilor caiete, mâzgălind frenetic ca să țină pasul cu vorbele lui Beecham, încât nimeni nu i-a dat prea multă atenție.

În fine, nimeni în afară de Thrupp, băiatul cu alunițe și cu un rânjet ca al unui mistreț gata să atace. Când a devenit limpede că Hazel (sau mai degrabă George Hazelton) era de departe cel mai bun din clasă, Thrupp a început să se delecteze neratând nicio ocazie de a o hărțui. Într-o dimineață, Hazel și-a găsit cerneala din călimară înlocuită cu o mică baltă de sânge. În următoarea dimineață, pe pupitrul ei se găsea o bucată de creier fixată cu un briceag. Dar nici măcar el nu a găsit destulă energie încât să-i facă lui Hazel viața *cu adevărat* dificilă, fiindcă trebuia să rămână cât de cât concentrat pentru a ține pasul cu materia.

Examenul de medic se profila tot mai aproape la orizont, dar mai exista și o altă amenințare, mult mai apropiată: cu toată bravada sa de bun-venit, Beecham era un fanatic al eliminărilor, atunci când cineva rămânea în urmă. În ziua a doua, un amărât și-a uitat pana acasă și a fost dat afară. În ziua a patra, doi băieți au fost eliminați de la curs fără multă ceremonie, pentru că au fost incapabili să identifice marile sisteme ale corpului uman.

— Tu, de-acolo! Cu vesta albastră. Numește simptomele febrei romane, *Plaga Romanus*. *Nom de guerre*[5], „boala“ sau „febra zidarului“. Ei bine? strigase Beecham întrebarea către unul dintre studenți, în săptămâna care trecuse.

Băiatul se albise la față, terorizat. Hazel își imaginase că exact așa ar fi arătat cineva care ar fi văzut un leu îndreptându-se către el cu viteză maximă.

— Uh… ăăă… păi. Febră? chițăise băiatul.

Thrupp chicotea. Dr. Beecham a așteptat, cu sprâncenele ridicate întrebător, ca împricinatul să continue. Băiatul a aruncat o privire disperată prin încăpere, în căutare de ajutor. Cum acesta n-a venit, nefericitul s-a ridicat de pe scaun, a făcut o plecăciune adâncă în fața doctorului Beecham și apoi a ieșit grăbit din sală.

Când au ajuns în a doua lună de curs, în sala cândva plină ochi de tineri care se înghesuiau și se înghionteau pentru un loc la pupitru nu se mai găsea decât o duzină de studenți.

Beecham părea fericit cu această evoluție a lucrurilor.

— Bună dimineața, a spus el la sosire, zâmbind. A rămas „crème de la crème[6]“. O să găsim printre voi niște medici buni, nu există

nicio îndoială în privința asta.

Ascunsă sub pălăria ei, Hazel nu și-a putut reține un surâs. Beecham a ținut prelegerea zilei (despre reconstituirea oaselor rupte și a ligamentelor piciorului), dar când a venit momentul ca studenții să-și strângă caietele, a ridicat mâna ca să-i facă să rămână la locurile lor.

— Mâine va fi un pic diferit. Seara trecută a avut loc o spânzurare în Grassmarket — niște amărâți de ucigași — și am fost destul de norocoși ca să ne asigurăm un specimen.

În sală s-au auzit murmure de încântare. Vesel, Thrupp i-a tras un pumn în brat colegului său.

— Cu toate că în mod normal aș aștepta un pic mai mult cu pregătirea voastră până la momentul disecției umane, carnea proaspătă nu vine în funcție de programul nimănui!

* * *

Prea nerăbdătoare și avidă ca să reușească să doarmă, Hazel a ajuns a doua zi în sala de clasă cu aproape o oră mai devreme; nu venise încă nimeni. Pupitrul doctorului Beecham fusese înlocuit cu o masă lungă. Hazel și-a pregătit pana și sugativa și a așteptat. Au sosit și ceilalți studenți, pe rând, unii zâmbindu-i politicos, cei mai mulți ignorând-o. Cu zece minute înainte de ora planificată pentru începere, doi asistenți au intrat pe o ușă laterală, cărând o greutate ascunsă sub un cearceaf. Au așezat-o cu grijă pe masă și au tras cearceaful.

Și iată-l. Un cadavru. O femeie care părea să fi avut în jur de cincizeci de ani, dar la fel de bine putea avea doar treizeci — era greu de spus. La tâmple avea bucle încărunțite, iar chipul era brăzdat de riduri adânci, buhăit și totuși, într-un anumit fel, liniștit și calm. Beecham spusese că era o ucigașă, dar nimic de pe chipul ei n-o făcea să semene cu o persoană capabilă de crimă. Stătea acolo, o chestie ciudată, goală, străină, așteptând ca un cuțit s-o despice drept pedeapsă finală pentru păcatele ei.

De dincolo de pereții sălii a răsunat dangătul de la clopotele bisericii, marcând ora exactă: trebuia să înceapă cursul. Dar

Beecham, care era acolo în fiecare dimineață înainte chiar de a ajunge Hazel, nu venise încă. Studenții au început să se agite pe scaune.

— Poate că e un test, a spus Gilbert Burgess, un băiat cu un smoc de păr blond, mereu agitat, care nu reușea niciodată să-și amintească denumirea oaselor mâinii. Poate că trebuie să disecăm noi cadavrul. Și doctorul ne privește de undeva! Așteaptă să vadă ce-o să facem!

Thrupp a tras aerul printre dinți.

— Și poate că tu ar trebui să-ți împăiezi cu bumbac fața aia grasă, Burgess.

Băiatul a alunecat înapoi pe scaun. Hazel și-a dres vocea.

— Cel puțin lui Burgess îi putem vedea fața. Există și un nas dincolo de coșurile alea, Thrupp?

Chiar și camarazii lui Thrupp au izbucnit în râs, până când el l-a înghiontit cu putere în coaste pe unul dintre ei. Burgess i-a aruncat lui Hazel un zâmbet scurt, recunoscător.

— Hei, l-a repezit Thrupp pe Burgess. Ai noroc cu frumușelul ăsta care a sărit să te apere. Te crezi vreun soi de gentleman cu paltoanele alea căptușite, Hazelton?

— Da, a răspuns Hazel cu cea mai masculină înfumurare pe care a putut-o inventa. Mă cred. Iar doamnelor se pare că le place foarte mult.

La auzul vorbelor ei, Burgess a început să râdă cu un râs plin, din fundul gâtului, iar Thrupp a bătut în retragere, dându-și ochii peste cap.

Părea, într-adevăr, că erau așteptați să facă *ceva*. Ceasul a bătut zece minute după fix, apoi cincisprezece. Hazel era aproape să meargă la sediul central al Societății Anatomiștilor, aflat la capătul străzii, ca să întrebe dacă dr. Beecham a fost reținut de ceva, când ușa din spate s-a dat de perete. Dar cel care s-a oprit în prag nu era dr. Beecham. Chiar înainte de a-i vedea peticul de pe ochi, Hazel a știut cine este după ținută, după pelerină și după bocănitul bastonului său pe podeaua de lemn.

— Bună dimineața, a rostit o voce ca un ciocănel.

Dr. Straine a înaintat spre masa din fața clasei și a rămas lângă cadavrul despuiat. Singurul său ochi sănătos a aterizat chiar asupra lui Hazel. O cunoscuse sub numele ei adevărat. Știa cine este. S-a străduit să se facă nevăzută sub gulerul larg al cămășii lui George. S-a rugat iute la oricare zeitate ar fi ascultat-o ca deghizarea ei să țină și de această dată.

Dr. Straine a ridicat un scalpel și o sprânceană.

— Să începem.

---

[5] În franceză, în original, „nume de război" (cu sensul de denumire de referință, nume sub care este recunoscut un combatant). (*N.t.*)

[6] În franceză, în original, „crema cremelor" (cu sensul de „cei mai buni dintre cei buni"). (*N.t.*)

13

— Anatomia femeii, a spus doctorul Straine uitându-se direct la Hazel, este o fiară ciudată. Să luăm de pildă această femeie de aici — spânzurată ieri, la ora 11, în Grassmarket, pentru uciderea unuia dintre oaspeții hanului ei. Pare mai degrabă o persoană prea mică și slabă ca să fie capabilă de așa ceva.

Unii dintre băieții din clasă au râs. Hazel, nu.

Dr. Straine și-a șters bisturiul de haină.

— Mă numesc dr. Edmund Straine, a spus el. De aici înainte, eu voi conduce componenta de anatomie din cursul vostru. Dr. Beecham, atât de cunoscut și cu atâtea relații, preferă să-mi lase mie partea aceasta de curs. Așa cum probabil ați aflat deja, Beecham nu e genul care să-și murdărească mâinile.

Straine a fluturat o mână în aer și a mimat că și-ar pune o mănușă.

— Iar unii își imaginează că e dificil să te mai ocupi și de studenți când calendarul lor e plin cu invitații la ceai și sesiuni de autografe. Dar nu contează. Așa cum am spus, a venit în sfârșit momentul să învățați anatomie.

Thrupp a pufnit.

— Am învățat deja anatomie cu carul, a spus el.

Dr. Straine aproape că a zâmbit.

— Nu, a spus el. Ați învățat teorie. Dr. Beecham este un medic excelent și un învățat destul de instruit. Dar mă tem că Beecham nu a stăpânit niciodată arta chirurgiei în felul în care am făcut-o eu. Da, *artă*, domnule Thrupp — echilibrul delicat pe care ți-l oferă înțelegerea unui corp deopotrivă ca trup și vehicul al unui suflet viu, momentul în care îi simți zumzetul sub bisturiu…

Ochiul sănătos al lui Straine a privit undeva, foarte departe, dar apoi doctorul a scuturat din cap și privirea sa i-a țintuit pe studenți.

— Totodată, se pare că doctorul Beecham a început să se obișnuiască prea mult în plăcutele saloane ale lorzilor și domnilor, ca să mai vrea să simtă miasma acestui corp, a spus el rânjind. Cu alte cuvinte, de două ori pe săptămână, marțea și joia, voi susține prelegerile despre anatomie. Prelegerile doctorului Beecham vor viza tratamente și remedii. Aveți grijă, eu nu sunt la fel de ușor de impresionat ca stimatul meu coleg. Și vă asigur că detaliile din prelegerile mele formează o secțiune întreagă a examenului de medic de la finalul semestrului. Așa că aceia dintre voi care nutriți și cea mai vagă rază de speranță că veți avea succes: fiți foarte, foarte atenți.

Fără să mai lungească vorba, dr. Straine a coborât scalpelul asupra trupului moartei de pe masă și a apăsat lama acestuia din capul pieptului până la buric.

În sală se simțea tot timpul un miros puternic: de sânge vechi de mai multe zile, de fier și de tot felul de lichide folosite la îmbălsămarea specimenelor din borcanele aliniate pe lângă pereți. Dar prima tăietură făcută de Straine în această disecție a eliberat în aer un miros cumplit. Câțiva studenți s-au înecat vizibil, dar Hazel a reușit să-și înghită fierea care îi urcase în gură.

— Tu, de acolo, a spus Straine arătând spre Gilbert Burgess cu scalpelul de pe care picura încă sânge.

— Numele.

— Gilbert Burgess, domnule, a răspuns el.

Gilbert se înverzise, fără nicio îndoială.

— Câte camere are inima, Gilbert Burgess?

Burgess s-a scuturat. Hazel era sigură că, dacă l-ar fi întrebat Beecham, ar fi răspuns într-o secundă. Dar ceva anume din Straine, ori peticul de pe ochi, ori capa lui sau linia aspră a gurii, acel ceva îl transforma într-un personaj al terorii.

— Ăăăă, șase, domnule? a spus Burgess, cu o voce care a răsunat cel mult ca o guițătură șoptită.

Straine a bătut atât de tare cu bastonul în podea, încât s-a cutremurat toată sala.

— Cine știe? Ridicați mâinile, nu fiți timizi. Tu, de colo, a arătat el direct spre Hazel, care a realizat, spre propria surprindere, că

mâna i se ridicase din proprie voință.

— George, a spus ea moale. George Hazelton. Și sunt patru, domnule. Ventriculul drept, ventriculul stâng, atriul drept și atriul stâng.

— Corect, a rostit Straine printre dinții încleștați. Atunci continuă, domnule *Hazelton*. Numește cele patru valve ale inimii.

Hazel a închis ochii și a încercat să-și amintească diagrama din paginile *Tratatului doctorului Beecham*.

— Valva aortică, domnule. Valva tricuspidă. Valva pulmonară și… și valva bicuspidă.

A zâmbit și ușurarea i-a inundat trupul.

— Foarte bine, domnule Hazelton, a spus repede Straine, cu toate că tonul lui aducea oarecum a batjocură. Te rog să te ridici și să vii în fața sălii.

Picioarele lui Hazel s-au supus și fata a înaintat până când a ajuns atât de aproape de Straine, încât îi putea simți mirosul: vin de Porto și ceva acru, ca niște lămâi stricate.

— Îndepărtează inima, domnule Hazelton.

Hazel a înghițit greu, și-a ținut respirația și s-a supus, evitând să privească fața femeii în al cărei trup tocmai își băgase mâna. A scos inima, mai grea decât se așteptase, rece și acoperită cu o mâzgă vâscoasă.

— Acum identifică valvele pe care le-ai numit.

Hazel s-a uitat la inimă, un lucru straniu colorat în roșu și violaceu. Avea o formă ciudată, asimetrică, mai umflată la un capăt decât la celălalt, acoperită pe jumătate cu un strat gros, bej. Arăta atât de diferit față de organul desenat în cursul ei cu linii negre, ordonate, încât nici nu-și putea da seama care era partea de sus.

— Nu pot, domnule, a spus ea în cele din urmă.

— *Nu poți?* a spus Straine cu o tușă de cruzime în voce. Dar le-ai identificat atât de bine când stăteai jos, pe scaun!

— Arată foarte diferit în realitate, domnule.

— Unde este vezica biliară, domnule Hazelton?

Hazel s-a uitat la amestecătura de viscere din fața ei. Bucăți roșii și violacee se umflau și apăsau unele pe altele și totul părea

ciudat și bulbucat. Acela era stomacul, recunoștea stomacul… și acela era intestinul gros. Și plămânii. Dar toate organele mici păreau pierdute în marea de carne ce începea să putrezească, umflată de gazele descompunerii. Lui Hazel i s-a încețoșat vederea și respirația i s-a oprit în pieptul sufocat.

— Nu sunt sigură, domnule.

— Să încercăm ceva mai ușor, atunci? Ficatul.

Hazel s-a străduit să se uite iar în jos, la burta larg deschisă a cadavrului, dar locul unde credea că se află ficatul era plin cu altceva — *poate intestinul subțire?* — și nimic altceva nu se afla unde ar fi trebuit să fie. Rămăsese tăcută, privind țintă în jos, spre cadavru, până când în clasă au început chicotelile. Hazel și-a dat brusc seama că se uitau cu toții la ea.

— Nu știu, a spus ea în cele din urmă, încet.

— Stai jos, domnule Hazelton.

Pe drum spre locul ei, Hazel a simțit cum o ard obrajii.

— Asta să fie o lecție pentru toți, a spus Straine, cu ochiul fixat pe Hazel. Ce citiți în cărți s-ar putea să vă ajute dacă intenționați să vă dați în spectacol la clasă, dar nu va conta aproape deloc când veți fi față în față cu un corp adevărat. Vă imaginați că veți opera pe desene din cărți, domnule Hazelton?

— Nu, domnule, a murmurat Hazel.

Buzele subțiri ale lui Straine au zvâcnit. Restul prelegerii nu i-a mai aruncat nicio privire lui Hazel. După apusul soarelui, când Straine le-a dat în sfârșit drumul, pe Hazel o durea cumplit mâna de la efortul de a lua notițe suficient de repede încât să țină pasul cu lecția predată de el. Și-a strâns caietul și s-a ridicat să plece spre casă, visând deja la baia pe care Iona i-o pregătea la Hawthornden.

— *Domnule* Hazelton, a auzit vocea lui Straine din întuneric. Te rog să mai rămâi o clipă.

Hazel a simțit că inima îi bate să-i spargă pieptul. Burgess i-a aruncat o privire compătimitoare, dar apoi s-a întors repede pe călcâie și a șters-o pe ușă înainte ca lui Straine să-i vină ideea de a-i cere și lui să rămână. Hazel a încercat să-și ascundă chipul între guler și pălărie. În săptămânile când se îmbrăcase ca

George, nimeni nu-i sesizase deghizarea. (Thrupp o numise „frumușel“ și mai aproape de-atât nu se apropiase nimeni, deși chiar și asta îi zbârlise părul de pe ceafă.) Dar Straine o văzuse în casa Almont. Fuseseră prezentați unul altuia. Și ceva din privirea aceea oțelită a ochiului sănătos i-a dat lui Hazel impresia că omul ăsta nu uita niciodată o față.

— Mă iei de prost? a spus el încet, lăsând fiecare silabă să-i lenevească pe limbă, după ce Hazel s-a apropiat cât de mult a îndrăznit.

— Domnule? a îngăimat ea.

— Mă iei de prost? a repetat el, cu blândețe în voce.

— Nu, domnule… sigur că nu, a reușit să spună Hazel.

— Nu sunt vreunul de la balurile dumitale mascate, *domnule Hazelton*. Acesta e genul de frivolitate pe care și-o permit bogații, nobilimea latifundiară care n-are nimic mai bun de făcut cu timpul ei decât să se distreze cu prostii în timp ce se îndoapă până crapă. Unii dintre noi chiar trebuie *să muncim* ca să ne câștigăm traiul, domnule Hazelton, să ne croim drumul prin disciplină, efort, inventivitate și… — mâna i-a fluturat spre ochiul lipsă — …prin sacrificiu. Nu predau pentru că-mi face plăcere să cultiv o turmă sclifosită și smiorcăită de nătângi care vor să se joace de-a doctorul, nici pentru că găsesc vreo mare satisfacție în a demonstra, an după an, principiile *de bază* ale anatomiei. Predau pentru bani, domnule Hazelton, și predau pentru că eu consider că este de datoria mea să-i educ pe bărbații care chiar își vor face datoria de profesioniști în orașul meu.

— Domnule…

— Acum hai să dăm cărțile pe față, domnișoară Sinnett. Dacă nu mă consideri un prost, așa cum pretinzi, atunci rogu-te, spune-mi de ce continui să te consideri în stare să mă păcălești atât de ușor?

Lui Hazel i-a înghețat sângele în vine. A ridicat încet mâinile ca să scoată de pe cap jobenul fratelui ei, dându-și la iveală pletele prinse cu agrafe dedesubt.

— Sunt sigur că e un joc amuzant pentru tine.

Hazel a vorbit cu ochii la pălărie:

— Domnule, *chiar* îmi pare rău că v-am dezamăgit, dar vă asigur că niciodată n-am considerat acest lucru un joc. Vreau cu adevărat să învăț anatomia și *vreau* cu adevărat să fiu chirurg.

— Ha!

Râsul lui Straine a făcut să se cutremure scheletul fiarei acvatice atârnate din tavan, dar în ochi nu i se citea deloc veselie.

Hazel a simțit că ia foc.

— Dacă dumneata crezi că sunt incapabilă să învăț doar pentru că sunt femeie…

Straine a întrerupt-o cu un alt hohot rece de râs.

— Atunci *chiar* că mă iei de prost, domnișoară Sinnett. Vai de mine, ce păcat! Până la urmă, s-ar putea să fi avut impresia că ești mai deșteaptă decât ești. Nu, spre deosebire de unele opinii regretabile ale confraților mei, eu n-aș avea nicio obiecție să predau acelei femei rar întâlnite care ar avea o minte capabilă să înțeleagă filosofia naturală și studiul corpului uman. Da, în ansamblu, creierul femeii este mai mic și mai susceptibil de *isterii* și emoții, mai puțin înclinat către rațiune. Dar nu există niciun motiv să credem că dintre ființele de gen feminin n-ar putea răsări un exemplar suficient de capabil să învețe.

Atunci avea o șansă! I se întinsese oare o ramură de măslin? Exista vreo posibilitate ca Straine s-o vadă pe Hazel ca pe acea excepție? Poate, dacă și-ar lepăda costumul și ar implora iertare, ar putea continua cursul. A deschis gura să-și ceară scuze, însă înainte ca vorbele să-i zboare de pe buze, Straine a adăugat:

— Nu, refuz să predau femeilor dintr-un motiv simplu: nu-mi irosesc nici timpul, nici energia pe diletanți. În lumea noastră nu e loc pentru o femeie care să practice medicina, domnișoară Sinnett, oricât de mult te-ar întrista acest lucru. O altă consecință a nașterii fără strălucirea privilegiilor este că ajungi repede să-ți pierzi iluziile și fanteziile. Niciun spital și nicio universitate nu va angaja o femeie chirurg. Cu atât mai puțin, îmi imaginez, ar fi dispus un pacient să sufere sub bisturiul unei femei. Așa că ai venit aici sub pretextul nebunesc că *nu* ești nepoata *vicontelui Almont,* fiica unui lord, și că *nu* te vei căsători cu un copil al societății la fel de frivol ca dumneata și nu-ți vei dedica restul

vieții ca să-i porți pruncii și să organizezi cine cu invitați. Greșesc, domnișoară Sinnett?

Hazel n-a știut ce să-i răspundă. El a continuat să o fixeze cu privirea. Pe chip nu i se citea nici urmă de bunătate sau îndurare; avea o expresie crudă, dublată de ceva ce părea mai degrabă milă.

— Poate ai venit la acest curs mânată de bune intenții. Poate ți-ai spus că nu e doar o toană și poate chiar ai crezut asta. Dar eu nu-mi irosesc timpul cu studenți care nu vor ajunge medici, indiferent de sexul lor. Din nefericire pentru dumneata, domnișoară Sinnett, genul dumitale se opune acestei posibilități. Cu toate că mi se pare că și inteligența se opune în aceeași măsură. Să nu mai pui piciorul vreodată în sala mea de clasă.

Hazel a simțit cum ochii i se umplu de lacrimi. A încercat să le gonească îndărătul pleoapelor, dar nu a funcționat. Ochii au început s-o ardă și i s-au înroșit, iar o lacrimă s-a prelins pe obraz.

— Nu încerca să-ți înăbuși lacrimile pe seama mea, a spus Straine. Femeile au niște probleme teribile când e să-și controleze emoțiile. Poți să pleci, domnișoară Sinnett.

Lacrimile amenințau să devină suspine. Creierul lui Hazel înota printre o mie de lucruri pe care îi venea să i le spună — scuze, insulte, replici acide —, dar s-au evaporat toate când a încercat să vorbească. A rămas ca pironită în podea, în timp ce Straine i-a întors spatele și și-a luat câteva notițe, ca și când ea nici n-ar fi fost acolo. A rămas așa un timp care putea însemna deopotrivă cinci secunde sau o eternitate, apoi a fugit spre coridor. A călărit înapoi spre Hawthornden într-o stare de letargie și apatie, amorțită de rușine, stânjeneală și furie deopotrivă. Abia într-un final, ajunsă la ea în dormitor, după ce a azvârlit hainele lui George împrăștiindu-le prin toată camera, suspinele i-au țâșnit din piept. S-a prăbușit, îmbrăcată doar în combinezon, și a plâns.

14

Hazel a ieșit din camera ei abia când soarele era deja sus pe cer. Aerul din încăpere era sufocant și fierbinte. Transpirase peste noapte, iar combinezonul îmbibat de sudoare i se lipise de trup. Iona lăsase lângă ușă o tavă cu ceai și pâine prăjită, dar era imposibil de spus cu cât timp în urmă; ceaiul se răcise de mult, iar pâinea se înmuiase. Hazel s-a străduit să se ridice în capul oaselor, gemând la amintirea zilei trecute, ale cărei evenimente au năvălit înapoi peste ea. Nu reușea să scape de privirea aruncată de ochiul doctorului Straine, o expresie pe care n-o putea analiza pe de-a-ntregul. La acel moment i se păruse că e milă, dar acum, când a evocat-o din nou, parcă semăna mai degrabă a ranchiună. Îi purta pică ei și tuturor lucrurilor pe care le reprezenta, pur și simplu.

Putea să-l învinovățească? Cu ce drept? Fata bogată a unui lord respectabil, căpitan în Marina Regală, nepoata unui viconte și viitoarea soție a urmașului acestuia. Avusese o mamă neglijentă, care o lăsase să-și hrănească fascinația copilăroasă pentru fiziologie, în timp ce ea, lady Sinnett, se concentrase mai degrabă să-l protejeze pe succesor, și un tată absent, care lăsase în urmă o bibliotecă. Indiferent cât de mult citea Hazel, cât de natural ajunsese la studiul corpului uman, dr. Straine avea dreptate.

Tot viitorul ei însemna participarea la baluri în Londra și pregătirea meniurilor pentru invitații soțului ei, la reședința Almont. Dacă acesta îi va permite, s-ar putea să i se dea voie să aibă un salon de primire și să invite gânditori celebri, dar *ei* vor fi bărbații cu descoperirile și acțiunea. Oaspeții lor vor fi cei care vor veni cu povești și cu idei. Hazel ar urma să stea cuminte pe un divan și să asculte. Mai mult de-atât nu s-ar putea apropia de lumea științei — ar rămâne la marginea bulei, unde i s-ar da voie să asculte, să servească ceaiul, să zâmbească jucăuș și să-și exprime gândurile doar dacă ar fi deghizate în butade inofensive.

Drumul ei era limitat și decis deja. Instruirea ei în domeniul anatomiei ar fi ca și cum ai învăța un porc să citească înainte de a-l duce la tăiere.

Hazel și-a îndreptat privirea spre un colț din camera ei pe care-l considera propria bibliotecă științifică plus laborator: divanul era lângă balcon, invizibil de după maldărele de cărți pe care le luase din biroul tatălui ei. În mod sigur era acolo *Tratatul doctorului Beecham,* dar și *Studii moderne în chimie: o istorie a medicinei regale în practică,* precum și *Remedii casnice, 1802*. În locul acela, Hazel își ținea și caietele de notițe — teancuri întregi, ani de scrijelit pe hârtie, în mare parte prostii, cele mai multe dintre ele probabil ilizibile — și specimenele ei preferate. Erau fluturi înfipți cu ace de cusut în panouri, cu aripile întinse într-o extensie completă. Un șoim împăiat stătea pe polița șemineului — un dar pentru George din partea unui văr îndepărtat, iar George i-l pasase ei fără ezitare, când văzuse cu cât interes îl privea. Nu-și putea desprinde privirea de la pasăre din cauza ciocului ei. Era moartă (și, dacă voia să fie corectă, nici nu fusese împăiată prea grozav), dar ciocul rămăsese monstruos de ascuțit, ca și cum pasărea și-ar fi putut lua zborul în orice moment de pe poliță, ca să disece un șoricel pentru cină.

Acum, toate acestea arătau jalnic. Cărțile, specimenele pe care le adunase, plantele medicinale pe care le culesese din grădină și pe care le etichetase atât de ordonat, carnetele de notițe — numai privindu-le și lui Hazel i se făcea rău. Înainte să se gândească bine la ce urma să facă, a azvârlit pătura de pe pat, s-a îndreptat spre colțul-laborator, a luat un fluture captiv într-o cutie de sticlă și a izbit-o de podea. Inima i-a luat-o la goană. I-a dat o stare de bine să distrugă ceva. A făcut-o încă o dată, cu o altă cutie, care conținea de această dată un scarabeu egiptean adus de tatăl ei special pentru ea. L-a făcut țăndări de podea, iar cioburile de sticlă au prins să sclipească pe covor ca niște pietre prețioase. Hazel a cuprins cu brațul un teanc de cărți și le-a aruncat pe toate pe jos. A smuls și a mototolit în pumni multe pagini din caietele de notițe. Peste tot era sticlă spartă, cioburile îi înțepau tălpile și, cu toate că vedea picăturile de sânge țâșnind, abia dacă simțea

durerea. În urechi îi răsuna încă ecoul unui râs despre care și-a dat seama, șocată, că era chiar al ei.

Era inutil, lipsit de sens, nebunesc. *Umilitor.* Fusese atât de mândră de reproducerea experimentului lui Galvini, cel pe care i-l descrisese Bernard, atât de mândră de reușita unui *truc de salon.* Nu fusese nimic *inovator* sau *util* pentru cineva. Nu adusese nicio contribuție în lume. Făcuse o broască să danseze, pentru propriul ei amuzament. În tot acest timp, ea însăși fusese broasca dansatoare. *Ce distractiv! Uite, veniți repede să vedeți: o femeie căreia îi place să citească despre sânge și împunsături! Dați bănuțul și intrați, are pretenția chiar să ajungă chirurg într-o bună zi! Nu vă faceți griji dacă își pătează fusta cu fiere — una dintre servitoarele ei o va curăța după aceea. Taică-său o să-i cumpere altă rochie. Mai dați încă un bănuț și o s-o vedeți îmbrăcată și-n haine de bărbat!*

Hazel a continuat să-și rupă cărțile până când s-a trezit cu un vraf de pagini crâmpoțite. A dat de perete ușa spre balcon și, înainte de a se putea răzgândi, a aruncat toate foile peste balustradă, spre râpa ce se căsca dedesubt.

Paginile s-au împrăștiat în aer, unele au fost luate de vânt. Au rămas suspendate preț de o clipă, zburând ca un stol de păsări dezorientate. Apoi au căzut la pământ. Hazel le-a privit cum dispar în spatele coroanelor copacilor.

S-a întors în cameră și a văzut cu alți ochi dezastrul pe care-l făcuse. Podeaua era presărată cu cioburi, pene și fragmente de insecte. O sticlă de cerneală se vărsase pe halatul de casă; din tiv picura o pată neagră ca uleiul. Exemplarul din *Tratatul doctorului Beecham* stătea căscat pe bustul lui David Hume.

În prag se afla Iona, cu o expresie de șoc și oroare așternută pe chip ca o mască.

— Domnișoară! a spus ea.

— Îmi pare foarte rău, Iona.

Hazel a scos cu grijă o peniță rătăcită care se înfipsese ca o săgeată în portretul străbunicului ei.

— Trebuie să se fi auzit zarvă mare acolo jos, la voi.

— Tălpile dumneavoastră, domnișoară!

Hazel a privit în jos și a înțeles de ce părea Iona atât de îngrozită. Avea tălpile roșii, însângerate, ca și când ar fi purtat o pereche de șosete colorate.

— Nu doare atât de tare. O să le spăl în cadă și o să fie ca noi. Și o să curăț pe aici. Îmi pare rău. Probabil că mi-am pierdut mințile pentru scurtă vreme.

Iona și-a ros nervoasă o unghie.

— Domnișoară, logod… adică lordul Bernard Almont vă așteaptă la ușă.

— Bernard? Acum? Dar pentru ce a venit?

— Nu știu să vă spun.

Hazel și-a cercetat înfățișarea în oglindă. Era încă în combinezon, lipit tot de ea și asudat. Eliberat de bonetă, părul era pe jumătate despletit și sălbatic, încâlcit, tern și turtit după somn. Pe mâinile zgâriate peste tot, ca și cum le-ar fi scrijelit un școlar cu penița, avea pete de cerneală și sânge.

— Te rog, spune-i lui Bernard — ăăă, Înălțimii Sale — că am o indispoziție în acest moment și că o să-l caut eu în altă zi, săptămâna asta.

— Da, domnișoară, a spus Iona și a fugit din cameră aruncând o ultimă privire sumbră spre dezastrul din colțul încăperii.

Hazel a oftat. A îndreptat un scaun căzut pe-o parte. De la parter răzbătea murmurul ușor al vocii blânde a Ionei. Cu toate că n-a deslușit cuvintele, Hazel a auzit răspunsul plin de asprime al lui Bernard, apoi s-au auzit pași venind spre ea. Era Iona.

— Insistă să vă vadă, domnișoară, a spus ea.

Cele două femei s-au privit în ochi.

— În regulă, a spus Hazel plictisită. Presupun că n-avem timp pentru o baie, dar aș putea măcar să mă pieptăn până găsim niște ciorapi curați.

S-au străduit amândouă, având același gând în minte, s-o facă pe Hazel să arate cât de prezentabilă se putea. După ce fata și-a scos din palme o jumătate de duzină de așchii de sticlă, Iona a ajutat-o să-și pună cele mai solide mănuși, de un maro închis, care ar fi mascat zgârieturile în caz că începeau să sângereze. După cincisprezece minute în care s-au străduit cât au putut mai

bine, Hazel arăta… ei bine, *nu prea grozav*. Tot mai avea sub ochi cearcăne negre de la cât plânsese, iar pielea îi era lividă; părul, care se dovedise că avea nevoie de cel puțin o oră de periat grijuliu ca să arate cât de cât rezonabil, a fost adunat sub una din pălăriile ei preferate. Cu toate astea, avea o înfățișare *umană* și, până la urmă, destul de rezonabilă pentru a se întâlni cu vărul ei, un băiat care o văzuse aterizând în pielea goală în noroi, pe când erau de-o șchioapă.

— Bernard, a spus Hazel când a ajuns pe palier și l-a văzut jos, la parter, cărui lucru, pentru Dumnezeu, îi datorăm plăcerea companiei tale?

— Ai putea să-ți ceri scuze că m-ai făcut să aștept, a spus Bernard privindu-și butonierele.

Hazel s-a încruntat.

— În regulă, atunci. Îmi cer scuze, Bernard.

Bernard s-a înfoiat tot. Era îmbrăcat într-o haină pe care Hazel n-o mai văzuse până atunci, albastru-deschis, în culoarea oului de măcăleandru, cu o vestă galbenă și pantaloni asortați. Hazel ar fi crezut că se îmbrăcase în costumul tânărului Werther, dacă ar fi existat cea mai mică șansă ca Bernard să fi citit cartea. Avea în mână un buchet de crini albi, legați cu o panglică.

— Pentru tine, a spus el, întinzându-i buchetul. La florărie mi-au spus că reprezintă puritatea. Și devotamentul. Mi-a zis tata că s-ar putea să fii bolnavă.

Hazel s-a străduit să zâmbească și, îndatoritoare, a dus crinii la nas să-i miroasă. *Femeia de la florărie te-a mințit,* ar fi vrut ea să-i spună. *Ăia spun ce trebuie ca să-și vândă marfa. Te-au văzut în haina asta albastru-deschis și au știut că habar n-ai că acești crini albi sunt flori de înmormântare.*

— Sunt minunați. Mulțumesc.

Pieptul lui Bernard s-a umflat și mai tare.

— Așadar, cum te mai simți? Ești tot bolnavă?

— Știi cum exagerează mama când vine vorba de sănătatea lui Percy. Am fost un pic răcită într-o seară și l-a și evacuat din țară, pentru siguranță.

— Sunt ușurat să aud, a spus el, îndreptându-se de umeri. Nu chestia despre mama ta. Adică, despre faptul că te simți bine.

Și-a dres vocea, apoi a continuat.

— Am venit să te întreb dacă ai vrea să ieși cu mine la promenadă astăzi, în Princes Street Gardens.

De data asta, Hazel n-a mai putut nici măcar să mimeze entuziasmul. S-a gândit la dezastrul pe care-l lăsase în cameră, la cioburile de sticlă și paginile rupte care reprezentau tot efortul irosit al tinereții ei și când a deschis gura, primul lucru care i-a zburat de pe buze a fost un râs sarcastic, gutural.

— Cred că glumești, a spus ea.

Bernard arăta de parcă Hazel tocmai îi vărsase pe cămașă un ceainic plin cu ceai fierbinte.

— Nu… nu… nu înțeleg…, a îngăimat el.

— Nu. Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun. Voiam să zic doar că — *toată viața mea s-a dus pe apa Sâmbetei, că toată munca mea a fost în zadar și că sângerez toată* — că mai sunt încă *un pic* răcită. Nu mă simt destul de bine ca să ies… la promenadă.

Bernard a măsurat-o critic din privire.

— Ei bine, a reușit el să adauge, presupun că ai nevoie să prinzi un pic de culoare.

O așchie de sticlă a împuns-o în călcâiul vârât în pantof. Și-a mușcat limba, ca să nu geamă de durere.

— Păi, dacă asta e tot, a spus ea printre dinții încleștați, mă tem că trebuie să scurtez întrevederea noastră.

Bernard a părut luat prin surprindere.

— Poftim?

O străfulgerare de durere a străbătut-o pe Hazel în gambă.

— Îmi cer scuze, vere. Trebuie să-ți cer să pleci.

Pe chipul lui Bernard a trecut o umbră, ceva mai întunecat decât văzuse vreodată Hazel în repertoriul lui de expresii. Vărul ei, de obicei jovial și binevoitor, crescuse, iar ea nu observase. Linia maxilarului i se ascuțise, fruntea se îngustase și buzele se subțiaseră.

— Așadar, ca să fie clar. *Refuzi* invitația mea de a ieși la promenadă.

— Bernard, îmi pare rău, dar am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji acum decât să hoinăresc prin Princes Street Gardens, prefăcându-mă interesată de ce-oi fi având tu de spus.

A sunat mult mai crud decât a fost intenția ei, dar cuvintele i-au ieșit automat din gură, fără să le mai gândească. Bernard arăta de parcă ar fi fost plesnit peste față. Câteva clipe a rămas cu gura deschisă ca un păstrăv, până când a reușit să-și strângă buzele.

— Presupun că o să te văd la bal, desigur? a rostit el, în cele din urmă.

Balul dat de familia Almont era un eveniment anual de seamă în Edinburgh, ocazia pentru lordul Almont să-și etaleze ultimele achiziții de artă și pentru toți ceilalți să-și prezinte cele mai scumpe ținute.

— Bineînțeles, Bernard, a spus Hazel posomorâtă.

— Bine, atunci, se pare că nu mai avem altceva de discutat. Îți doresc o zi bună, verișoară.

Bernard a plecat cu o fluturare a hainei sale albastre și l-a lăsat pe Charles să închidă ușa în urma lui.

— Ohhh. În sfârșit! a spus Hazel, aruncând crinii pe o noptieră și azvârlind din picioare pantofii și ciorapii.

Și-a masat tălpile masacrate.

— Am nevoie de o baie fierbinte, ca să scot cioburile. Din nou, îmi pare rău pentru mizerie. O să curăț imediat ce o să fiu, în fine, din nou întreagă. Serios, ce tupeu are, să dea buzna aici fără să se anunțe, și să se poarte ca și când aș fi comis vreun păcat fiindcă nu vreau *să ies la promenadă* cu el. Oricum, ce-i aia „să ieși la promenadă“? Doar că mergi mai încet decât orice alt ritm omenesc de mers, numai cu scopul de a-ți arăta noile ținute unor oameni disperați de cât de tare vor să-și arate noile *lor* ținute. Este un exercițiu inutil de egocentrism, care nici măcar nu *funcționează*, pentru că toți cei implicați sunt prea egocentrici pentru a furniza admirația de care camarazii lor au nevoie atât de disperată. La fel și Bernard are nevoie să se rotească prin parc ca un ponei de circ, pentru ca oamenii să-i observe hainele; jur, haina aia albastră se vede din Glasgow. Afaaaară cu tine.

Hazel a extras cu unghiile, din călcâi, un ciob extrem de agresiv.

— Charles, vrei să-mi aduci un lighean, te rog? Trebuie să pun deoparte cioburile astea, ca să nu-mi intre în cealaltă talpă.

Charles, care așteptase îndatoritor la ușă, s-a supus rugăminții ei. S-a apropiat Iona, care își rodea pielițele de la degetul mare.

— Dacă îmi permiteți, domnișoară, s-ar putea să fi fost *un pic* cam…, mă rog, brutală cu el.

Hazel și-a umezit degetul mare și l-a trecut peste o pată roșie întinsă de-a lungul piciorului. Pata s-a desprins. Bine. Deci nu era decât sânge urcat și o mică zgârietură.

— Brutală? E bărbat, nu? Are toată lumea la picioare. Cred că poate gestiona refuzul meu de a ieși la *promenadă*.

— Este totuși logodnicul dumneavoastră, a spus menajera, privind în jos.

— Nu *încă*. Oricât de mult și-ar dori-o mama, ca să scape de mine o dată pentru totdeauna.

Iona a înghițit în sec și și-a răsucit pe deget o șuviță de păr.

— Atunci poate că ar trebui să fiți mai drăguță cu el, să vă asigurați…

— Oh, Iona, te rog. O să am toată viața la dispoziție să fiu drăguță cu el dacă așa vrea. N-am și eu dreptul la o singură după-amiază ca să-mi jelesc viitorul?

Charles s-a întors cu ligheanul și toți trei s-au mutat în camera lui Hazel, ca să înceapă munca migăloasă de îndepărtare a distrugerilor pe care le provocase în frustrarea ei.

— E păcat, a spus Charles ridicând un cărăbuș care căzuse din cutia lui. Să aruncăm toate lucrurile astea minunate.

Hazel i-a smuls cărăbușul dintre degete și l-a ridicat în lumină. Era negru, însă în soarele după-amiezii aproape că avea luciri albăstrui, irizate.

— N-o să le aruncăm, Charles. Hai să măturăm sticla și să punem specimenele la loc. Mâine o să le așez eu din nou.

— Prea bine.

Hazel l-a privit pe Charles cum dădea cu mătura. Apoi a privit-o pe Iona cum se uita la Charles, și ceva asemănător cu

mărinimia i s-a ridicat în piept ca un val.

— Știți, a spus ea, Bernard nu greșea cu totul când spunea că ar fi o zi minunată pentru *promenadă*. Pot eu să curăț singură ce-a mai rămas. De ce nu vă duceți voi doi în parc? Luați una dintre trăsuri.

Cei doi servitori s-au uitat uluiți la Hazel.

— La Princes Street Gardens, domnișoară? a întrebat Charles.

— Împreună? a întrebat Iona.

— Categoric, le-a spus Hazel cu hotărâre. E răcoare, să-ți iei o jachetă și un șal — dar a ieșit soarele și Dumnezeu știe cât de rar se întâmplă așa ceva în partea asta de lume.

Expresia de pe chipul Ionei ezita între teroare și delectare. Efectul o făcea să semene mult cu o creatură a pădurii, adorabilă, dar stingherită.

— Sunteți sigură că vă puteți descurca singură? Fără mine?

— Iona, nu că vreau să subestimez serviciul tău impecabil, dar pot în mod sigur să mă descurc în după-amiaza asta fără tine. S-ar putea să fac o plimbare până la viroagă.

— O *promenadă*? a spus Iona cu o sclipire drăcească în privire.

— Bună glumă.

— O să fiți în regulă neînsoțită? Chiar dacă mama dumneavoastră e plecată, tot îmi fac griji — știți, pentru aparențe și tot tacâmul.

— Iona, am tot fost la Edinburgh neînsoțită săptămâni întregi de-acum.

— Oh, a spus ea. Am uitat de perioada când vă îmbrăcați ca George.

— Hai, voi doi trebuie să plecați până nu se face prea târziu. O să-i spun bucătăresei să vă lase cina pregătită, în caz că rămâneți până mai târziu.

Rânjetul lui Charles ar fi putut aprinde dintr-odată toate lămpile din Hawthornden. Au roșit amândoi și s-au îndreptat cu stângăcie spre ușă, încercând fiecare să-l lase pe celălalt mai întâi, până când Charles a făcut o plecăciune, iar Iona a trecut înainte și s-a călcat pe șireturi.

— Ușurel, ușurel! a spus el, atingându-i cotul.

Într-o jumătate de oră, Hazel a terminat de curățat mizeria pe care o făcuse în laboratorul ei de amator, adunând și netezind hârtiile pe care nu apucase să le arunce de la balcon și presându-le între copertele cărților pentru a îndrepta cutele. Emoțiile confruntării cu Straine păreau acum mult diminuate, mult mai îndepărtate, de parcă se micșoraseră până la o dimensiune la care puteau fi depozitate ordonat într-o cutie pentru pălării și apoi uitate în fundul unui dulap.

A auzit un zumzet venind din bucătărie și a adulmecat mireasma care venea dintr-acolo. Bucătăreasa gătea plăcintă cu pește, una dintre preferatele lui Hazel, și nimeni nu putea s-o facă mai bine decât ea. Hazel a dat colțul spre bucătărie, unde a găsit-o pe bucătăreasă dichisind într-un castron uriaș un morman de piure de cartofi. Pe foc clocotea ușor o cratiță cu sos de smântână.

Când a văzut-o pe Hazel, bucătăresei i s-a luminat chipul.

— Mâna arată de o mie de ori mai bine acum, a spus ea mândră, ridicând palma pe care i-o cususe Hazel când se tăiase. Nu mă deranjează câțuși de puțin — ca să vă spun adevărul, am fost un pic îngrijorată în legătură cu asta, dar n-am vrut să vă deranjez, mai ales la cât ați fost de ocupată. Cu *boala* și cu toate alea.

Bucătăreasa a zâmbit dezvelindu-și strungăreața, iar Hazel nu s-a putut abține să-i zâmbească și ea.

— Dacă nu a făcut puroi, e foarte bine, a spus ea. Ia, lasă-mă să văd.

Din tăietura destul de agresivă mai rămăsese acum doar o linie subțire, rozalie, brodată de cusătura făcută de Hazel.

— Cred că acum pot îndepărta firele.

— Am avut mare grijă cu ele, nu le-am lăsat să se forțeze sau să se întindă.

— E minunat. S-a vindecat foarte frumos.

Hazel și-a scos o agrafă din păr și, ținând mâna bucătăresei ridicată spre lumina focului, a tras ușor fiecare copcă. Bucătăreasa a gemut și s-a uitat în altă parte, dar degetele lui Hazel erau îndemânatice și treaba a fost terminată înainte ca bucătăreasa să aibă măcar ocazia să țipe.

— Gata, a spus Hazel. Nici nu cred că va rămâne cicatrice. Sau poate doar una mică.

— Nu prea aș putea să fiu bucătăreasă fără cicatrici pe mână, domnișoară.

— Ei bine, sper să fii mulțumită dacă ai una mai puțin. Eu coborâsem ca să-ți spun să pui deoparte două porții pentru Charles și Iona. S-ar putea să se întoarcă târziu în după-amiaza asta. Le-am spus că se pot duce împreună la Princes Street Gardens.

Bucătăreasa și-a plesnit palmele.

— Oh, atunci bravo lor!

Susan, ajutorul de bucătăreasă, a dat drumul în chiuvetă unui teanc de vase.

— Era și timpul, a pufnit ea. I-am tot zis băiatului ăluia să facă ceva. Se uită tot timpul la ea ca un lunatic, e o minune dacă reușește să ducă treaba la bun sfârșit.

Căldura din bucătărie — a bucătăresei, a focului, mirosul de plăcintă de pește — a inundat-o pe Hazel și a alungat toate sentimentele rele ale dimineții și ale zilei ce tocmai trecuse. Își simțea mâinile sigure și pricepute în mânuirea acului și agrafei, în timp ce înlătura cu grijă copcile. Îi plăcuse sentimentul că știe ce să facă, că privește rana bucătăresei și se pricepe s-o trateze, iar apoi că este în stare s-o facă efectiv. Poate că fusese nebună să creadă că exista o cale să practice chirurgia în public, dar poate că fusese la fel de nebună să pretindă că era fără sens să învețe tot ce poate, între timp. Când se va mărita cu Bernard va părăsi Hawthornden, laboratorul improvizat și cărțile tatălui ei. Urma să plece la casa Almont doar cu trusoul și cu mintea ei. În condițiile în care maică-sa și Percy erau la Bath, iar tatăl, la mare depărtare, acesta putea fi ultimul moment din viața ei în care să profite de oportunitatea de a asista la prelegeri fără a fi descoperită. Poate că exista, totuși, o soluție.

— Să nu uiți să păstrezi o farfurie caldă și pentru mine, da? a întrebat Hazel. Am de făcut un comision în Edinburgh și s-ar putea să întârzii.

15

Într-o dimineață geroasă de noiembrie, pe ușa uriașă de stejar de la Le Grand Leon a apărut un afiș bătut în cuie de domnul Anthony, care s-a asigurat că anunțul e drept, apoi a oftat și a intrat înăuntru.

— Așadar, este adevărat, nu? a întrebat Thomas Potter, actorul principal.

Avea buzele strânse într-o linie subțire. S-a uitat iar la Isabella, care stătea în spatele lui privind agitată de sub un văl de păr blond.

— Este, a spus domnul Anthony. Și cu starea în care se află orașul ăsta, Dumnezeu știe dacă o să mai deschidem în sezonul următor, așa că ar fi bine să începeți să vă căutați cu toții alte moduri de a vă câștiga pâinea.

Isabella l-a tras pe Thomas de haină.

— Thom, ce-ai de gând să faci în legătură cu…?

Bărbatul s-a întors spre ea:

— O să găsim o soluție. O să găsesc o soluție.

A sărutat-o tandru pe creștet. Jack stătea pe căpriori, ascultând. Asculta de zile întregi conversațiile dintre domnul Anthony și proprietarul teatrului, dintre proprietarul teatrului și coregraf. În ultima săptămână, spectacolul lor se jucase cu sala aproape goală, iar catifeaua roșie, tocită, adunase un strat subțire de praf. Era prea riscant pentru bogătani să se aventureze la teatru, când se confruntau cu amenințarea unei molime. Așa că rămâneau acasă. Și tot așa, cel puțin deocamdată, Le Grand Leon se închidea.

— Ești binevenit să rămâi aici, Jack, i-a spus domnul Anthony a doua zi, când toți actorii plecaseră, iar el îi înmânase lui Jack un inel greu de chei din aramă. De fapt, aș aprecia dacă ai rămâne. Să păzești locul de hoți. Nu te pot plăti prea mult — nici nu știu dacă te pot plăti, de fapt —, dar rămâi cu acoperiș deasupra

capului, dacă ai nevoie de o locuință. O să fie bine să te avem aici ca să ții locul în picioare. În caz că, știi tu.

— În caz că ce? a întrebat Jack, luând cheile.

Domnul Anthony a zâmbit trist.

— În cazul că ne întoarcem în sezonul următor, a spus el.

L-a bătut ușor pe Jack pe umăr și a pornit pe culoar spre foaier, lăsându-l pe băiat singur într-un teatru populat doar de ecouri și fantome.

Curând, Jack va avea nevoie să fure încă un cadavru dacă voia să mănânce.

16

Într-un fel, Hazel aproape că se așteptase ca ușa Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh să se deschidă din stradă direct în sala de operații, cea pe care o văzuse numai din spatele gradenelor. În schimb, după ce a ridicat și a lăsat de câteva ori ciocănelul de alamă, un lacheu cu perucă pudrată a condus-o politicos înăuntru, într-o minunată sală de așteptare care semăna cu un salon luxos sau cu un club pentru domni. Un foc strălucitor, portocaliu, ardea vesel în cămin, trosnetul lemnelor fiind singurul sunet din încăperea altminteri tăcută, unde aproximativ zece bărbați mustăcioși stăteau ici și colo pe canapele de catifea, sorbind din pahare cu brandy și citind ziarele.

Un perete întreg al încăperii era ocupat de capete de animale împăiate, zebre și rinoceri, un leu și un elefant cu adevărat înspăimântător, deși colții de fildeș îi fuseseră scoși. Peretele opus era format dintr-o bibliotecă masivă, atât de înaltă încât, pentru a ajunge la rafturile cele mai de sus, era nevoie de o scară culisantă. Hazel a încercat să arunce o privire spre titluri, dar cele mai multe dintre ele erau prea șterse pentru a putea fi citite. Volumele de jos erau toate în latină.

Focul din cămin făcea ca în sală să fie neobișnuit de cald, iar Hazel a rezistat tentației de a trage de jupon, pentru a slăbi strânsoarea. Săptămânile în care purtase hainele vechi ale lui George o făcuseră să uite cât de rigide pot fi straturile de pânză din rochiile femeilor, mai ales când cineva se îmbrăca în așa fel încât să pară cât mai rafinată posibil. Așa era și ea astăzi. Se îmbrăcase ca un soldat înfășurat în straturi de armură, cu toată protecția pe care i-o ofereau averea și bunul-gust. Rochia era de un albastru delicat, tivită cu dantelă și șireturi negre din catifea. O panglică în culoarea lavandei strângea gulerul rochiei în jurul gâtului. Cu alte cuvinte, arăta ca o femeie foarte respectabilă din

societatea din Edinburgh și, cu toate că lacheul de la Societatea Anatomiștilor poate că s-a întrebat, în sinea lui, de ce venise neînsoțită, avea totuși un rang prea mic ca să provoace o femeie ca Hazel sau să n-o primească înăuntru. Faptul că era femeie îi închisese multe uși lui Hazel Sinnett, dar îi mai dezvăluise, totodată, un instrument foarte puternic din arsenalul ei: femeile erau aproape în întregime trecute cu vederea ca ființe umane, iar asta îi oferea puterea invizibilității. Oamenii *vedeau* femeile, vedeau rochiile pe care le purtau ele în plimbările prin parc și mâinile înmănușate ce se odihneau pe coatele pretendenților lor la teatru, dar femeile nu erau niciodată percepute drept *amenințări*. Nu erau niciodată provocări care să merite a fi luate serios în seamă. Poate că lacheul i-ar fi interzis să intre unei cerșetoare sau chiar unui bărbat străin sau ciudat, dar Hazel — bine îmbrăcată și afișând bogăție — avea să treacă fără opreliști pe lângă el, dacă o făcea rapid și mimând încrederea de sine. Și așa a și făcut.

Doctorul Beecham stătea singur la o măsuță, cu o ceașcă aburindă de ceai tare alături. În jur erau împrăștiate cărți și hârtii. O carapace mare de broască țestoasă îi servea drept prespapier. Cu toată căldura focului care radia prin grătarul căminului, doctorul era îmbrăcat în haina lui obișnuită, cu gulerul ridicat până la bărbie.

— Bună ziua. Doctorul Beecham? a spus Hazel încet.

Câțiva dintre bărbații din apropiere au mormăit din cauza acestei întreruperi, apoi și-au văzut mai departe de citit.

Doctorul Beecham a terminat de notat ceva, apoi a pus cu grijă penița în călimară.

— Nu cred că am avut plăcerea să te cunosc, nu-i așa? Te rog să mă ierți dacă am fost prezentați; mă tem că memoria mea nu mai este ca înainte.

— Asta este un… o întrebare interesantă, doctore Beecham, a spus Hazel. Sunt… mă numesc Hazel Sinnett.

Hazel și-a scos boneta și și-a netezit buclele, dându-le la o parte de pe față.

— Însă eu te-am întâlnit ca…

— George Hazelton.

Beecham s-a ridicat și a întins mâna.

Hazel i-a strâns-o, descumpănită.

— Da, desigur, Straine a menționat ceva… dar mă pripesc. Domnișoară Sinnett, vă rog, luați loc. Vă pot oferi o ceașcă de ceai?

Confuză, Hazel s-a așezat la masă vizavi de Beecham. (Bărbații aflați în apropiere au pufnit când au văzut-o că se așază, dar s-au întors la cititul lor chiar mai repede decât înainte.)

— Fascinant, a spus Beecham privindu-i cu insistență chipul, de parcă ar fi putut vedea oasele și mușchii încordați de sub piele. Nu-mi imaginez cum de nu mi-am dat seama imediat. Absolut fascinant. Hainele proveneau dintr-un… magazin, de undeva? De la un croitor?

— Au fost ale fratelui meu.

Apoi, înainte să-și poată reține vorbele, a adăugat:

— A murit.

Chipul lui Beecham a fost străbătut de o umbră.

— Scuzele mele. Scuzele mele sincere. Am avut un fiu care…

Preț de o clipă a privit undeva, dincolo de Hazel, apoi a scuturat din cap.

— Nu contează. E o plăcere că, în sfârșit, te întâlnesc în persoană, domnișoară Sinnett.

— Deci, stați puțin. Dumneavoastră…? a început Hazel, dar apoi s-a gândit mai bine.

A clipit de câteva ori.

— Deci nu sunteți supărat pe mine?

Doctorul Beecham a zâmbit cu simpatie.

— Nu, mărturisesc că nu sunt supărat pe dumneata. Sunt un pic, ei bine, un pic dezamăgit de propriul simț al observației, dar… nu, nu. Nu sunt supărat. Sunt interesat, de fapt.

— Interesat?

— De dumneata. Ca specimen. Se întâmplă foarte rar să cunoști o femeie cu interesul dumitale pentru științele naturii. Și e chiar mai rar, trebuie să recunosc, să găsești una cu aptitudinile

dumitale. Spune-mi — întotdeauna ai fost așa de interesată de anatomie?

Și astfel, în timp ce în fața ei era așezată o ceașcă de ceai și s-a instalat mai bine în scaunul de catifea surprinzător de confortabil, Hazel s-a trezit că-i mărturisește totul doctorului Beecham. I-a spus despre copilăria ei singuratică, în spatele zidurilor cenușii de la Hawthornden, ascunsă în biroul tatălui ei și citind la lumina lumânărilor cărți de medicină și alchimie, mult după ce ar fi trebuit să fie deja la culcare. I-a spus despre tatăl ei plecat departe și despre glaciala ei mamă, captivă într-un doliu perpetuu, obsedată de sănătatea fratelui ei mai mic, noul moștenitor. De când a fost în stare să-și scrie singură numele, și-a dorit să studieze corpul omenesc, să învețe regulile care-l guvernează, să înțeleagă cum să le stăpânească: acest recipient straniu care ne conține sufletul. Hazel înțelesese cât este de fragil încă de când era copil și se julea în genunchi, iar de sub ciorap răsăreau perlele de sânge. Ar fi petrecut ore în șir ca să urmărească traseul albastru-verzui al venelor pe care le zărea sub piele.

Beecham a ascultat atent, adăugând zahăr în ceai și dând din cap în timp ce Hazel vorbea.

— Și așa se face că am ajuns la prelegerile dumneavoastră de anatomie, a concluzionat ea.

A omis să-i spună cum se furișase în sala de operație ca să-l vadă slujindu-se, pentru operație, de acel miraculos eter. Nu era nevoie să-l bage în bucluc pe băiatul acela, recuperatorul de cadavre.

— Jur că n-am avut nicio intenție rea, că n-am vrut să-mi bat joc de dumneavoastră. Pur și simplu n-am găsit altă soluție. Vă rog, dacă mă lăsați să continui cursul, o să muncesc mai mult decât orice student ați pregătit vreodată și o să învăț cu multă conștiinciozitate. Dacă ați putea vorbi cu doctorul Straine, dacă l-ați putea convinge să mă lase să-mi continui studiile… O să fiu discretă, dacă asta o să-mi cereți, și *o să găsesc* o cale să profesez undeva ca medic. Încă nu știu cum voi face asta, dar o s-o fac. Învățăturile dumneavoastră nu se vor risipi în van. Jur, o să trec

examenul de medic într-un fel sau altul, și o să fiu o mărturie a succesului pentru cursul dumneavoastră, știu că așa voi fi.

Când s-a oprit, aproape că rămăsese fără suflare. Gura i-o luase înaintea creierului.

Beecham a mai adăugat în ceai încă o linguriță cu vârf de zahăr și a sorbit gânditor din ceașcă. S-a strâmbat și a mai adăugat o linguriță de zahăr.

Spre surpriza lui Hazel, din carapacea de țestoasă de pe masă a ieșit un căpșor acoperit cu piele.

— Oh, salut, Galen, a spus Beecham.

A hrănit țestoasa cu o bucățică de biscuit și a mângâiat-o absent pe carapace; apoi și-a îndreptat iar atenția spre Hazel.

— Știi, a spus el, nu împărtășesc aceleași *idei* despre femeile medic ca prietenul nostru, doctorul Straine. Când ai trăit cât am trăit eu, draga mea, accepți noutatea acolo unde o găsești și ești nimic fără noutate.

Doctorul Beecham nu putea avea mai mult de cincizeci de ani, dar Hazel a înțeles ce voia să spună.

— Asta înseamnă, a început ea încet, că aș putea să mă întorc la curs?

Beecham și-a dres vocea și a făcut semn unui chelner să aducă un ceainic cu ceai proaspăt.

— Mă tem că doctorul Straine nu dorește să te lase să participi la demonstrațiile sale și nu există nicio modalitate de a-i submina autoritatea. Când mi-a vorbit despre asta, alaltăieri, am încercat să-i transmit ideea că o minte medicală excepțională ar putea veni, de fapt, și în formă feminină, dar vai! Un hodorog încăpățânat.

— Totuși, a spus Hazel, în calitate de *coordonator* al cursului. În calitate de confrate profesor. Bunicul dumneavoastră a fondat societatea, în mod sigur există *ceva*…

— Domnișoară Sinnett. Oricât de mult m-ar durea s-o spun, este posibil ca doctorul Straine să aibă o oarecare dreptate. Demonstrațiile anatomice pot fi destul de… macabre. Pielea se jupoaie și organele se umflă. Poate că este mai bine așa, ca toată delicata dumneavoastră sensibilitate feminină să fie protejată.

A luat o gură mare de ceai și a oftat cu mulțumire.

— Iar cursul va deveni tot mai provocator de acum încolo. Incredibil de riguros. Și mai este și Examenul de Medic. O treabă înfricoșătoare. Da, poate că până la urmă așa *este* cel mai bine…

Lui Hazel i s-a aprins în minte o scânteie și a vorbit înainte ca logica sau rațiunea să o poată stinge.

— Dar dacă m-aș prezenta totuși la Examenul de Medic? Chiar și fără să asist la prelegeri? Dacă voi fi oricum primită la Examenul de Medic?

Doctorul Beecham a înclinat capul și a ridicat pana spre buze.

— Un experiment, a spus el.

— Da, a replicat Hazel iute, exact. Un experiment. Ca să-mi testez abilitățile. Și dacă voi reuși, o să-mi primesc certificările *și* veți permite femeilor să se înscrie la prelegerile dumneavoastră de la acel moment încolo. Ale dumneavoastră și ale lui Straine.

Pe masă a fost adus încă un ceainic cu ceai fierbinte, iar Beecham i-a mulțumit chelnerului cu un surâs cald, înainte de a se întoarce iar spre Hazel. Când medicul s-a aplecat în față ca să-și umple iar ceașca, lui Hazel i s-a părut că zărește scânteia unei sclipiri aurii, aproape răspândind strălucire, venind din buzunarul lui de la piept. Însă înainte de a apuca să arunce o privire, Beecham s-a îndreptat.

— Trebuie să te previn că, dacă intenționezi să te prezinți la Examenul de Medic, o să ți se pară aproape imposibil de trecut fără avantajul de a fi studiat pe subiecți umani. Mă îndoiesc de faptul că l-ar putea trece cineva fără să fi participat la disecții. Însuși John Hunter[Z] s-ar împotmoli.

— O să mă descurc, vă asigur: o să mă descurc. Și nu voi fi ultima femeie care încearcă să se înscrie la cursul dumneavoastră, doctore Beecham, și de asta vă pot asigura. Când o să trec examenul, și altele vor vedea că este posibil. Și-l *voi trece*.

Acum Beecham părea de-a dreptul vesel. Ochii îi luceau de entuziasm.

— Îmi place provocarea, domnișoară Sinnett.

— Atunci batem palma, a spus Hazel, întinzându-i mâna.

Beecham a dat să i-o apuce, dar apoi a ridicat-o în aer cu o mișcare bruscă.

— Condițiile înțelegerii: vei participa la Examenul de Medic la finalul semestrului de curs. Dacă treci, o să deschid cursul pentru toate femeile care vor dori să asiste, cu toate că, te previn, s-ar putea să nu fie chiar atât de multe pe cât crezi care să manifeste aceeași predilecție ciudată ca a dumitale. *Și,* în situația puțin probabilă în care vei trece, o să-ți ofer și o perioadă de ucenicie — cu mine — la spitalul universitar, unde, așa cum probabil știi, am funcția de șef al secției de chirurgie. O ucenicie rar obținută și *extrem* de dorită.

A coborât mâna, gata să i-o strângă pe a lui Hazel, însă de această dată a ezitat ea.

— Și dacă ratez? Ce se întâmplă atunci? Toate pariurile au riscuri, nu?

Beecham a chicotit, dar fără cruzime.

— Foarte bine, domnișoară Sinnett. Cred că acesta este mai degrabă un *experiment* decât un pariu. Îmi imaginez că riscurile eșecului dumitale sunt de la sine înțelese. Ca să-ți dau doar un exemplu, n-o să reușesc să-mi conving colegul, pe doctorul Straine, să accepte vreodată prezența femeilor la prelegeri. Să zicem că, dacă nu treci Examenul de Medic, n-o să te mai poți prezenta vreodată la el, în viitor. Iar acel experiment mai larg, cu o femeie chirurg, va fi considerat închis.

Hazel a dat din cap și și-au strâns mâinile. Palma lui Beecham era rece, i-a simțit chiar și prin mănușă răceala de sloi de gheață.

— În regulă, atunci, a spus Beecham. Aștept să te văd la examen. Ah, și încă ceva!

A ridicat un deget, răsfoind prin teancul de cărți din dreptul cotului.

— Aha. Iată-l. O ediție mai nouă a *Tratatului doctorului Beecham*. Ca să-l studiezi de acum înainte. Am observat întâmplător că acela pe care l-ai adus la curs era nițel cam depășit. Și chiar mai rău de-atât în privința aspectului, dacă nu te superi că-ți spun.

Hazel a luat cartea. Lumina focului s-a reflectat pe literele aurii, sclipitoare, gravate pe copertă:

TRATATUL DE ANATOMIE AL DOCTORULUI BEECHAM
SAU
PREVENIREA ȘI VINDECAREA BOLILOR MODERNE
de dr. William Beecham
Ediția a 24-a, 1816

— Mulțumesc, a spus Hazel frunzărind cartea.

A observat câteva notițe pe marginea paginilor.

— Sunteți sigur că nu-i o problemă? Aici sunt niște note?

Doctorul Beecham i-a făcut semn cu mâna.

— Doar niște mâzgăleli, sunt sigur. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la însemnările mele. În inima acestui oraș se petrec niște decese *îngrozitoare*. Pur și simplu îngrozitoare.

Hazel s-a îndreptat brusc.

— Am auzit de ele! Ziceau că a revenit febra romană. Dumneavoastră! Dumneavoastră erați citat în ziar, vorbeați despre asta.

— Da, am examinat cadavrele. Îngrozitor, cu adevărat îngrozitor.

— Deci credeți că e adevărat? a întrebat ea repede. A revenit febra romană?

Doctorul Beecham părea afectat. A încuviințat din cap.

— Așa pare. Și se vede că publicul arată prea puțin interes când mor săracii. Astfel încât sunt prea puțini cei cărora le pasă.

— Fratele meu a murit de febră, a spus Hazel, evitând privirea doctorului. Fratele meu George. Ultima dată când a lovit molima în Edinburgh.

— George, a repetat încet doctorul Beecham. George. Desigur. Sincerele și profundele mele condoleanțe pentru pierderea fratelui.

A rămas atât de mult timp cu privirea departe, dincolo de Hazel, încât ea s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să plece. Chiar când era gata să se ridice, Beecham a vorbit din nou:

— *Morte magis metuenda senectus*. Știi latină, domnișoară Sinnett?

— Doar puțin, îmi pare rău s-o spun. Este… ăăă, ceva gen „ne temem de bătrânețe…“?

— „Ar trebui să ne temem de bătrânețe mai mult decât de moarte.“

Beecham și-a reluat privirea distantă și au rămas câteva clipe în tăcere, ascultând focul care trosnea în șemineu și pe mustăcioșii din preajmă pufnind și dând paginile ziarelor. În cele din urmă, doctorul Beecham a vorbit iar.

— Ei bine, sper să înveți din greu și să-ți treci examenul, domnișoară Sinnett.

Reflecția focului i-a aruncat sclipiri portocalii în ochi.

— Mai ales dacă febra romană s-a întors în frumosul nostru oraș. S-ar putea ca dumneata să fii cea care îi va descoperi leacul.

[7] John Hunter, chirurg scoțian, unul dintre cei mai cunoscuți oameni de știință ai acelor vremuri. (*N.t.*)

Din <u>O istorie</u>
<u>a Medicinei Regale în Practică</u> (1811):

Filosofia medicinei în perioada Tudor a fost dominată de conceptul celor patru umori, găsit în scrierile lui Hipocrate (cca. 460 î.e.n.) și dezvoltate mai târziu de Galenus din Pergam (cca. 129 e.n.), medic renumit din Roma antică.

Medicii acționau potrivit convingerii că fiecare individ are o *umoare* sau un fluid corporal dominant care îi guvernează personalitatea și că toate afecțiunile pot fi înțelese în contextul excesului sau deficienței umorii respective.

Cele patru umori erau: sânge, flegmă, fiere galbenă și fiere neagră.

SÂNGE	*Sangvin*	*Fierbinte și umed*	*Prietenos, glumește și râde frecvent; are aspect trandafiriu și piele sănătoasă.*	*Aer*	*Primăvară*	*Ficat*
FLEGMĂ	*Flegmatic*	*Rece și umed*	*Deprimat, adeseori neglijent; încărunțește de tânăr.*	*Apă*	*Toamnă*	*Creier*
FIERE GALBENĂ	*Coleric*	*Fierbinte și uscat*	*Aspru, impulsiv și ticălos; pielea ar putea avea un aspect verzui.*	*Foc*	*Vară*	*Vezică biliară*
FIERE NEAGRĂ	*Melancolic*	*Rece și uscat*	*Leneș și bolnăvicios; păr negru și ochi negri*	*Pământ*	*Iarnă*	*Splină*

17

— Hei, tu!

Hazel fusese atât de distrasă la ieșirea din Societatea Anatomiștilor, atât de absorbită de propriul scop și propria hotărâre, încât trecuse pragul făcând un sigur salt plin de încredere, direct pe caldarâmul stropit de picăturile de ploaie, și îndată se ciocnise de un străin.

— Îmi pare așa de r… Tu erai!

Hazel intenționase să îngaime o scuză, dar ridicase privirea în timp ce-și strângea fustele pe lângă ea și atunci îl văzuse: băiatul de dinaintea demonstrației de chirurgie, cel care o trăsese după el pe aleea aceea îngustă și o însoțise, ca propriul Virgiliu prin Iad, către locul secret de sub gradenele cu scaune.

Acum stătea în fața ei, părând prea uluit de întâlnirea lor surprinzătoare ca să mai poată spune ceva, iar Hazel a reușit să-și recompună expresia de pe chip. Da, el era, băiatul de dinainte, cu o chică de păr negru pe ceafă și cu nasul subțire și coroiat tronând în mijlocul feței. Și mai erau și acei ochi cenușii, stranii, ai căror irișii, așa cum vedea acum Hazel de aproape, erau tiviți cu albastru-închis. Albastrul era întrețesut în ochii lui limpezi și cenușii precum otrava dizolvată în apă. Băiatul era înalt de cel puțin 1,80 metri, dar pantalonii nu-i ajungeau decât până la glezne, chiar dacă le desfăcuse cineva tivul ca să pară mai lungi. Și cămașa îi era prea scurtă la încheieturi, iar Hazel identificase nu mai puțin de patru găuri reparate grijuliu cu o cusătură neîndemânatică, dar măruntă.

— Domnișoara Sinnett, a spus băiatul arătându-și caninii ascuțiți. Sau era lady Sinnett? În orice caz, pare că ne întâlnim din nou.

— Poți să-mi spui Hazel. Și îmi pare rău să te anunț că nu-ți pot face onoarea să-mi amintesc cum te cheamă, din moment ce nu mi-ai zis niciodată.

Băiatul a rânjit și i-a făcut cu ochiul, deși se poate la fel de bine să fi mijit doar privirea din cauza soarelui la apus, care reușise să se strecoare prin intrarea de pe calea de acces dinspre High Street, luminându-i pe amândoi în galbenul palid al sfârșitului de toamnă târzie.

— Și nici n-o să-l afli. Nu mă văd țopăind prea des cu doamne din înalta societate, ca tine, așadar nu mi se pare că am avea nevoie de vreo prezentare.

— Ne-am întâlnit deja. De două ori, a explicat Hazel.

— Așa-i, dar chiar este o întâlnire dacă nu ți-am zis cum mă cheamă? a replicat el, făcându-i cu ochiul cu adevărat, de această dată.

Hazel a simțit cum din capul pieptului îi năvălește o căldură neobișnuită, ca o teribilă incitare pe care până acum o mai simțise numai când punea la cale vreun experiment căruia doar îi bănuia rezultatele.

Era sentimentul de anticipare, dorința de a ști exact ce avea să se întâmple mai departe, combinat cu senzația pe care ți-o dă un pahar plin cu șampanie băut pe stomacul gol.

Băiatul a întins mâna și Hazel a întins-o pe-a ei.

În momentul în care li s-au atins palmele, bulele de șampanie din stomacul lui Hazel s-au înspumat cu o energie frenetică. Era Galvanism, șocurile electrice ale lui Galvini — nu exista altă modalitate de a descrie senzația —, un curent de fulgere venit din palma lui prin a ei, direct în inima bătând cu putere a fetei.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc din nou, Hazel Sinnett, a spus el, strângându-i mâna.

Avea palma atât de mare, încât mâna lui Hazel a dispărut într-a lui.

De la intrarea pe aleea care dădea în High Street, un băiat a strigat cu palmele strânse căuș:

— *Hei! Currer! Lasă vrăjelile!*

Părea mai mare decât băiatul cu ochii cenușii, dar era mai scund și mai îndesat, de parcă trupul i-ar fi fost un pătrat compact de mușchi.

— Ai primit plata, da? Dă-mi partea mea și gata, să mă pornesc spre cârciumă. Jur pe Dumnezeu, Jack, nu mă înfuria pe chestia asta, amice. Bailey deja mi-a tăiat creditul la Arms și acum am nevoie rău de tot să beau ceva tare, chiar am.

Jack a mormăit și și-a tras mâna din a lui Hazel.

— Fir-ar al dracului, Munro! Am luat banii. Tu du-te la cârciumă și spune-i lui Bailey să-ți pună prima băutură în contul meu. Hai, acum cară-te!

Jack a evitat din toate puterile să-și întoarcă iar privirea spre Hazel, căci obrajii îi luaseră foc de stânjeneală. Munro nu părea convins, dar s-a făcut totuși nevăzut dincolo de aleea pietruită. Jack s-a uitat după el cum pleacă, apoi s-a întors și a zărit-o pe Hazel rămasă pe loc, cu o sprânceană ridicată.

— Jack… Currer, nu-i așa?

Jack Currer, băiatul cu ochi cenușii, a făcut o plecăciune exagerată.

— La dispoziția dumneavoastră.

Hazel a băgat de seamă țărâna de sub unghiile lui și noroiul întărit pe vârful încălțărilor. S-a uitat spre plăcuța Societății Anatomiștilor și înapoi, la Jack.

— Ești prădător de morminte, nu-i așa?

Jack s-a ridicat din plecăciune și a ridicat la rându-i din sprâncene.

— Nu, a spus el. N-am prădat niciodată un mormânt. Atenție mare la asta. Vezi tu, dacă nu iei din sicriu nimic altceva decât cadavrul, nu te pot acuza de jefuire de morminte.

— Atunci ești *traficant de cadavre*.

Jack s-a uitat peste umăr, să verifice dacă e cineva prin preajmă care să-i audă. Erau singuri pe aleea de acces, ușa de la Societatea Anatomiștilor era închisă de-a binelea și aleea din spate era pustie. S-a aplecat spre Hazel.

— Prefer „recuperator de cadavre“. Sună un pic mai *romantic*, nu crezi?

— Deci așa știai de pasajul ăla spre sala de operație. Le vinzi *cadavre* medicilor.

— Uneori.

Hazel l-a cercetat mai îndeaproape, de sus până jos. Arăta cam de vârsta ei, poate cu un an mai mare. Când vorbeau, își răsucea încontinuu degetele subțiri.

— Și cam cât ceri pentru o treabă ca asta? l-a întrebat ea. Pentru un cadavru.

— Depinde. Ești interesată?

— Depinde, i-a replicat Hazel. Livrezi și la adresă?

4 noiembrie 1817
Str. Henry nr. 2
Bath

Dragă Hazel,

Fratele tău, Percy, a contractat o răceală. Își trage nasul toată ziua și tușește câte o jumătate de noapte. Iar asta e destul să simt că mi se rupe inima. De două ori pe zi îl duc la izvoarele termale și farmacistul ne-a dat niște picături cu laudanum, care să-l ajute să doarmă.

Te implor să-l pomenești în rugăciunile tale și să-l implori pe Dumnezeu să se recupereze repede. O răceală îngrozitoare!!!

— Mama ta, lady Lavinia Sinnett

18

Castelul Hawthornden era construit în vârful unui deal abrupt și stâncos, iar dacă urmai cărăruia îngustă din grădină, spre stânga fațadei de piatră a clădirii puteai descoperi o mică ușă de lemn îndesată în coasta dealului, chiar sub castel. Era o ușă pătată, decolorată de soare și umflată de ploaie și umezeală, aproape invizibilă în întuneric în nopțile fără lună — cu o ferestruică zăbrelită cam la nivelul ochilor, care s-a deschis cu un clinchet când a bătut Jack Currer.

— Cine-i acolo? a întrebat o voce de dincolo de ușă.

Era vocea unei femei, a lui Hazel, mimând încrederea și luându-și un ton baritonal, profund, ca să-l sperie pe intrusul suficient de nebun să dea buzna.

Jack a ridicat felinarul pe care-l avea în mână, ca să-și lumineze chipul.

— Nu fi fraieră, eu sunt. Cine altcineva ar ști cum să găsească în toiul nopții ușa asta secretă către temnița pe care ați clădit-o într-o parte a castelului?

— Care-i parola?

— Oh… ăăă…

Jack s-a uitat în palmă, unde scrisese cu cerneală cuvintele cerute. Transpirația făcuse ca literele să se amestece una cu alta.

— *Morto… vivios… bo…* Nu, nu, stai așa. Ceva cu *docuri?*

Hazel a oftat și a deschis ușa grea și scârțâitoare a temniței.

— *Mortui vivos docent.*

Jack a împins roaba pe lângă Hazel și a intrat în camera de sub pământ.

— Îmi pare rău, dar am lipsit de la lecțiile de latină de la Eton.

Hazel s-a lipit de zidul umed, pentru ca Jack să nu treacă peste ea.

— Dar în mod sigur nu și de la alea de etichetă.

Jack a băgat roaba înăuntru și a dat drumul mânerelor. A răsuflat greu de la efort și și-a șters mâinile pe pantaloni, lăsând pe țesătură o dâră de cerneală.

— *Mortui vivos docent*, a repetat el. Ce înseamnă?

Hazel s-a uitat țintă la movilița întunecată ascunsă sub o pătură în roaba lui Jack.

— „Morții îi învață pe vii.“ Am citit-o într-o carte.

Temnița era luminată de torțe care ardeau înfipte în zid și de câteva lămpi pe gaz așezate pe masa de lucru. Nu exista nicio deschizătură în afară de ferestruica zăbrelită de pe ușă, pe care Hazel a închis-o bine după ce a zăvorât ușa. Pe masă se afla o colecție de instrumente ciudate, argintii. Jack le-a recunoscut pe unele dintre ele, cum ar fi cuțitele și fierăstrăul pentru oase. Dar altele aveau margini curbate, precum foarfecile. Constituiau toate un ansamblu de piese disparate, unele deja ruginite, altele evident făcute din argint. Colecția unei coțofene care adunase tot ce fusese în stare să găsească.

În zid erau bătute în cuie două perechi de cătușe în care probabil că ar fi trebuit prinse încheieturile prizonierului.

— Locul ăsta mai este folosit? a întrebat Jack, un pic înfricoșat. Ca temniță, vreau să zic.

— Poate fi, i-a răspuns Hazel.

Jack a râs.

— Adevărul este, a adăugat fata, că nu cred c-a fost folosit vreodată pentru un prizonier adevărat. A stat gol de când mă știu. Până acum.

Jack a ridicat un bisturiu micuț cu mâner de lemn și l-a învârtit pe degete.

— Până acum, când l-ai transformat în laboratorul tău personal.

— Ceva de genul ăsta.

— Părinții tăi nu au nimic împotrivă ca fetița lor să se strecoare noaptea afară, pe sub marginea stâncii, și să fraternizeze cu recuperatorii de cadavre?

— Tata face parte din Marina Regală și este la post, pe Sfânta Elena, supraveghind exilul lui Napoleon. Mama este… — Hazel a ezitat, ca să găsească vorbele potrivite — …în vacanță, în Anglia.

Dar nu-mi dă niciodată atenție, de fapt, nici măcar atunci când se află aici.

Chipul lui Jack avea ceva — felul în care i se arcuiau colțurile gurii, ochii lui reci și cenușii ce păreau două abisuri fără fund, ca niște ferestre către largul unui ocean liniștit, întins pe kilometri întregi — care a făcut-o să vrea să-i spună lucruri pe care nu le spusese niciodată cu voce tare. Poate era și din cauză că nu avusese până atunci pe nimeni căruia să i le spună cu voce tare.

— Deci, a spus Jack apropiindu-se de Hazel, cu lumina torței jucându-i pe față. Ești complet singură într-un castel mare. Nu credeam că doamnele stau vreodată singure.

Hazel a simțit cum prin corp îi trece un curent electric necunoscut până atunci și dintr-odată și-a dat seama cât de nebunesc fusese comportamentul ei. Îi spusese unui străin unde locuiește, îl invitase înăuntru și apoi îi spusese că este lipsită de apărare. Jack putea fi periculos. Putea face parte dintr-o bandă de hoți care ar fi sosit imediat ce le-ar fi dat el semnalul, și o hoardă de răufăcători ar fi prădat castelul Hawthornden, lăsând-o legată și cu căluș în gură, într-un colț.

Cu un gest reflex, Hazel s-a întins spre cel mai mare cuțit de pe masă.

— Poate că nu-s chiar așa de doamnă, a spus ea.

Jack a măsurat-o din ochi de sus până jos, apoi a început să râdă cu asemenea onestitate, cu o căldură de-a dreptul copilărească, încât Hazel a știut, cumva, că n-avusese niciodată în plan s-o jefuiască.

Inima i-a luat-o la goană și a mulțumit în gând lămpilor cu gaz și torțelor cu lumină slabă că i-au ascuns îmbujorarea. Și-a dres vocea.

— Deci, specimenul. Poți să-l pui pe masă, a gesticulat ea cu cuțitul din mână.

— Că bine zici.

Jack și-a luat ochii de la ea și s-a uitat spre roabă.

Hazel și-a ferit privirea cât a manevrat el cadavrul, punând membrele într-o poziție firească, de parcă mortul ar fi dormit sub giulgiu.

— Să dau cearceaful la o parte, sau să-l las așa?
— Dă-l la o parte, a spus Hazel. Mai bine îl iei cu tine. Oricum o să mă uit. Cât îți datorez? a întrebat ea scoțând un portofel de sub șorț. Parcă șase guinee?
— Este un cadavru proaspăt, azi-noapte am săpat după el! Zece guinee.
— Doar pentru că ai săpat după el azi-noapte nu înseamnă că a fost îngropat azi-noapte. În mod sigur, nu dacă ne luăm după miros. Șapte guinee.
— Nouă sau îl duc direct în Orașul Vechi și îl dau frizerului de la strada Haymarket. E client bun, îmi plătește mereu cât îi cer.
— Opt guinee și trei șilingi, a spus Hazel, întinzând palma în care ținea monedele grele.

Jack a ezitat, apoi le-a dosit în palmă.

— S-a făcut.

Odată ce și-a văzut banii în siguranță în buzunar, Jack a tras pânza cu o mișcare teatrală, dând la iveală cadavrul de sub ea: era o femeie tânără, stafidită și parcă acoperită cu ceară. De-acum, în temniță se împrăștiase un miros greu, dulceag, de carne în putrefacție și ouă clocite, o miasmă caldă și larvară de mosc.

— Ia asta, a spus Hazel oferindu-i lui Jack o portocală în care înfipsese cuișoare.

Avea și ea una la fel, pe care o ținea sub nas.

— Te ajută cu mirosul ăsta împuțit.

Jack a acceptat recunoscător.

— Și despre asta ai citit în vreo carte?

— Chiar am citit, să știi, a spus Hazel.

Cadavrul avea pleoapele albastre și reci și părul blond-deschis, ca spicul de grâu. Dacă ar fi trebuit să ghicească, Hazel ar fi spus că ea și fata aceea aveau exact aceeași vârstă, doar că fata dusese o viață grea. Hazel își dădea seama de asta citindu-i corpul așa cum cineva citește o carte. Avea urme de degerături pe picioare și tălpile afectate de încălțămintea proastă. Unghiile erau galbene și rupte, iar mâinile și picioarele, pline de vânătăi. Părul galben-pai îi fusese ras pe o porțiune de la ceafă, lăsând la vedere cicatricile și urma de aspirare de după un tratament cu ventuze. Fata

mersese la un spital pentru săraci și o trataseră lundu-i sânge din ceafă, cu ajutorul bisturielor și paharelor fierbinți. Hazel nu văzuse niciodată cum se face, dar citise despre asta. Văzând urmele cu ochii ei — vânătăi de aspirare de un violaceu aprins, în cercuri perfecte, ca și când fata s-ar fi luptat cu o creatură înspăimântătoare din fundul oceanelor —, a înțeles că procedura părea mult mai brutală decât își imaginase ea citind prin cărți.

Fata mai avea o cicatrice lungă de cel puțin treizeci de centimetri, de la o tăietură situată pe mijlocul pieptului, între sâni, închisă cu copci atât de ordonat făcute, încât aproape că nu se vedeau. Hazel s-a întrebat de ce boală fusese oare tratată. Poate că cineva încercase să-i salveze viața.

Cu toate că-și primise deja banii, Jack încă tândălea pe acolo, privind cadavrul peste umărul lui Hazel.

— Oare poți să-ți dai seama dacă a murit de febră?

— Febră romană? a întrebat Hazel, nedumerită.

Jack a dat din cap. Auzise și el zvonurile. Preotul care făcuse slujba pentru moartă se rugase la Dumnezeu să le fie dat un leac.

— Nu, a spus Hazel. În mod sigur nu.

Jack s-a apropiat.

— De unde știi? Toată lumea a spus că de asta a murit!

— Serios? Nu, uite aici…

Hazel s-a folosit de cearceaf ca să încline cadavrul cu spatele spre ei, așa încât să-i poată arăta lui Jack spinarea netedă a fetei.

— Nu are buboaie. Nici furuncule. Deloc. De la astea vine numele febrei romane.

— Nu pentru că vine de la Roma? a întrebat Jack, care îi auzise pe câțiva dintre mașiniștii de la Le Grand Leon blestemându-i pe „nenorociții ăia de *ie-talieni*“ pentru boala care le încurca treburile.

— Nu, în mod sigur nu. Este vorba despre simptomul inițial care apare după febră, adică aceste furuncule pline de sânge. Când pocnesc arată ca niște răni de înjunghiere. Așa cum arăta trupul lui Iulius Cezar pe treptele Senatului. La Roma. *Plaga Romanus*.

— Tot din carte? a întrebat Jack.

— Sinceră să fiu, pe asta o știu din experiență.

Jack s-a mai apropiat cu o jumătate de pas.

— Așadar, a spus el, *poți* să-ți dai seama de ce a murit?

Drept răspuns, Hazel a apucat cel mai mare cuțit și a făcut o incizie lungă pe pieptul cadavrului, de sus până jos, așa cum văzuse la doctorul Straine în timpul cursului. S-a oprit privind cu neîncredere, apoi a ridicat ochii spre Jack, din nou i-a coborât spre cadavru și apoi din nou i-a ridicat spre Jack.

— Se întâmplă să știu exact de ce a murit, a spus ea. Nu mai are inimă.

— Adică nu-i mai bate inima? Păi da, e moartă — atâta lucru aș fi putut să-ți zic și eu.

— Nu, a spus Hazel. Uite, efectiv îi lipsește inima.

Jack s-a uitat în hăul care se căsca în pieptul cadavrului. Totul era atât de *roșu* și atât de *umed,* încât nici nu știa la ce se uită.

— Chiar aici, a gesticulat Hazel cu cuțitul spre centrul pieptului. În cușca formată de coaste. În fața plămânilor.

— Nu văd nimic, a spus Jack.

— Păi cam asta e ideea.

Inima dispăruse. În locul ei nu se afla nimic. Doar vidul umplut de alte viscere și întunecimea de un roșu strălucitor în lumina lumânărilor. Venele fuseseră cauterizate grosolan, arterele mari fuseseră cusute. Nu animalele îi mâncaseră inima din piept; organul fusese furat.

— Așadar, a continuat Jack, sprijinindu-se de peretele temniței, ca să se liniștească, și pârlindu-și haina la flacăra unei torțe, cineva a deschis-o și… și… i-a scos inima din piept? Iisuse, de ce?

Hazel și-a coborât din nou privirea spre cadavru. Chiar și cu pieptul deschis, moarta arăta oarecum liniștit.

— Poate că avea dușmani. Știi cine a fost? Numele sau ceva despre ea?

Jack a scuturat din cap. În cimitir fusese prea întuneric ca să vadă ceva pe piatra de mormânt.

— Poate că a fost un accident, a spus Hazel încetișor.

S-a uitat iar la cicatricile lăsate pe corp de ventuze.

— Poate că a fost adusă la spitalul săracilor și cineva a încercat s-o salveze, dar n-a știut cum.

— S-o salveze de la ce?

Hazel n-a putut decât să ridice din umeri.

Jack ar fi vrut să rămână. Nu-și explica de ce — își dorea să fi existat un motiv pentru dorința lui de a pierde vremea pe-acolo, să-și apese trupul de al lui Hazel și să simtă mirosul metalic de fulger lipit de ea, un miros anume, ciudat, de bergamotă și săpun de Castilia. Voia să-i privească la lucru mâinile pricepute, fără mănuși. Avea chipul împietrit, foarte concentrat, incredibil de frumos în ascuțimea unghiurilor lui.

— Hai, că plec și eu, s-a străduit el să spună.

A dat să-i înapoieze portocala plină de cuișoare, dar Hazel a fluturat mâna, în semn că nu era nevoie.

— Păstreaz-o pentru data viitoare.

— O să mai fie o dată viitoare? a întrebat Jack.

— Adică refuzi un client bun platnic, Jack Currer?

— Nici prin cap nu mi-ar trece. Doar mă gândeam că ar trebui, probabil, s-o întreb pe doamna ce are de gând cu atâtea cadavre.

— Credeam că e deja evident, i-a spus Hazel. Învăț.

Jack a deschis gura ca să răspundă, dar s-a mulțumit doar să ofteze, scuturând capul cu neîncredere voioasă.

A împins roaba înapoi spre ușița de la intrare și a scos-o pe iarba neagră precum cerneala.

— Jack, am nevoie de un cadavru care chiar a avut febră… dacă poți găsi așa ceva. Vreau să-l examinez. Vreau să văd dacă aș putea vindeca boala.

Nu recunoscuse până atunci cu voce tare nici măcar în fața ei că vindecarea febrei romane chiar era ambiția sa personală. Jack nici n-a pufnit, nici n-a râs de ea. Doar a încuviințat din cap.

Hazel i-a mai îndesat câteva monede în palmă.

— Plata, a spus ea. În avans.

— O să văd ce pot face.

Hazel s-a întors iar spre cadavru, iar Jack a rămas în prag privind-o cum trage de câteva ori aer în piept ca să se liniștească și apoi începe să facă încet o incizie de-a lungul scalpului. Hazel nu a ridicat privirea de la creierul pe care tocmai îl dezgolise, de la curburile lui gri-lăptos, vizibile sub o fâșie de craniu albicios.

— La revedere, Hazel Sinnett, a spus Jack, trăgând după el ușa scârțâitoare.

Balamalele au zdrăngănit. Făcuse deja câțiva pași pe aleea din grădină, când a auzit o șoaptă venind spre el prin întuneric:

— La revedere, Jack Currer.

19

Ușoara bătaie în ușă a făcut-o pe Hazel să sară cât colo, scoțând-o brutal din concentrarea ei aproape hipnotică. Diseca stomacul în încercarea de a desena harta vaselor de sânge. A ignorat zgomotul, gândindu-se că ar putea fi vreo păsăruică din acelea negre, care țopăiau pe lângă copacii ce mărgineau aleea, dar ciocănitul a revenit, de data asta ceva mai agitat. *Cioc, cioc, cioc!*

— Domnișoară! s-a auzit șoapta grăbită și speriată a Ionei.

Apoi încă un rând de ciocănituri.

— Domnișoară, vă rog.

Hazel a oftat și a șters de șorț un mic bisturiu. Îl folosise pentru a separa straturile mucoasei stomacului și simțea că progresează foarte bine. Fără tragere de inimă, s-a târât spre ușă, realizând abia atunci cât de tare o dureau gâtul și umerii. Probabil că lucra de ore întregi, atât de concentrată pe treaba din fața ei, încât timpul fugise pe nesimțite. Hazel a crăpat ușa și a rămas uluită să vadă că afară era deja zi.

Iona părea îngrozită și s-a înfricoșat și mai tare când a coborât privirea spre șorțul stropit cu sânge al lui Hazel.

— Nu am știut dacă să vă deranjez sau nu, dar…

După atâtea ore petrecute în penumbra lumânărilor care filau ușor, Hazel a fost nevoită să ridice brațul ca să se ferească de strălucirea de afară.

— Atunci înseamnă că *a trebuit* să mă deranjezi? a întrebat ea.

Hazel stătuse atâta vreme fără să scoată o vorbă, încât vocea îi căpătase o răgușeală stranie, iar cuvintele erau mai ascuțite decât intenționase.

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. De ce ai nevoie, Iona?

Iona și-a frânt mâinile.

— De nimic, doar că în seara asta… vreau să spun, în câteva ore. E balul.

Ziua era mohorâtă, cu nori joși, grei și cenușii atârnând pe cer. Însă era Scoția. Se *presupunea* că vremea este mohorâtă. Dar atunci de ce era lumina *atât* de puternică? Hazel voia să se retragă ca o ciupercă în umbra umedă.

— Ce *bal*?

Iona a aruncat o privire în spate, de parcă și-ar fi dorit să existe acolo un alt servitor care s-o scutească de datoria neplăcută de a-i livra lui Hazel această informație.

— Balul… de la casa Almont.

Hazel a clipit, lăsând informația să se conecteze la acea parte a creierului ei, dacă exista vreuna, responsabilă cu acest gen de lucruri.

— Oh, *drăcia dracului. Drăcia dracului, fir-al al dracului să fie!*

Iona a privit-o cu simpatie.

— E trecut deja de amiază, domnișoară.

— Trecut de amiază? Deja? Cum?

Lucrase toată noaptea și apoi toată dimineața, fără ca măcar să-și dea seama. A ieșit din beci pe cărarea noroioasă de pământ și o singură privire aruncată spre Iona i-a dezvăluit cât de tare puțea. Avea părul îmbâcsit cu un amestec cleios de cerneală și sânge închegat, ca să nu mai vorbim de ce se găsea probabil pe sub unghii.

— O să fie în regulă, a spus Iona, cu toate că întreaga ei expresie arăta foarte limpede contrariul, convingerea că, cel mai probabil, nu va fi deloc în regulă.

— I-am spus lui Charles să înceapă să pregătească baia.

— Imaginează-ți, a spus Hazel urcând cu pași mari dealul către intrarea principală în castel. Singura petrecere din Sezon pe care chiar n-o pot rata.

Iona alerga în spatele ei. Avea să fie o după-amiază lungă și nefericită și, așa cum Hazel știa deja, urma o seară și mai lungă, și mai nefericită.

20

Părul lui Hazel a trebuit spălat de două ori cu săpunul fin de măceșe al mamei ei și a trebuit periat încă o oră, însă, în cele din urmă, Iona a reușit s-o facă să arate cât de cât prezentabil. Hazel a ajuns la reședința Almont cu o oarecare întârziere, dar nu suficient de mare încât să fie considerată o impolitețe de neiertat. O lăsase pe Iona să-i strângă șireturile corsetului atât cât să poată intra în rochia de catifea albastră cu tiv de dantelă, și chiar Hazel însăși a trebuit să recunoască — privindu-și reflexia în oglinda din holul de la intrarea în casa Almont — că nuanța i se potrivea minunat. Bleumarinul îi dădea o nuanță rozalie în obraji, iar ochii păreau strălucitori în ciuda faptului că stătuse trează toată noaptea.

— Verișoară! a întâmpinat-o Bernard la intrarea în sala de bal, întinzându-i brațul. Bine ai venit, în sfârșit. Ei bine, arăți fabulos.

Hazel și-a înăbușit un căscat transformându-l în zâmbet politicos, apoi și-a lăsat cu grație mâna înmănușată pe cotul lui Bernard, permițându-i s-o conducă înăuntru. Sala de bal era bine luminată și caldă, înțesată de trupuri și crinoline rotitoare. Sute de lumânări se înălțau drepte ca niște soldați în candelabre aurite. Fără să știe prea bine cum, Hazel s-a trezit cu un carnețel de dans la încheietură, iar în palmă i-a fost așezat un pahar înalt, cu șampanie.

De ultima dată când îl văzuse la teatru, Gibbs Hartwick-Ellis își lăsase să-i crească o mustață jalnică; era înghesuit într-un colț, încercând să se extragă politicos dintr-o conversație cu plicticosul baron Walford, care se aplecase în față și-l țintuise în loc pe bietul Gibbs.

Hazel i-a aruncat o privire compătimitoare. La una dintre cinele cu invitați ale părinților săi fusese așezată lângă Walford și, chiar și după ce învățase pe cadavre, tot o dezgusta profund să-și amintească de respirația acestuia — ca să nu mai vorbim despre

felul ciudat în care ochiul de sticlă al baronului părea să se rotească în orbită, scăpat de sub control.

Hazel n-a zărit-o pe Cecilia, dar doamna Caldwater era imposibil de ratat. Trilul râsului ei strident aproape că făcea să vibreze ciucurii de cristal ai candelabrelor. Hazel avea de gând să facă un tur rapid al sălii de bal, să se facă văzută, iar apoi să se întoarcă la cadavrul din temniță. (Uitase să facă o vizită la magazia cu gheață, așa că trupul avea să mai reziste doar câteva ore înainte de a se descompune dincolo de limita la care mai putea fi folosit.)

Putea spune că o doare capul. Sau că se simte slăbită, aproape să leșine. Nimeni nu părea să-și pună prea multe întrebări atunci când o femeie se simțea în pragul leșinului și nici despre fenomenul cultural mult mai răspândit al unei întregi societăți de femei care păreau să-și piardă cunoștința în masă. Leșinul femeilor era atât de ușor de explicat: fie vremea din această perioadă a anului era neobișnuit de caldă sau de rece și dacă nu putea fi invocat niciunul dintre aceste motive, atunci categoric corsetul doamnei trebuie să fi fost strâns prea tare. Fără îndoială că toate aceste leșinuri îi făceau pe bărbații din jur să se simtă atât de utili și puternici, încât să fie în stare să ridice o femeie din mormanul ei de fuste și să-i facă vânt cu evantaiul în dreptul feței până când bătea din nou din gene, semn că-i revenise conștiența.

Muzicanții au început un vals ritmat și Bernard și-a întrepătruns degetele cu ale ei, trăgând-o mai aproape. Un pic cam aproape. Catifeaua grea făcea combinezonul să i se lipească de piele, iar mâna lui Bernard era neplăcut de transpirată. Până la urmă, poate că nici nu era nevoie să simuleze leșinul.

Hazel a încercat să nu-și lase palma moale în strânsoarea lui Bernard, dar el n-a făcut decât s-o strângă și mai tare.

— Cât de grozav e să te văd ieșind, verișoară, a spus el rece.

Hazel s-a aplecat într-o reverență superficială. A încercat să-și aducă aminte cât de nepoliticoasă fusese față de Bernard ultima dată când acesta trecuse pe la Hawthornden.

— Bernard, când ne-am văzut zilele trecute… eram bolnavă. Chiar nu eram pregătită de musafiri.

Bernard a ridicat mâna înmănușată, în semn de iertare.

— Am uitat deja, a spus el. Cu toate că aș da dovadă de nepăsare dacă nu ți-aș spune că oamenii au început să vorbească. În ultima vreme n-ai mai fost în apele tale. Ai lipsit de la îndatoririle sociale. Ai devenit, practic, o fantomă. Nu te-a văzut *nimeni* săptămâni întregi. *S-ar putea* crede că mă eviți, a spus el. O prostie, știu.

— Am fost bolnavă. Asta-i tot, Bernard.

Tânărul a zâmbit, dar nu și cu ochii. El și Hazel păreau că se învârtesc mai repede decât ceilalți dansatori din jur.

— M-am oprit la Hawthornden de câteva ori, să știi. Ca să te vizitez. Trăsura ta nu era acolo.

— Nu era? a replicat Hazel, sperând ca vocea să-i sune fără griji. Ce neobișnuit! Și ce neobișnuit că ai observat treaba asta!

Fără niciun avertisment, Bernard a apucat-o de talie și a tras-o spre el într-o figură de vals. Fata aproape că a icnit simțindu-l cât își umflase pieptul.

— Vizitai cumva un alt pretendent? a mârâit el.

Hazel doar că nu i-a râs în față.

— Nu, a spus ea, împiedicându-se în timp ce încerca să-l lase să conducă pe ringul de dans. Pot să te asigur că nu există alt pretendent.

Ochii lui Bernard erau inerți și reci. Semăna cu tatăl lui mai mult decât își dăduse ea seama.

— Erau niște ghete în holul de la intrarea în castel, a spus el printre dinții încleștați. Ghete de bărbat. Cineva suficient de intim ca să-și scoată *ghetele* când intră la tine în casă, cu toate că nu-mi pot imagina cine e persoana aceea. Dacă ar fi cineva de la club, presupun că aș fi aflat. Jur pe Dumnezeu, Hazel — și a strâns-o de mâini cu atâta putere, încât fata a fost săgetată de durere —, dacă mă umilești, o să…

În loc să-și termine gândul, a dat drumul mâinii lui Hazel. Părul lui, cu o cărare atât de îngrijit aleasă și bine pomădat, a tremurat ușor din cauza agitației.

— Bernard, a spus Hazel cu blândețe, alea erau fostele ghete ale lui George. Jur. Le port ca să mă plimb prin grădină și jos, la

pârâu, să nu mi le murdăresc pe ale mele.

A fost ușurată că măcar în parte era adevărat.

— Oh.

Chipul lui Bernard s-a îmblânzit.

— Atunci e bine. Te-aș putea tenta cu o plimbare în grădina noastră de iarnă? Te asigur, este destul de frumoasă toamna când vremea e blândă, ca acum.

Hazel a privit în jur. Nu-i privea nimeni decât cel mult în treacăt. Chiar și domnișoara Hartwick-Ellis, de obicei o observatoare atât de invidioasă a tuturor gesturilor lui Hazel, flirta veselă cu fiul ambasadorului danez și nu-și lua ochii de pe chipul fermecătorului tânăr blond decât ca să clipească.

— Poate că ar trebui să rugăm pe cineva să ne însoțească? a spus Hazel.

— Oh, prostioare.

Bernard a apucat-o de braț și a ghidat-o spre ușa de la intrarea servitorilor.

— Tu voiai să mergi în Orașul Vechi doar cu mine, fără însoțitor, ca să vezi o *operație* îngrozitoare!

Stăteau spre bucătărie, la intrarea servitorilor, într-un hol mic și întunecat unde clipeau anemice câteva lămpi pe gaz. Pe lângă ei a trecut un lacheu purtând o tavă cu patiserie, dar bărbatul și-a ferit politicos privirea.

Hazel a încercat să se smulgă din strânsoarea lui Bernard și să se întoarcă la petrecere.

— Ei bine, n-am fi fost de fapt singuri la demonstrația de chirurgie, dar…

Înainte de a apuca să-și termine propoziția, Bernard și-a apăsat buzele peste ale ei. Viermele umed al limbii lui s-a strecurat de-a lungul buzelor ei lipite, până când a găsit un spațiu prin care să-i deschidă gura.

Avea buzele reci și ciudate și limba lipicioasă. O parte din creier i-a spus lui Hazel să-l pocnească și să fugă de acolo. O mie de cuvinte aspre se formulau de la sine, cu dibăcie, dar fata părea complet incapabilă să le treacă prin gâtlej. Și trupul căzuse pradă unei ciudate paralizii. Tot ce a putut face a fost să stea acolo, cu

ochii deschiși ca un pește, și să aștepte ca Bernard să se retragă, plescăind satisfăcut din buze. S-a șters cu mânșeta pe jumătatea inferioară a feței și a ridicat din sprâncene.

Hazel a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos și a încercat să nu se strâmbe la vederea chipului lui Bernard — a roșeții lui, a platitudinii moarte din ochii lui, a buzelor subțiri strălucind încă de sudoare. Deci asta însemna sărutul. Ăsta era lucrul despre care citise în romane și poeme, care inspirase mari artiști. Era mai umed și mai rece decât și-l imaginase.

În cele din urmă, lui Hazel i-a revenit vocea și a reușit să se tragă din strânsoarea lui Bernard.

— Pentru Dumnezeu, nu știu *ce* crezi tu că faci, Bernard, dar ne-ai distrus pe *amândoi*. Dacă a văzut cineva ce s-a întâmplat adineauri…

Bernard și-a pus mâinile în șolduri și și-a umflat pieptul.

— Cine? Un servitor? Nici pe departe nu ești distrusă, Haze. *Eu* tot vreau să mă căsătoresc cu tine, așa încât te poți considera destul de aranjată.

Pentru o clipă, prin fața ochilor ei a trecut o altă viață, una în care cerșea pe străzi și se muta în Yorkshire, rămasă pe vecie cu identitatea lui George Hazelton. Poate ar putea deveni moașă, genul de nebună care trăiește într-o colibă în pădure, cu dulapurile ticsite cu leacuri din rădăcini, ierburi și ceaiuri urât mirositoare, care ajută femeile în nevoie. Ar putea deveni chirurg, profesor, vraci — o poveste spusă ca avertisment debutantelor speriate, înainte de ieșirea în societate. Un mit.

Însă străfulgerarea unei vieți alternative n-a durat decât un moment, dispărând ca praful din palma desfăcută într-o zi vântoasă. Nu exista altă viață pentru ea decât să devină vicontesa Almont, prin măritișul cu Bernard. Sărutul lui va fi primul și ultimul pe care avea să-l cunoască vreodată.

Bernard s-a aplecat și a mai sărutat-o o dată.

— Haide, i-a spus el prinzând-o iar de braț. Hai să ne întoarcem la petrecere.

Hazel l-a lăsat s-o însoțească înapoi prin intrarea servitorilor, spre vacarmul poleit din sala de bal. Plutea amorțită, fără să-i dea

vreo atenție lui Bernard; el s-a îndreptat spre muzicanți și a șoptit ceva la urechea violonistului principal, care a oprit muzica. Dansatorii s-au împiedicat pe ultima măsură și femeile s-au călcat pe rochii. Bernard a ridicat o cupă de cristal și a lovit-o de câteva ori cu un cuțit, ca să atragă atenția celor din sală. Lordul Almont se afla în apropiere, radiind.

— Bună seara, bună seara tuturor, a spus Bernard străduindu-se ca vocea să-i sune grav. Da, bună seara tatălui meu, vicontele, și mamei mele, vicontesa, și aș vrea să vă mulțumesc și vouă, tuturor celor care v-ați alăturat în această seară micii noastre reuniuni. Balul anual este o tradiție care îmi place foarte mult și care sper să continue ani buni de acum înainte. Scuzele mele dacă vă întrerup distracția, dar am de făcut un mic anunț. Minunata domnișoară Sinnett și cu mine ne-am logodit. Sau, cel puțin, mai avem doar câteva clipe până la logodnă. Hazel, draga mea, vrei să te căsătorești cu mine?

Vederea lui Hazel s-a transformat într-un tunel întunecat, cu marginile încețoșate. În urechi i-a răsunat un clopoțel și limba i s-a transformat în nisip.

Toți ochii din sală s-au întors spre ea, iar zâmbetele mulțimii s-au transformat în rânjete de lup. Hazel a simțit dintr-odată cum se încălzește îngrozitor în rochia ei de catifea și cum nevoia să se scarpine la gât și pe mâneci o năpădește atât de violent, de parcă i-ar fi erupt deja urticaria pe dedesubt. În încăpere se lăsase liniștea, nu se mai auzea decât clinchetul paharelor de șampanie. O așteptau cu toții să spună ceva, să răspundă la întrebare.

Incapabilă să facă altceva, Hazel a ridicat colțurile buzelor în ceea ce părea a fi o jumătate chinuită de zâmbet.

— Aha! a strigat Bernard.

Aplauzele au izbucnit ca niște focuri de armă. Hazel a respins urările de bine și bătăile pe mână. Și-a dat seama că nu poate respira, încorsetată în rochie. Sau poate că nu era rochia de vină; poate că erau încăperea, casa, viața ei. Marginile întunecate ale tunelului creșteau tot mai mult, iar silabele scăpate de pe limbă sunau gros și găunos, în timp ce încerca să spună că trebuie să iasă.

— Biata de ea, s-ar putea să aibă nevoie să mănânce un pic!
— Probabil a băut prea multă șampanie! Ha-ha!
— Duceți-o în pat, biata de ea.
— Dumnezeu știe că n-o să se mai odihnească prea mult după ce patul ei devine patul *conjugal*!

Un suflet bun a condus-o pe Hazel la trăsura ei.
— Vă rog să-i transmiteți lui Bernard scuzele mele, s-a auzit ea murmurând către omul acela, oricine ar fi fost el, apoi vizitiul a dat bice cailor.

Trăsura a alunecat de-a lungul drumului ducând-o pe Hazel înapoi, la adăpostul sigur oferit de Hawthornden. Însă știa că această siguranță e temporară. Viitorul ei venea după ea chiar dacă fugea de el, trasă de patru cai, cât de repede putea.

21

În laboratorul ei improvizat, Hazel curățase masa, pregătise o pagină nouă în caiet și înlocuise lumânările cu unele noi, așteptându-l pe Jack Currer să vină cu o nouă livrare în dimineața aceea, la ora 10. Era într-o stare foarte proastă. Evenimentele de la balul Almont îi tot reveneau în minte, indiferent cât încerca să le alunge și să se concentreze asupra examenului iminent. Examenul îi solicita tot timpul și toată atenția. Situația cu Bernard putea aștepta.

Dar în așteptarea lui Jack Currer, Hazel și-a dat seama că avea mintea prea agitată ca să învețe. Până la 10 și jumătate își ascuțise deja toate penițele și le așternuse frumos pe masă, de la cea mai scurtă la cea mai lungă.

La ora 11, cele mai multe dintre lumânări arseseră deja și din ele rămăseseră doar niște cioturi de ceară. În cele din urmă, înainte să audă clopotul bătând ora prânzului, Hazel a auzit un ciocănit în ușa temniței.

— În sfârșit, a murmurat ea pentru sine. Intră! E deschis.

Ușa s-a crăpat spre interior, dând la iveală o aschie de cer acoperit, cenușiu, și pe Jack, singur.

— Iată-te. Cadavrul e în față? Presupun că ți s-a stricat roaba. Minunat, pur și simplu minunat. Dacă avem nevoie de încă două mâini pentru căratul cadavrului, pot să mă duc să-l aduc pe Charles, dar aș prefera să ne descurcăm de unii singuri.

Jack a rămas cu privirea pironită în podeaua de pământ.

— Ce e?

— Nu există niciun cadavru. În noaptea asta nu m-am dus.

— Poftim?

Jack a băgat capul între umeri. Arăta de parcă ar fi vrut să se afle oriunde, numai acolo nu. Hazel a observat umbrele de un violet închis de sub ochii băiatului.

— Nu există niciun cadavru, a spus el din nou, cu simplitate.

Hazel s-a încruntat împreunându-și sprâncenele, dar s-a străduit să-și păstreze calmul.

— Și atunci, când aș putea să aștept cadavrul? Unul cu febră.

— Nu vor mai fi alte cadavre.

Băiatul s-a uitat într-o parte, dezvăluind o vânătaie urâtă pe obrazul stâng. Fără să se gândească prea mult, Hazel s-a îndreptat spre el și i-a luat fața în mâini. De această dată, părul lui Jack era pleoștit și tern, iar ochii, inexpresivi.

Munca lui de recuperator de cadavre îl ținea adeseori treaz nopțile; era obișnuit să stea ore în șir fără să doarmă. Însă noaptea trecută fusese diferită. Epuizarea îi începuse din suflet și ieșise afară. Numărase secundele până la apus de pe salteaua lui de paie, așezată pe căpriorii de la Le Grand Leon, dornic să poată închide ochii, dar fără să reușească să pună geană pe geană.

Jack și-a smuls bărbia din palmele lui Hazel și și-a ridicat mai bine haina pe umeri.

— Nu înțeleg, a spus Hazel categorică. Te-am plătit în avans. Dă-mi măcar un cadavru. Dacă e să vindec febra — ca să nu mai vorbim că trebuie să trec Examenul de Medic —, o să am nevoie de cel puțin câteva…

— Ei bine, atunci poți să-ți găsești alt recuperator de cadavre, nu-i așa?

Hazel i-a aruncat un hohot sarcastic.

— Nu e ca și când ai căuta prin anunțurile din ziarele de seară, nu?

Jack nici măcar nu a zâmbit.

— Uite. Îmi pare rău. Îmi pare rău și am banii aici, dacă îi vrei.

A scos din fundul buzunarului câteva monede, le-a aruncat o privire și apoi le-a azvârlit pe masa de lemn, unde Hazel se așteptase să pună un cadavru.

— Dar nu mai pot să-ți aduc alte cadavre, cel puțin nu până când…

Jack nu știa cum ar fi trebuit să termine propoziția.

— Până când ce?

Jack a oftat.

— Partenerul meu… ăăăă, nu e chiar partener, mai mult un coleg, de fapt. Munro. Ei bine, a dispărut. S-a dus la o dezgropare într-una din nopțile trecute — am crezut că singur, sau poate că nu — și, în orice caz, nu s-a mai întors.

Hazel l-a privit întrebătoare.

— Păi poate a avut alte planuri. A plecat din oraș. S-a dus în vizită la neamuri.

— N-ar face una ca asta fără să-și ia la revedere. Și nu e primul, e o chestie întreagă. Recuperatorii de cadavre dispar cam des în ultima vreme.

— Crezi că îi ucide cineva?

— Nu, nu cred… vreau să zic că probabil au dat năvală copoii. Se poate ca vreunul dintre noi să fi luat cadavrul unui bogătan sau al soției sale, iar acum poliția ne vrea tuturor capul ca să-l facă fericit. Genul ăsta de lucruri o să mai dureze o vreme, oamenii legii sunt cam prea zeloși. Dar curând își vor pierde interesul față de noi.

Aproape că i-a venit să-i zică povestea pe care i-o spusese Munro cu luni în urmă, despre cei trei străini care-l abordaseră după o recuperare. La momentul acela, Jack se gândise că era doar una dintre poveștile gogonate ale lui Munro, genul de istorioară cu fantome pe care o răspândea ca să pară mai dur și mai interesant, așa cum pretindea, de exemplu, că poate împușca o vrabie cu pistolul, de la șaizeci de pași. Jack râsese de el, iar Munro fusese stânjenit și dăduse el următorul rând.

— Dar, în orice caz, a continuat Jack, acum este prea riscant să mă duc singur, fără să stea cineva de pază, așa că, dacă vreau să nu ajung lângă Munro într-o celulă sau unde s-o afla el acum, trebuie să închei deocamdată.

Hazel a adunat monedele primite înapoi de la Jack. Și-a trecut degetele peste marginile lor metalice.

— Dar dacă n-ar trebui să mergi singur? a spus ea cu grijă. Ai săpa după un cadavru, dacă ai avea un partener?

— Presupun că da, a răspuns Jack.

— Păi atunci e minunat. Mergem diseară.

Hazel a trecut pe lângă el, ieșind din beci.

— Și o să fiu un partener foarte generos, o să te las să păstrezi tu toți banii. Serios, chiar *ar trebui* să cer jumătate.

Hazel o apucase deja pe cărare și parcursese jumătate din drumul spre castel, când Jack și-a revenit din uimirea care-l paralizase și a alergat după ea.

— Stai! Stai, stai, stai. E o nebunie. Nu dezgrop morții împreună cu o doamnă.

— Nici nu trebuie, a spus Hazel. O s-o faci cu mine. Am o grămadă de ghete vechi aruncate peste tot pe-aici și mă simt deja foarte confortabil în pantalonii fratelui meu. Nu știu cât de mult o să te pot ajuta în privința săpatului, dar la stat de veghe sunt de neegalat, crede-mă.

Jack a dat din cap cu tărie la fiecare cuvânt al ei.

— Stai, a repetat el. Stai, stai. Nu. Dacă ne prind gărzile, o să creadă că te-am răpit. O să creadă că profit de fiica unui… unui… ce-o fi tatăl tău.

— Căpitan în Marina Regală. De fapt, mama e cu titlul, fiica — iar acum sora, presupun — unui viconte.

Jack a gemut.

— Ei bine, să terminăm cu prostiile astea, a spus Hazel. O să fiu îmbrăcată în haine de bărbat.

— Oh, nu zău? Sunt sigur că vei fi foarte convingătoare.

— Mai mult decât crezi. Și, oricum, n-o să ne prindă nimeni.

— Nu putem face așa ceva.

— Ba sigur că putem. Am nevoie de un cadavru. Tu ai nevoie de banii de pe cadavru, dar mai repede de-atât, ai nevoie de un partener care să te asiste în recuperare. Așa că, iată-mă. Ai identificat vreun mort? Cineva care a murit de febră?

Jack a dat din cap fără tragere de inimă. Cercetase înmormântările din cimitirul din Saint Dwynwen, de dincolo de centrul orașului Edinburgh. Era un mort fără familie, adus învelit într-un cearceaf de doi asistenți de la spitalul pentru săraci Saint Anthony, și un preot care mormăise câteva rugăciuni deasupra sicriului ieftin de scândură. Nu-i puseseră nici măcar o piatră de mormânt, ci doar o cruce simplă de lemn. Fără să vrea, Jack îl

auzise pe preot murmurând trist spre gropar, în timp ce clătina din cap: febra l-a răpus imediat.

— Este periculos, a spus Jack. Nu e vorba doar de riscul de a fi prinși. Oamenii iau tot timpul febra de la cadavre.

— Eu am avut-o deja, a spus Hazel simplu. Tu?

Jack a ridicat din umeri.

— Fac asta de ceva timp și până acum n-am luat-o. Cred că am în sânge ceva norocos.

— Bine, atunci rămâne stabilit, a spus Hazel. Noi doi o să dezgropăm un cadavru.

— Vezi, asta-i problema cu oamenii bogați. Tocmai ai presupus că poți face absolut ce dorești și totul *se va aranja cumva bine în folosul tău*!

Între timp, Hazel ajunsese deja la ușa de lemn masiv de la Hawthornden. Înainte de a intra, s-a întors spre Jack.

— Ei bine, câteodată chiar *poți* să faci anumite lucruri. În primul rând, cine ți-a dat voie să dezgropi cadavrele?

— Nimeni! a izbucnit Jack. E o infracțiune! Exact asta e ideea.

— Iar acum e o infracțiune și faptul că o s-o facem împreună.

Jack n-a mai putut decât să râdă, iar Hazel i-a întors un zâmbet. Ochii li s-au întâlnit și Hazel a simțit că roșește.

— Păi atunci ar trebui să te odihnești un pic. Avem niște camere pentru oaspeți, dacă… a spus ea, arătând spre castelul din spate.

Jack a scuturat din cap. Nu-și putea imagina cum s-ar simți ca oaspete într-una dintre casele acestea mari. Avea îndoieli că ar putea să doarmă în asemenea condiții stranii, oricât de obosit ar fi fost.

— Și casa de oaspeți din față este nelocuită, cea de la capătul aleii, dacă preferi așa.

— Neee, mai bine dau o fugă acasă, să dorm în patul meu.

— Bine, cum vrei. Ne întâlnim aici, la miezul nopții?

— Să ai haine închise la culoare, a avertizat-o Jack drept răspuns.

— Nu sunt proastă, Jack Currer, indiferent ce-ai crede tu despre mine.

— Oh, te asigur, domnișoară Sinnett, cred despre dumneata o grămadă de lucruri, dar prostia nu s-a numărat niciodată printre

ele.

22

Când a ieșit Hazel din castel, Jack aștepta deja afară, sprijinit de zidul scund de piatră construit cu un secol în urmă pentru a ține oile înăuntru. Curăța o portocală cu degetele lui lungi, aruncând în iarbă coaja groasă. Când a zărit-o apropiindu-se, a fluierat încet.

— Uau, ia uite cine a reușit să ajungă, a spus el, cercetând-o din creștet până-n tălpi.

Hazel a făcut o mică reverență batjocoritoare. Purta pantalonii și cămașa lui George, dar era încălțată cu o pereche de ghete murdare ce îi aparținuseră cândva lui Charles. Pantofii lui George nu erau deloc potriviți pentru o escapadă în cimitir, iar Charles fusese foarte mulțumit să dea la schimb ghetele lui muncitorești pe o pereche din cizmele de călărie, din piele, ale lui George.

Când l-a văzut pe Jack lenevind acolo, ca și când ar fi stat tolănit într-o barcă pe Tamisa, Hazel a simțit din nou în piept tremurul bine cunoscut. Doar agitația degetelor sale, când termina de curățat portocala, îi dezvăluia neliniștea.

Pentru Jack nu era ceva neobișnuit să treacă mai multe săptămâni fără să meargă la treabă împreună cu Munro. Parteneriatul lor era după cum se nimerea și adeseori Munro prefera să ia cu el începători, cu speranța că va putea să-i escrocheze de partea care li se cuvenea de drept. Însă niciuna dintre vechile cunoștințe ale lui Jack de la Fleshmarket nu-l mai văzuse pe Munro, iar hangița de la docuri, unde Munro stătuse în ultimele câteva luni, i-a spus lui Jack că băiatul nu venise să-și ia lucrurile. Femeia, o așchie pământie și slabă, îl lăsase pe Jack să urce în camera lui Munro primind drept plată simbolică un zâmbet fermecător și minciuna cam subțire că e fratele dispărutului. Încăperea arăta exact cum ar fi lăsat-o Munro înainte de o dezgropare: pături slinoase pe patul nefăcut, o pereche de încălțări aruncată într-un colț de dulap și — Jack știa

unde s-o găsească, pipăind printre paiele veștede — o pungă cu monede cusută pe dedesubtul saltelei împuțite. Exista o mică posibilitate ca Munro să o șteargă din oraș fără să-și ia rămas-bun, dar n-ar fi plecat niciodată fără banii lui. Jack pusese frumos la loc punga cu bani și îi promisese în gând lui Munro, încuind ușa în urma lui, că o să afle ce s-a întâmplat cu el. Chiar dacă era mort, Munro merita o înmormântare creștinească, așa cum se cuvine. Chiar și păcătoșii au dreptul la o piatră de mormânt.

Jack și-a lins de pe degete sucul de portocală și s-a lăsat smuls din amorțeală de furnicătura acidă a fructului.

— Trebuie să recunosc, a spus el, apropiindu-se de Hazel și văzându-i părul strâns sub pălărie, că ești mult mai convingătoare în ipostaza de bărbat decât mi-am imaginat eu.

Hazel și-a dat ochii peste cap. În spatele lui Jack se afla o roabă în care zăceau depozitate două lopeți, o pânză groasă de sac și lumânări.

— Am adus niște cremene și o lumânare, în caz că avem nevoie de lumină, însă din experiența mea ar fi mai bine să încercăm să ne obișnuim ochii cât mai repede cu întunericul. Avem timp pentru asta cât mergem până acolo.

Cimitirul de după Saint Dwynwen nu se afla prea departe, la mai puțin de o oră de mers. Indiferent de pericolul care-i pândea pe recuperatorii de cadavre, era mai înțelept pentru el ca o vreme să se țină departe de oraș și să evite zonele mai expuse, precum cimitirul Greyfriars, aflat în centrul Orașului Vechi din Edinburgh. Prea multe distrageri, prea mulți oameni, prea mari riscurile.

Poate că dăduse dovadă de prea multă precauție, dar preferase să nu se consulte nici cu Jeanette pentru găsirea cadavrului. Nu avea niciun motiv s-o suspecteze pe fată că avea ceva de-a face cu dispariția lui Munro, dar n-avea motive nici să aibă încredere în ea, iar supraviețuirea însemna să se încreadă doar în el însuși. Și, se pare — și-a spus Jack —, să se încreadă, nu se știe de ce, și în fiica unui nobil, care se juca de-a travestiul. Chiar așa, de ce avea încredere în ea?

A încercat să înțeleagă motivul: una dintre primele lecții pe care le învățase în ascunzătorile strâmte și găurile de șarpe din măruntaiele Edinburghului fusese să nu se bizuie niciodată pe cineva care avea mai puțin de pierdut decât el. Știa cum stau lucrurile pentru aceste fete din înalta societate, restricțiile pe care trebuiau să le respecte, cât de precar era echilibrul lor deasupra prăpastiei căscate între un viitor promițător și ruină. Își imagina ce s-ar fi întâmplat cu reputația ei — cu reputația familiei ei — dacă ar fi ieșit la iveală că se strecurase noaptea afară din castel, neînsoțită, în compania unui băiat sărac, lucrător la teatru. Era și în interesul ei să nu fie prinși. Sau, oricum, ăsta era motivul logic pentru care avea încredere în ea.

Însă dacă voia să fie sincer cu el însuși — dacă își dădea voie să recunoască micul, ascunsul adevăr cuibărit undeva, în mintea lui —, Jack ar fi știut că n-avea niciun motiv solid pentru a se încrede în Hazel Sinnett, dar cu toate astea a făcut-o.

Era altfel decât toate fetele pe care le întâlnise vreodată — sunetul strâns și mult mai rafinat al silabelor ei față de pronunția lui Jeanette sau chiar a Isabellei. Fetele de la teatru purtau un machiaj greu, uleios; când stătea în preajma lui Hazel, i se părea de-a dreptul surprinzător să-i vadă pistruii și pletele blonde, afânate, încadrându-i obrajii.

Jack nu putea să-și explice. Nu era mai frumoasă decât Isabella. Era micuță, arogantă și bogată. Avea nasul ascuțit, trăsăturile băiețești, iar genele și sprâncenele erau prea deschise la culoare față de blondul întunecat al părului. Și totuși.

Și totuși.

De când o întâlnise pe Hazel Sinnett, lângă Societatea Anatomiștilor, se trezise că înainte de culcare trasa în minte linia maxilarului ei. Vedea arcuirea fină a buzelor palide, pistruii aproape invizibili de pe obraji. Chipul ei i se întipărise în amintire și rămăsese acolo; un ecou, dar nealterat. O obsesie. Din momentul în care se uitase în ochii ei adânci, căprui, de culoarea caldă a lemnului ars sau a chihlimbarului șlefuit reflectând apusul, Jack se încrezuse în ea și avea s-o facă în continuare, chiar

mai mult decât îl sfătuia instinctul lui de supraviețuitor că ar fi prudent.

— Ai zis „mergem“? a întrebat Hazel. Dar de ce am merge pe jos? I-am spus grăjdarului să ne pregătească o pereche de cai. Știi să călărești, nu?

— Sigur că știu să călăresc, a mințit Jack. Doar că nu voiam să-ți faci *tu* griji că servitorii vor ști despre… plecările și venirile tale nocturne. Nu voiam să provocăm vreun scandal și tot tacâmul.

Hazel l-a privit dintr-o parte, conducându-l spre grajduri:

— Gospodăria noastră a fost mereu nițel ciudată. Absența tatei, a mamei — mă rog, în cuvinte simple, fratele meu a murit și mama a început un doliu din care a uitat să mai iasă. Și toate astea înseamnă că nimănui nu-i pasă cu adevărat ce fac sau unde mă duc, mai ales pentru că nu a trebuit niciodată să-mi bat capul cu spectacolul de coșmar al ieșirilor la Londra, eu fiind practic logodită de când eram bebeluș și toate alea.

— Ești *logodită*?

Sigur că era logodită, și-a spus Jack, femeile ca ea sunt mereu logodite. Practic, pentru asta sunt crescute. Ca scroafele îngrijite pentru a fi sacrificate.

Hazel s-a oprit. Răspunsul i s-a oprit pe limbă și amintirea celor petrecute la balul Almont i-a năvălit în minte, aducând cu ea valuri de emoție: mai întâi spaima, iar apoi, surprinzător, ușurarea că inevitabilul se petrecuse în sfârșit. Hazel a râs cu un hohot venit din fundul gâtului, speriind câteva păsări din apropiere, ce și-au luat pe dată zborul din copaci.

— Cred că sunt logodită.

— Nu sunt sigur că asta e reacția firească. Cele mai multe mirese sunt entuziasmate de lucrurile de genul ăsta.

— N-am mai spus-o cu voce tare. Până acum n-a fost decât un fel de vis urât.

— De ce? Tipul e urât? Are urme de vărsat? Nu, lasă-mă să ghicesc: se apropie de șaizeci de ani și are burtă?

— De fapt, nu. Face optsprezece ani în martie și e destul de arătos, din ce înțeleg eu din lucrurile astea. Lordul Bernard Almont. Nu-l știi, nu-i așa?

Jack a scuturat din cap.

— Dar știu casa, l-a luat gura pe dinainte.

Hazel i-a aruncat o privire ciudată.

— Adică toată lumea știe unde e reședința Almont. Căsoaia aia mare. În Orașul Nou.

Iar apoi, ca să schimbe repede subiectul, a adăugat:

— Deci cum se face că nu vrei să te măriți? Să trăiești în casa aia mare, să ai bani și toate alea?

— Nu cred că pe vicontese le lasă să disece cadavre, a spus Hazel.

— Ei bine, cum ar putea să se încadreze asta în agenda lor socială extrem de plină?

— În mod sigur și-ar păta mănușile.

Jack a dat după ureche o șuviță de păr care îi atârna pe față:

— Așadar, fetele logodite pe cale să devină vicontese sunt lăsate să disece cadavre?

— Doar dacă nu sunt prinse.

Hazel a zâmbit, a deschis poarta grajdului și l-a condus pe Jack către un cal roib priponit de un par, cu șaua deja fixată. Hazel și-a trecut palma peste botul calului. Animalul avea pielea strălucitoare și, după cum a văzut Jack, nasul îi era înconjurat de o margine rozalie, însă lucrul care i-a atras cel mai mult atenția a fost înălțimea lui alarmantă, colosală.

Hazel i-a citit teama de pe chip.

— Știu, sunt mai mari decât căluții pe care-i vezi de obicei pe aici. Tata i-a adus pentru noi de la Londra. Sunt cai arabi. Dar sunt minunați, serios. Ăsta este al meu. Domnișoara Rosalind, a spus ea, mângâind tandru coama maronie a iepei și primind de la ea un nechezat afectuos.

Apoi a văzut expresia de pe chipul lui Jack și și-a dat ochii peste cap:

— Eram *mică* atunci când i-am dat numele ăsta. Nu știam ce nume trebuie să dai unui cal. Ăstălalt e al tău, cel puțin pentru noaptea asta. Betelgeuse.

A arătat cu capul spre un armăsar atât de negru, încât Jack nici nu-l văzuse în întuneric, o fiară de coșmar, cu picioare zvelte care

aveau ele însele înălțimea unui cal. Betelgeuse a fornăit neîncrezător.

— Minunat, a spus Jack.

Hazel s-a azvârlit fără efort în șaua Domnișoarei Rosalind și a desfăcut frâiele calului de pe stâlp cu o singură mișcare din încheietură. A mânat iapa într-un trap ușor, mergând în cerc.

— Ei, n-are rost să organizăm vreo ceremonie. Haide, urcă în șa.

Calul Betelgeuse a întors capul și l-a privit pe Jack în ochi. Nu părea mai fericit decât Jack în fața posibilității de a fi călărit de băiat.

— Așteaptă! Stai o clipă, i-a spus Jack lui Hazel, aproape incapabil să-și ascundă ușurarea. Am roaba cu mine. N-o să reușim să aducem cadavrul înapoi pe spinarea calului. Cred că, până la urmă, ar fi mai bine să mergem pe jos.

Ca și când regulile gravitației nu i s-ar fi aplicat defel, Hazel a sărit din șa drept pe pământ.

— Ce vrei să spui?

S-a îndreptat spre o laterală a grajdului, unde, sprijinită de un balot de fân, se afla o mică șaretă. Fără niciun efort, a tras șareta lângă iapa ei și a fixat oiștea de șaua Domnișoarei Rosalind.

— Gata, a spus Hazel scoțând din buzunar o bucată de nap și lăsând iapa să o mănânce din palma ei. Simplu. Și mult mai ușor decât să împingem la roabă.

Jack s-a strâmbat.

— Da. Mult mai ușor.

A oftat, a scos cearceafurile și lopețile din roabă și le-a depozitat în șareta lui Hazel. Apoi a făcut un pas îndrăzneț spre armăsarul negru, masiv.

— Hai să terminăm odată cu asta, amice, a murmurat el.

A spus iute o rugăciune, și-a ridicat piciorul în scară și s-a aruncat pe cal cu toată puterea pe care a putut să o adune.

— Nu-i așa de rău!

Era prima dată când se urca în spinarea unui cal. S-a simțit puternic, sigur, de parcă între el și cal s-ar fi stabilit o legătură, de parcă ar fi putut traversa râuri și sări peste garduri.

I-a dat lui Betelgeuse un ghiont delicat cu călcâiele, ca să-l facă să avanseze. În loc să pornească, armăsarul a răspuns cabrându-se ușor, parcă ironic, și obligându-l pe Jack să se întindă pe burtă. Nodurile degetelor i se albiseră de cât de strâns ținea hățurile, iar coapsele îi tremurau de efort. Hazel și Domnișoara Rosalind erau deja la câțiva metri distanță pe alee. A mai rostit o rugăciune printre dinții încleștați (în ultimele patruzeci de secunde se rugase mai mult decât în toată viața lui) și s-a ridicat în capul oaselor; a lovit ușor cu călcâiele în coastele calului, în speranța că-l va face să se miște.

Betelgeuse s-a supus. Imediat ce a realizat că este eliberat de pripon, nu doar că a pornit, ci a apucat-o într-un galop nebun, trecând pe lângă Hazel călare pe iapa ei și alergând spre întunericul din depărtare, printre pinii înalți care mărgineau drumul.

Hazel a strigat ceva după ei, dar Jack n-a auzit decât vântul și bătăile propriei inimi zvâcnind cu putere în urechile înghețate. Se mai auzea și altceva, un fel de schelălăit ascuțit, ca sunetul scos de ceainicul care fierbe, iar lui Jack i-a luat câteva secunde ca să-și dea seama că era propriul său țipăt.

Cursa aceasta înfricoșătoare n-a durat mult. În față, pe drum, era ceva întunecat, imposibil de văzut, o masă neagră așezată de-a curmezișul, blocând drumul. În viteza calului, Jack n-a observat obiectul acela, oricare ar fi fost el, decât atunci când s-a aflat chiar în fața lui, fără să mai apuce să reacționeze în vreun fel: un buștean căzut pe care mișunau insecte roșii, târâtoare.

Betelgeuse a făcut un salt, iar Jack s-a rostogolit din șa direct pe țărâna tare. S-a mai rostogolit o dată și apoi a aterizat într-o tumbă pe bușteanul putred, cu picioarele deasupra capului. Zgomotul făcut de copitele uriașului animal se pierdea în depărtare. Jack a gemut. A simțit cum răcoarea rece a mâlului trece prin țesătura hainei.

Hazel s-a apropiat, pe calul ei.

— Parcă ai zis că știi să călărești, a strigat ea în timp ce descăleca.

Jack a gemut iar.

— Am crezut că o să reușesc.

Cu blândețe, Hazel l-a ajutat pe Jack să se ridice în șezut. Băiatul și-a frecat vânătaia de pe ceafă.

— Părea că nu trebuie decât, habar n-am, să stau în fund.

— Înseamnă un pic mai mult de-atât, a replicat fata. Îmi pare rău, Jack, chiar îmi pare rău.

— Nu, nu e vina ta.

Betelgeuse a venit în trap lângă locul unde erau așezați cei doi, umflându-și nările satisfăcut.

— E vina *lui*.

— Pare ceva rupt? Vreun os? Jack, ești amețit?

Jack a clipit ca să-și alunge ceața din privire și a văzut topografia umbrită a chipului lui Hazel, aflat la doar câteva degete distanță. Era atât de aproape, încât Jack i-a simțit respirația pe frunte, în timp ce ea îi examina țeasta, să n-aibă cucuie. Singura rănită părea să fie mândria lui. Avea să se aleagă cu o vânătaie până dimineață, dar nu era o experiență nouă pentru un băiat care trăise singur pe străzi încă de la unsprezece ani.

— Sunt bine, serios, a spus el. Pentru fiară ar trebui să-ți faci griji. E un nebun psihopat, îți spun.

Și astfel au plecat spre Saint Dwynwen călare pe un singur cal, cu Jack stând în spatele lui Hazel, călare pe Domnișoara Rosalind, cu brațele încolăcite pe talia ei subțire. Hazel legase hățurile lui Betelgeuse de șaua lui Rosalind, iar el mergea supus pe lângă ei, urmând cu toții o potecă întunecată din pădure, care șerpuia printre acri de culturi de o parte și un pârâu de cealaltă parte. Jack i-a aruncat lui Betelgeuse o privire ucigătoare. Betelgeuse nu i-a dat nicio atenție.

Cu excepția sărutului îngrozitor al lui Bernard, Hazel nu mai fusese niciodată atât de aproape de un băiat, în toată viața ei. Cea mai mare parte a timpului petrecut cu Bernard fusese pe la ceaiuri unde stăteau unul în fața celuilalt, pe o canapea de brocart, în timp ce servitorii intrau cu platouri cu biscuiți proaspeți, sau pe la baluri insuportabile unde dansau ținând coatele în exterior, în rame perfect rigide, învârtindu-se în sălile luminate ca ziua precum figurinele din ceasurile mecanice. De

data asta, era ceva intim și ciudat. Hazel simțea în spate căldura lui Jack. În legănarea blândă a calului, cu brațele lui înconjurând-o, Jack nu se putea abține să admită că se simțea bine așa lipit de Hazel, mirosindu-i părul și simțind aroma subtilă de mosc a sudorii.

— Aia e…? a întrebat Hazel fără să se uite în spate, cu vocea tremurând.

— Oh. Oh!

Jack a tras înapoi mânerul uneia dintre lopeți, care i se înfipsese fetei în spate. A simțit că roșește și a înjurat printre dinți, apoi au mers în tăcere tot restul drumului.

Saint Dwynwen se ridica la orizont ca un fum, o clădire mică, de culoarea oțelului, cu o turlă subțire, răsucită.

— Ar trebui să lăsăm caii aici, a șoptit Jack. Să mergem pe jos restul drumului.

Hazel a dat din cap. A alunecat grațioasă de pe spinarea calului și a întins amabilă o mână spre Jack; el a acceptat-o, dar tot a reușit să aterizeze lângă ea cu o bufnitură. Erau înconjurați de pădure, iar sub ghete se simțea mușchiul jilav și noroiul drumului. Hazel a legat caii de o creangă din apropiere, în timp ce Jack și-a adunat echipamentul din șaretă: două lopeți, un cearceaf soios și o frânghie lungă.

— Te avertizez: nu e o treabă plăcută.

— Nu-ți face griji. Nici nu mă așteptam să fie.

În întuneric, Jack a întrezărit licărirea zâmbetului ei șmecheresc. S-au îndreptat amândoi spre terenul din spatele bisericii, unde mausoleele și mormintele se înălțau amenințătoare, ca niște santinele tăcute. Când au ajuns la gardul de sârmă ghimpată al cimitirului, Jack l-a sărit imediat, după obicei. Hazel a rămas de cealaltă parte.

— E mai ușor decât pare, a șoptit băiatul, aruncând o privire spre căsuța parohială cu o singură lumânare aprinsă în fereastră, ca să se asigure că nu vine nimeni. Dacă poți urca pe fiara aia de cal, îți spun că poți să sari și gardul ăsta, serios.

Hazel a ezitat și, pentru o clipită, Jack a fost convins că fusese o greșeală s-o aducă aici, că din cauza ei aveau să fie prinși sau că o

să țipe — dar în cele din urmă Hazel a reușit. A sărit gardul fără ca măcar să-și prindă în el tivul de la pantaloni.

— Și unde e mormântul? l-a întrebat ea, trăgându-și sufletul.

Acum Jack era cel care rânjea. Și-a înclinat capul și a condus-o spre colțul de sud-est al cimitirului, unde văzuse, cu câteva zile înainte, cum se adună lumea la o înmormântare. Din nefericire, în întuneric și cu mintea zăpăcită de frică și de parfumul persistent din părul lui Hazel, lui Jack i-a fost mult mai greu decât plănuise să localizeze mormântul proaspăt.

— Jur, e pe aici pe undeva, a șoptit el.

Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât devenea mai riscant. Când erai recuperator de cadavre, șmecheria era să intri și să ieși rapid, înainte ca vreo bocitoare aflată la jumătate de metru distanță să știe măcar că ai fost acolo.

Hazel mergea încet, încercând să citească numele înscrise pe pietrele funerare. Stătea în fața fiecăreia rostind numele mortului în tăcere, doar din buze.

— Așa de mulți copii! a spus ea încet.

Și atât de multe morți în 1815, anul în care febra măturase fără milă orașul Edinburgh, ucigând bogați și săraci deopotrivă, nobili și pe servitorii lor. Adeseori era o boală lentă, alteori era brutală, atât de contagioasă în orele de dinaintea morții, încât se știa că familiile îi lasă pe suferinzi singuri în case, plângând și târându-se pe la ferestre, implorând să vină cineva, oricine, și să-i aline în clipa morții. Iar molima lovea copii, femei tinere și bărbați tineri. Aceasta era adevărata cruzime a ei: adeseori îi lua pe aceia care nici nu avuseseră încă șansa de a trăi.

— Aici e, a șoptit Jack.

Stătea în fața unui morman de pământ nebătătorit, jilav și săpat recent, având în vârf o cruce mică de lemn.

Hazel i s-a alăturat și a apucat una dintre lopeți.

— Deci acum ne apucăm de săpat, a spus ea.

— Acum ne apucăm de săpat.

Au muncit în tăcere aproape o oră. Tot la câteva minute, Jack ridica privirea ca să se asigure că locuința parohială era încă tăcută, dar Hazel, spre surprinderea lui, muncea incredibil de

conștiincioasă. Abia dacă a ridicat capul, lucrând metodic și creând un ritm hipnotizant cu sunetul lopeții ei care râcâia pământul, apoi depozitându-l cu grijă într-o parte. *Râcâit. Bătut. Râcâit. Bătut. Râcâit. Bătut.*

Apoi un zgomot a rupt ritmul — ceva venit de departe, din pădure. Un sunet de frunze strivite sub pași. Poate ghearele vreunui animal mic pe scoarța copacilor. Hazel n-a observat, lopata ei continuându-și treaba în același ritm, dar Jack a ridicat capul. Copacii erau prea întunecați să poți vedea ceva. Sunt caii, și-a spus el. Ei trebuiau să fie. Făcea asta de prea multă vreme ca să se lase înfricoșat de umbre.

Un zgomot mult mai apropiat i-a ajuns la urechi: metal pe lemn, sunetul lopeții lui Hazel vibrând pe sicriul de lemn.

— În regulă, a spus Jack. Îl deschid acum.

Hazel a dat din cap și și-a ferit ochii de așchiile de lemn care au sărit la întâmplare când Jack a ridicat lopata în aer și a lăsat-o în jos cu o mișcare convingătoare, drept în capacul sicriului. Plesnitura s-a auzit ca o împușcătură. Jack și-a aruncat lopata înapoi în iarbă, peste marginea gropii pe care o săpaseră, apoi s-a ridicat și el.

— Aruncă-mi bucata de pe sicriu. Și apoi o să cobor spre tine o frânghie. Leag-o de glezne, apoi îl trag eu în sus.

Hazel a dat din cap în semn de încuviințare tăcută. A dat la o parte bucata ruptă din capac și i-a întins-o lui Jack, apoi a evaluat ce dăduse la iveală; o pereche de tălpi în pantofi maro, ferfenițiți, care abia se mai țineau într-o bucată, și miasma îngrozitoare a putrefacției și a morții. Un vierme s-a zvârcolit printre degetele de la picioare ale cadavrului, iar Hazel a icnit în mânecă.

— Aș vrea să-ți pot spune că te obișnuiești cu asta, a șoptit Jack, ferindu-și nasul.

În timp ce-i arunca funia lui Hazel, s-a uitat peste umăr spre pădure, acolo unde i se păruse că a văzut umbra de mai devreme. Se mișca ceva. Ceva imposibil de deslușit. Poate că era doar un animal, o vulpe care se furișa printre tufe. Tot ce putea face Jack acum era să termine treaba cât mai repede și să plece.

Hazel a înfășurat de câteva ori frânghia pe după gleznele cadavrului, apoi a legat-o cu un nod strâns.

— Gata.

Jack a tras și Hazel a fost împroșcată în față cu țărână desprinsă din locul unde frânghia a alunecat pe marginea gropii. A încercat să ajute, ghidând corpul în sus, prin gaura plină de așchii din capacul coșciugului, dar Jack a făcut cea mai mare parte a muncii fizice, trăgând constant și sigur, până când trupul s-a strecurat iar, cu picioarele înainte, în lumea celor vii — la doi metri mai sus.

Jack a întins mâna, s-o ajute pe Hazel să iasă.

— Acum trebuie să-l dezbrăcăm, să fim siguri că n-am luat nicio haină cu noi. La urma urmei, nu suntem hoți.

Au stat aplecați deasupra cadavrului ca să termine treaba; întunericul i-a protejat intimitatea străinului mort.

— E ciudat, a spus Hazel. Parcă am fi la o înmormântare.

— O să te obișnuiești, i-a replicat Jack, începând deja procesul de înfășurare a trupului în cearceaf.

Apoi l-a ridicat cu ușurință pe umăr. Hazel crezuse că băiatul era doar unghiuri ascuțite și linii subțiri, dar a constatat că avea o forță surprinzătoare. A depus cu grijă cadavrul în șaretă și apoi a gesticulat spre Hazel și spre cal.

— După dumneavoastră, doamna mea.

Hazel s-a ridicat în șaua Domnișoarei Rosalind, apoi a întins mâna să-l ajute pe Jack să încalece în spatele ei.

Au ajuns înapoi la Hawthornden tocmai când cerul începea să se lumineze într-un gri cețos. Jack a urmat-o pe Hazel în beci și au așezat cadavrul pe masă.

— N-ai vrea să rămâi pentru o ceașcă de ceai sau ceva de genul ăsta? a întrebat Hazel după ce au rămas câteva secunde în lumina slabă. Putem urca la castel; sunt sigură că bucătăreasa s-a trezit, dacă vrei să iei micul dejun.

Jack a scuturat din cap. Și-a dat pletele la o parte de pe față.

— Nee, mai bine mă întorc în oraș, a spus el. Pe jos.

— Oh. Bine, atunci.

Hazel a coborât privirea spre cadavru, încă înfășurat în cearceaful lui Jack.

— O să am nevoie de mai mult de unul, cred, a spus ea. Poate mai auzi de cineva care a murit de febră.

— Nu lipsesc ăștia, a spus Jack.

Hazel a ridicat privirea spre el, alarmată să-l vadă că zâmbește.

— Să zicem pe vremea asta, săptămâna viitoare.

23

Spre surprinderea lui Hazel, Jack s-a întors la Hawthornden mai repede de duminică noaptea. La doar câteva zile după dezgroparea reușită, într-o dimineață când a ieșit să se plimbe după micul dejun, Hazel l-a zărit așteptând fără niciun rost pe lângă grajduri.

— Mă gândeam, a spus el, că dacă *se întâmplă* să fii liberă azi, poate mă înveți să călăresc. Nu mă aștept să învăț într-o singură ieșire, mai ales dacă mă urci pe o brută ca acel Beetle — sau cum l-o chema.

— Betelgeuse, a spus Hazel încercând să-și rețină zâmbetul în timp ce se îndrepta spre el. Este una dintre cele mai strălucitoare stele de pe cer; poate fi văzută noaptea cu ochiul liber, sau cel puțin așa se spune.

— Și este imposibil de sus, la fel ca armăsarul ăsta.

Hazel intrase deja în grajd și scosese din stalul lui calul arab, negru și înalt. Amândoi s-au apropiat de Jack, care părea să-și regrete brusc decizia de a mai încerca o dată să călărească.

Dacă Betelgeuse era în stare să rânjească batjocoritor, atunci exact asta a făcut când a aruncat o privire în jos, spre Jack, având în ochi o expresie care nu putea fi interpretată altfel decât ca o provocare. Jack a ridicat brațul să mângâie calul, dar apoi s-a răzgândit și a dus mâna deja ridicată să-și netezească părul, prefăcându-se că asta intenționase încă de la început.

— Așadar, a spus Hazel, vrem ca acest cal să înceapă să te cunoască.

— Mie mi se pare că am avut deja parte de o prezentare destul de intimă, a replicat Jack.

— Fără mișcări bruște. Mișcă-te foarte încet. Întinde mâna — da, foarte bine, exact așa, iar acum mergi de jur împrejurul lui, dar rămâi tot timpul cu mâna pe el. Trebuie să știe unde te afli.

Jack s-a supus, simțindu-se un pic naiv să se plimbe în jurul calului, în timp ce Hazel îl privea.

— Acum, pune piciorul stâng în scara de aici. Întotdeauna urci din partea stângă.

— De ce?

— Ca să fiu sinceră, nici eu nu știu. Așa am fost învățată, pur și simplu. Presupun că are *ceva* de-a face cu aristocrația, dar n-am idee ce anume.

— Ei bine, departe de mine gândul să fiu lipsit de respect față de orice ar avea de-a face cu aristocrația, a spus Jack, privind-o pe Hazel în ochi.

Apoi, cu o grație surprinzătoare, s-a ridicat ușor în spinarea lui Betelgeuse.

— Aha! a strigat el. Am reușit!

Betelgeuse s-a aplecat să pască niște iarbă, iar Jack a apucat înspăimântat frâiele.

— Acum totul e din coapse, i-a spus Hazel.

Jack a ridicat o sprânceană.

— Strânge de aici. Și stai cu spatele drept. Și încearcă să nu-ți arăți teama. Caii simt genul ăsta de lucruri.

— Da. Bine. Fără teamă.

— Adică dezgropi morții în cimitir, la miezul nopții, și ți-e frică să călărești?

— Uite care-i treaba, a replicat Jack în timp ce Betelgeuse a decis s-o apuce la stânga. Morții n-au de gând să te muște. Ei n-o să-ți facă *nimic*, niciodată. Chestiile vii sunt cele care te rănesc.

— Da, presupun că ai dreptate, a spus Hazel.

A urcat pe Domnișoara Rosalind și, după un pic de efort, au reușit amândoi să-și determine caii să pășească unul lângă celălalt, pe aleea lungă spre castel.

— Probabil că asta e tot ce putem spera pentru azi, a spus Hazel după ce s-au întors la grajduri. Dar dacă vrei, poți să vii și mâine. Mi-ar prinde bine și mie cu învățatul — iau o pauză, iau puțin aer.

— Da, a răspuns Jack. Sună foarte bine.

* * *

A doua oară când au ieșit călare, au făcut tot drumul până la marginea fermei de pe proprietatea vecină, unde oile pășteau placide pe dealurile verzi, povârnite. După aceea, Hazel l-a condus pe Jack pe cărarea îngustă ce străbătea pădurea din spatele castelului, pe lângă pârâu.

— Crezi în fantome? l-a întrebat când au trecut pe lângă chiparoșii impozanți de la porțile din spate ale Hawthorndenului.

I se păruse întotdeauna o întrebare prostească, în genul pe care copiii și le șoptesc unul celuilalt când se joacă, însă ultimele câteva săptămâni, în care se concentrase asupra corpului uman, o făcuseră mai curioasă în legătură cu moartea și cu ce se întâmpla dincolo de pragul ei.

— De ce întrebi? a replicat Jack.

L-a mângâiat pe Betelgeuse pe gât. Își dăduse seama că armăsarul nu era atât de înfricoșător, odată ce te obișnuiai cu el.

— N-am văzut niciodată personal dovezi că ar exista, dar presupun că trebuie să fie ceva mai mult decât electricitatea care ne animă mușchii. Un suflet care trăiește în noi.

Chipul lui Jack s-a încordat. Moartea fusese dintotdeauna o constantă în Orașul Vechi, dar de-a lungul ultimelor câteva săptămâni străzile deveniseră nefiresc de tăcute, împâclite de o liniște groasă precum ceara de lumânări. Nimeni nu vorbea despre asta, însă Jack știa: dispariițiile continuau. Nu era vorba doar despre recuperatorii de cadavre — dispăruse și fata care lucra la pescărie, cea care obișnuia să-i facă lui Jack cu ochiul ori de câte ori îl vedea trecând prin piață, iar bărbatul de la tejghea se mulțumise să ridice din umeri când Jack îl întrebase de soarta ei. Nimeni n-o mai văzuse de luni de zile nici pe Rosie, o prostituată care obișnuia să fumeze trabuc împreună cu actorii de la Le Grand Leon. Odată ce apăruseră zvonurile că febra romană era posibil să fi revenit în oraș, nimeni n-a mai pus prea multe întrebări când cămărușele strâmte și înghesuite din Orașul Vechi au început să conțină tot mai puține corpuri.

— Nu știu, a spus Jack. Probabil cred în fantome. Dar nu cred că fantomele stau prin cimitire.

— De ce? Are de-a face cu pământul sfințit de acolo?

— Nu, a răspuns Jack smulgând o frunză din copacul pe lângă care treceau și rulând-o între degete. Pur și simplu nu cred că fantomele ar vrea să-și amintească de moarte. Îmi imaginez că atunci când ies din trupuri, vor să fugă cât mai departe de ele. Am avut parte și eu de cadavrele mele și-ți pot spune că nu există niciun motiv pentru care să-și dorească cineva să țină de trupul ăsta. Nu suntem decât niște saci de carne putregăioasă și ne împuțim destul de repede. Fantomele pot merge unde vor, nu? N-ar avea niciun motiv să piardă vremea prin preajma unor trupuri mâncate de viermi.

— Este o viziune destul de sumbră, a spus Hazel. Dar cred că are și un soi de poezie a ei.

Au călărit în tăcere prin pădure până în punctul în care pârâul se reducea la un izvoraș firav, apoi se oprea cu totul.

— Pârâul nu se oprește aici, a spus Hazel. Mă rog, nu chiar. Merge pe sub pământ, cred, sau doar devine prea subțire ca să mai poată fi numit pârâu. Dar dincolo de copacii aceia — uite, vezi, în viroaga aia — iese din nou la lumină.

— Și chiar e același pârâu? Sau sunt de fapt *două* pâraie foarte apropiate unul de altul? a întrebat Jack.

— Este…

Hazel s-a oprit. Avea de gând să spună că *bineînțeles* că este același pârâu — cum ar putea cineva să fie atât de ridicol încât să susțină că nu era? —, dar nu putea fi sigură că avea un argument suficient de solid pentru a susține că are dreptate.

— Câteodată lucrurile se termină pur și simplu, a continuat Jack. Hei, uite aici.

A arătat spre o tufă de flori cu petale micuțe, verde-deschis, atât de deschis, încât păreau aproape sidefate. Fiecare floare avea în centru o bobiță albă.

Hazel nu le știa numele. Cu toate că pășise de sute de ori pe această potecă, floricelele verzi erau atât de mici și atât de scunde, încât se pierdeau, pur și simplu, în tufișuri și mușchi.

— Ce sunt?

— Probabil că nu ăsta e numele lor adevărat, dar mama le spunea umbreluța-apei. Ne făcea ceai din rădăcinile ei. Spunea că e bun ca să prindem putere.

Jack nu se mai gândise de ani de zile la cum îi făcea maică-sa ceai, însă imediat ce a evocat amintirea ei, a simțit și mirosul distinct al ceaiului, amăreala lui de tanin.

— Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că poate buruienile astea erau singurele pe care și le putea permite pentru un ceai.

Cât timp Jack a rămas pierdut în visare, Hazel a coborât de pe cal și a scos din pământ o mână de flori, atentă să nu distrugă rădăcinile albe, lăptoase.

— Medicina populară este adeseori mai eficientă decât procedurile lăsatului de sânge și aplicării ventuzelor, pe care le fac la spital, a spus ea. Mama ta trebuie să fi știut de undeva de planta asta.

— Probabil că da.

Jack n-a mai pomenit nimic despre maică-sa sau despre locul din care se trăgea, iar Hazel nu l-a descusut, lucru pentru care el i-a fost recunoscător. Nu voia ca fata să-l privească cu milă, ceea ce, spre lauda ei, nu făcuse deloc. Hazel era una dintre puținele persoane înstărite întâlnite de Jack care nu se purta de parcă i-ar fi făcut un mare serviciu oferindu-i onoarea de a sta de vorbă cu el.

După ce s-au întors la grajduri, Jack a mai tras de timp și a bușumat caii, deși grăjdarul îi peria în fiecare seară. Betelgeuse a azvârlit din coamă, aprobator. Până la urmă, ei doi se împrieteniseră destul de repede.

— Tu i-ai dat numele? a întrebat Jack, bătând calul pe crupă. Betelgeuse. Un nume pretențios, de vedetă.

— Fratele meu George i l-a dat. Îi plăceau mult stelele. Când eram mică, mă ajuta să mă furișez pe fereastra camerei pe acoperiș și îmi arăta contururile făcute de stele. Era foarte diferit de mine. Eu îmi amintesc fapte și cifre. Am memorat toate oasele corpului și acizii pe care îi pot folosi ca să dizolv carnea de pe ele. El știa povești. Era… bun.

— Îmi pare rău că l-ai pierdut, a spus Jack.
— Mulțumesc.
Jack terminase subiectele inteligente — își cam epuizase cuvintele și, dacă ar mai fi rămas, îl pândea umilința.
— Ne vedem duminică noapte, a spus el brusc și un pic cam tare. Dacă mai vrei să dezgropi, adică.
— Vreau, i-a răspuns Hazel.

* * *

Duminică noapte, când a ajuns la Hawthornden, Jack a găsit doar un cal, pe Domnișoara Rosalind, deja înșeuată și cu șareta atașată.
— M-am gândit că, fiind tot începător, am putea călări din nou pe un singur cal, a spus Hazel punând talpa în scară și încălecând.
Apoi a adăugat:
— Drumul este un pic mai nesigur decât cel de pe proprietatea castelului.
— Pari cam înfumurată pentru o fată care data trecută m-a lăsat să sap cam de unul singur, a spus el aruncându-și echipamentul în șaretă.
A întins mâna s-o mângâie pe Domnișoara Rosalind pe crupă, dar și-a luat seama.
— Cineva trebuie să fie creierul operațiunii, iar altcineva trebuie să fie mușchiul, i-a replicat Hazel.
— Am presupus că eu sunt ăla arătos.
— Nu, a spus Hazel, mângâind pielea catifelată de pe gâtul iepei. Aia e Domnișoara Rosalind.
Drumul călare spre cimitir a părut să dureze doar o frântură din cât le luase cu o săptămână în urmă. Lui Hazel i s-a părut că abia dacă mergeau de câteva momente, când printre copaci s-a zărit turla de la Saint Dwynwen. Jack o cuprinsese cu brațele de talie tot drumul și îi era cald și bine. Era ca și cum arcuirea spatelui ei fusese croită special ca să se potrivească pe pieptul lui și a

străbătut-o un soi de regret când și-a dat seama că trebuie să descalece și să se îndrepte spre cimitir, cu săpăligile pe umăr.

— A murit de febră? a întrebat Hazel când săpaseră deja destul cât să-și simtă fruntea acoperită de picături de sudoare.

Jack a mormăit o confirmare, fără să se oprească din lucru. Îi văzuse îngropând sicriul marcat cu vopsea roșie, cu un *„R“* sinistru din care se scursese culoarea, literă pe care spitalul tocmai începuse s-o folosească fiindcă numărul celor răpuși de febra romană continua să crească.

— Este un bărbat, la fel ca data trecută, a șoptit Jack oprindu-se să-și șteargă sudoarea din ochi, după ce a mai aruncat încă o lopată zdravănă de țărână în movila ce se înălțase deasupra lor. Fără familie, fără slujbă de înmormântare. Doar o ladă din lemn de pin, din mila spitalului.

— Este îngrozitor, a spus Hazel.

Jack a ridicat capul, surprins.

— Da, a spus el. Probabil că da.

Era îngrozitor. Nici măcar nu se gândise la asta. Îl amorțise atât de tare dimensiunea morții din Edinburgh, încât prima sa reacție fusese de ușurare: lăzile din lemn de pin erau cel mai ușor de spart. Stând din nou atât de aproape de Hazel, în mormânt, Jack a simțit încărcătura magnetică a pielii ei, i-a adulmecat mirosul sărat al sudorii. Voia s-o sărute, dar înainte de a-și da seama cum, s-a auzit sunetul metalului în fibra lemnoasă.

Iată-l, exact așa cum și-l amintea Jack, o cutie din lemn de pin cu litera *„R“* desenată pe capăt ițindu-se de sub țărâna de deasupra.

— De la febra romană, a explicat el repede.

Ăsta e momentul, și-a spus în gând. *Sărut-o acum.* În loc de asta, și-a aruncat lopata în iarbă și s-a ridicat să iasă din groapă.

Acum Hazel a știut ce are de făcut când Jack i-a coborât frânghia. A lucrat iute, înnodând-o bine în jurul picioarelor cadavrului și ajutându-l pe Jack în timp ce ridica trupul prin gaura făcută în capacul sicriului, atingându-l în așa fel încât să nu trebuiască să-i vadă de aproape chipul în descompunere.

După ce a scos complet cadavrul din groapă, Jack a întins mâna s-o tragă afară și pe Hazel. Ea a prins-o, simțindu-și bătăturile de sub pielea jupuită și bășicată de la efortul din noaptea aceea.

— Mama ta a pomenit vreodată dacă rădăcina de umbreluța-apei ajută și la vindecarea bășicilor? a întrebat ea, masându-și palmele în timp ce stăteau unul lângă altul pe iarba precum cerneala.

— Mă tem că nu.

Hazel și-a propus să încerce oricum. Au stat câteva minute să-și tragă sufletul. Jack s-a întrebat dacă ar fi suficient de curajos încât să încerce s-o sărute, dar apoi a spus:

— Acum cred că ar fi bine să-l dezbrăcăm pe amărâtul ăsta.

Cât timp fusese în groapă, Hazel nu observase nimic neobișnuit la fața cadavrului, dar acum, că erau la suprafață, nu a mai putut să-și ferească privirea. Era ceva straniu la chipul acela, o anume pustiire ciudată care făcea ca pielea să prindă culoarea chitului. Luna lumina destul de puternic încât să poată deslușì în amănunt trăsăturile feței mortului.

— Mai ai cremenea și lumânarea? a întrebat Hazel.

O flacără mică a prins viață, luminându-le amândurora chipurile cu o strălucire portocalie, și preț de o clipă Hazel a uitat unde se afla, a uitat că înfrunta răcoarea nopții într-un cimitir. Strălucirea lumânării transformase fața lui Jack Currer în ceva minunat și straniu, cu unghiurile atât de ascuțite, încât Hazel a simțit nevoia de a-și trece degetele peste muchiile feței lui, de a-i imprima profilul pe o monedă.

Dar apoi, când a coborât privirea spre cadavru, i-a înghețat sângele în vine. Ochii bărbatului erau niște găvane grotești, caverne goale în care colcăiau viermii, ca într-un terci. Și mai înfricoșătoare de-atât erau pleoapele, care fuseseră cusute ca să stea larg deschise. Fire negre, subțiri, cusute într-un X îngrijit, trăgeau pleoapa de sus spre sprânceană, iar pe cea de jos o fixau de obraz. Era ca o marionetă desprinsă dintr-un coșmar. Ce se abătuse asupra acestui om nu fusese deloc natural și, orice s-ar fi întâmplat acolo, fusese obligat să privească.

Jack și-a făcut semnul crucii.

— Ce-i asta? a șoptit el.

— Nu știu, a răspuns Hazel, dar nu este febră romană.

Un zgomot i-a scos brutal din transa înfricoșată în care căzuseră. Foșnet de frunze călcate în picioare. Apoi o umbră mișcându-se printre copaci. Un om.

— Jos! a șuierat Jack spre Hazel, împingând-o înapoi în mormântul în care abia terminaseră de săpat.

A sărit și el după ea și a lăsat capul în jos, ca să nu se zărească dinăuntru; au rămas așa, stând unul lângă celălalt în groapa îngustă.

Sudoarea a îmbrobonat fruntea fetei. Obrazul drept îi era străbătut de o dâră neagră de mizerie.

— E cineva acolo? a șoptit ea.

— Nu știu.

Au așteptat cu inimile bătând să le iasă din piept. Era liniște. Apoi, zgomot de țărână zdrobită sub talpa ghetelor. Pași. Cineva se îndrepta spre cimitir. Hazel și Jack au ridicat iute capetele și s-au uitat unul la celălalt; chipurile le erau atât de apropiate, încât Jack putea vedea sclipirea de rouă a picăturilor de sudoare de pe fruntea ei.

— Probabil nu este decât vreun îngrijitor, a șoptit el. O inspecție de rutină.

Însă, chiar în momentul în care a spus-o, a simțit că-l lasă inima. De obicei, îngrijitorii nu lucrau după miezul nopții.

— Poate că face preotul o plimbare?

Jack nu știa. A gesticulat făcându-i semn să se așeze, așa încât să nu le vadă creștetele acel cineva sau ceva care era acolo, afară.

Groapa era suficient de lată ca să poată sta amândoi unul lângă altul, cu toate că genunchii li se propteau în țărâna care cădea de pe pereții mormântului. Un vierme s-a târât spre ochiul lui Jack, iar el s-a tras instinctiv mai aproape de Hazel. Fata își îmbrățișase genunchii, încercând să respire cât mai încet.

Pașii — căci erau negreșit niște pași — au continuat să se apropie de ascunzătoarea lor. Hazel a făcut ochii mari.

— Cadavrul!

Îl lăsaseră zăcând gol pe iarbă. Dacă cel de afară, oricine ar fi fost el, îl vedea…

— Lasă-l, a șoptit Jack. Oricum, este prea întuneric ca să-l poți vedea.

Ce nu a spus Jack a fost că, oricine ar fi fost omul de afară, putea să vină suficient de aproape ca să vadă cadavrul și putea să se apropie cât să se uite în mormântul deschis și să-i vadă pe amândoi, tremurând din cauza răcorii nocturne.

Acum pașii erau extrem de aproape: scârțâitul ghetelor pe iarba umedă suna ca și când ar fi fost la doar câteva șiruri de morminte, însă nici Jack, nici Hazel n-au avut curajul să verifice. Și nu era un singur set de pași; Hazel a ascultat cu atenție și a ridicat spre Jack trei degete. Erau cel puțin trei oameni care treceau împreună, alături, printre rândurile de morminte.

Pașii s-au oprit. Din nou, Jack și Hazel s-au uitat unul la celălalt. Nu le mai rămăsese nimic de făcut. Puteau să fugă, dar ar fi durat un pic să iasă din mormânt și, până atunci, ar fi fost probabil deja încolțiți și totodată depășiți numeric.

— Este în regulă, a șoptit Jack. Orice ar fi, este în regulă.

Fără să se gândească, a ridicat un braț și a apucat-o pe Hazel de umeri.

Ea l-a privit, zâmbindu-i timid. Și-a schimbat poziția și a auzit cum tocul ghetei sale zgârie lemnul. Săpaseră până dăduseră de sicriu. Dar acum nu mai aveau nimic de făcut în privința asta. Nu mai puteau decât să aștepte și să spere că oricine ar fi fost acolo nu se va apropia suficient încât să-și dea seama că în pământ fusese săpată o groapă în care se aflau acum doi tineri încremeniți de spaimă.

Hazel și-a îndesat umerii în Jack, pe de o parte ca să evite răcoarea ce se ridica din pământul umed și-i pătrundea prin haină, iar pe de altă parte deoarece căldura trupului său — soliditatea prezenței lui — îi reducea amețeala provocată de frică. O stabiliza. Erau acolo, împreună. Indiferent ce — sau cine — era afară, niciunul dintre ei n-avea să-i facă față singur.

Au stat nemișcați, ascultând parcă ore întregi pașii care păreau să se apropie și să se îndepărteze. Pe Hazel o dureau încheieturile,

dar nu îndrăznea să se miște.

În cele din urmă, pașii s-au îndepărtat de tot.

Singurele sunete rămase erau croncănitul unei păsări de noapte și șuierul vântului printre șirurile de pietre funerare. Chiar și așa, Jack și Hazel au stat în continuare liniștiți, cuibăriți unul lângă altul în scobitura de deasupra sicriului.

Pe cer se ridicase un corn subțire de lună, ascuțit ca un bisturiu, iar la lumina lui Hazel a cercetat chipul lui Jack: stropii de noroi de pe nas, ochii lui ciudați, ca de șoim, linia subțire a buzelor și genele mai lungi și mai negre decât ale ei, atât de arcuite, încât aproape că atingeau sprâncenele veșnic încruntate.

Simțindu-i privirea ațintită asupra lui, Jack s-a întors.

— Mă întreb dacă…

Hazel s-a aplecat și l-a sărutat. Nu prevăzuse această clipă, nici măcar nu-și imaginase cum va fi, dar când l-a văzut întorcându-se spre ea, la doar câțiva centimetri distanță, s-a simțit atrasă spre el ca de o forță gravitațională. Era un soi de magnetism, răceala buzelor ei pe căldura buzelor lui. Jack a căscat ochii, luat prin surprindere, însă apoi a înghițit restul propoziției și a sărutat-o și el, apăsat și grăbit.

A cuprins-o cu brațele și a sărutat-o în continuare, de parcă ar fi fost singura lui sursă de oxigen. I-a trecut mâinile prin păr, apoi le-a coborât spre gât, urmărind linia maxilarului. I-a mângâiat cu vârfurile degetelor lobii catifelați ai urechilor ei perfecte. Niciunul dintre ei nu știuse că ar putea simți așa ceva, că așa ar trebui să se simtă un sărut: direct și natural. Era ca și când buzele celuilalt s-ar fi aflat în singurul loc căruia îi aparțineau, iar destinul însuși îi adusese până la această clipă, înfricoșătoare și dureroasă, într-un mormânt săpat pe jumătate, numai și numai pentru ca ei doi să se poată reuni.

Hazel s-a desprins de el, cu obrajii în flăcări.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, i-a spus Jack.

Hazel s-a cuibărit lângă el, cu arcul spinării mulat perfect pe pieptul lui. Jack a cuprins-o cu un braț și au privit amândoi luna, ascultând sunetele nopții.

* * *

S-au trezit sub un cer cenușiu și jos și sub privirile unui preot care se holba la ei. Jack a sărit în picioare și s-a târât afară din mica lor tranșee, care părea și mai strâmtă la lumina zilei. Cât dormiseră, pereții uscați de pământ se prăbușiseră în interior. Jack a întins mâna spre Hazel și a tras-o și pe ea pe iarbă.

— Bună dimineața, părinte! a spus el voios. Ce dimineață minunată! E un pic de ceață, dar n-o să mă auzi că mă plâng de asta.

— Pot să vă explic, a spus Hazel.

Preotul a căscat ochii, îngrozit. S-a uitat la cadavrul mutilat zăcând dezbrăcat pe pământ, apoi iar la Hazel și la Jack, apoi iar la cadavru și înapoi la ei.

— Cărați-vă, demoni spurcați! a urlat el. Plecați, voi, cei morți, din această lume a viilor!

Și-a îndoit genunchii bătrâni și a ridicat un bulgăre de pământ pe care l-a aruncat spre Jack și Hazel.

— Uș̣ș̣ș̣! Uș̣ș̣ș̣! Acesta e pământ sfânt și închinat. Ștergeți-o!

Hazel a ridicat mâinile, ca să-și ferească ochii.

— Domnule… Părinte, este o mare neînțelegere…

Dar Jack a întrerupt-o:

— Da! Noi suntem strigoii treziți la viață! Și acum — a apucat-o pe Hazel de braț — o să plecăm. *Arghhhh!* — și-a fluturat el brațele prin aer — sfinția ta are *o putere prea mare pentru noi!*

Apoi a șuierat ca un șarpe.

Înainte să poată vedea reacția preotului, s-au întors pe călcâie și au luat-o la fugă spre pâlcul de copaci. Din fericire, Domnișoara Rosalind îi aștepta încă acolo, morocănoasă în așteptarea mesei, dar destul de fericită să-i ducă pe amândoi în spate înapoi, la Hawthornden.

Noaptea trecută, în cimitir fuseseră trei necunoscuți; pe de altă parte, cineva îi răpea pe recuperatorii de cadavre, iar mortului din groapă i se întâmplase ceva îngrozitor — însă acum Hazel nu se putea gândi la nimic din toate astea. Gândurile i se învârteau în minte și se topeau în epuizarea pe care o simțea precum frișca

amestecată într-o ceașcă de ceai slab. Tot ce putea face pe moment era să rămână trează, călare pe Domnișoara Rosalind, cu brațele lui Jack Currer încolăcite pe talie, visând la patul ei și la așternuturile încălzite cu cărbuni, la plăcinta de pește proaspăt coaptă de bucătăreasă și la felul în care simțise buzele lui Jack lipite de ale ei.

Îl sărutase pe Jack Currer într-un mormânt, iar el îi răspunsese la sărut și, în ciuda tuturor lucrurilor cu care se confruntaseră în noaptea aceea, inima lui Hazel atunci bătuse cel mai tare.

Când a ajuns înapoi în clădirea principală a castelului Hawthornden, Hazel a deschis cât a putut de încet ușa cea mare de lemn; l-a găsit pe Charles dormind pe bancheta de catifea din holul ce ducea spre bibliotecă. Iona ațipise și ea alături, cu capul sprijinit pe umărul lui. Hazel a închis ușa încet și și-a scos încălțările, ca să se poată strecura spre patul ei fără să-i trezească.

24

Întrucât nu mai avea alt cadavru pe care să-l studieze, Hazel și-a dedicat tot timpul pentru desenarea detaliată și conservarea organelor din singurul corp pe care ea și Jack *reușiseră* să-l recupereze. A prelevat mostre din fiecare rană în parte, din cele provocate de febră, și a scufundat crustele în diferite soluții: alcool, tonic, sare și — mai mult ca o toană — rădăcină pisată de umbreluța-apei.

Însă un singur cadavru nu avea cum să-i fie suficient pentru a trece Examenul Regal de Medic. Hazel a comandat de la Paris, Philadelphia și Roma exemplare din ultimele tratate de fiziologie și a petrecut cu studiul lor cât de multe ore a putut. A citit și a recitit de atâtea ori ediția din *Tratatul doctorului Beecham* oferită de dr. Beecham, încât paginile s-au înmuiat de la atingerea degetelor ei. A memorat notele de pe margini, cele mai multe niște adnotări scurte, lipsite de sens. (*Sistem venos minor* scris lângă o diagramă a vezicii biliare; *tonic cu mercur?* pe pagina care trata răceala obișnuită.)

Cu toate astea, lui Hazel i se părea din ce în ce mai greu să se concentreze. De câte ori clipea i se părea că-i revine în minte o altă imagine de coșmar a ochilor cusuți pentru a sta deschiși într-o înfricoșare oarbă, cu firele negre trecute prin pleoapele subțiri ca hârtia. Hazel citea până dimineața, ca să alunge coșmarurile. Când nu se gândea la macabrul cadavru, se gândea la buzele lui Jack și la felul în care inima îi tresăltase în piept când și le lipise de ale ei. Niciunul dintre aceste lucruri n-avea s-o ajute să treacă examenul. Nu se putea dedica total acestui obiectiv, cel puțin nu acum.

Și astfel, Hazel stătea cu cartea în mână și când se plimba și citea și noaptea, în pat, până când din lumânări rămâneau doar niște cioturi. De multe ori, Iona fusese nevoită ca, la micul dejun, să-i ia cartea din față și să-i pună în loc o felie de pâine prăjită, ca

să se asigure că Hazel era cât de cât bine hrănită. Tot Iona a insistat și ca Hazel să meargă în Princes Street Gardens într-o zi care părea a fi ultima însorită din an; soarele reușise să mai arunce un pic de căldură pe cerul gri ca ardezia.

— Haideți, domnișoară, a spus ea, pregătindu-i deja ghetele. Nu puteți sta toată iarna zăvorâtă aici, în casă. Vă puteți lua cărțile cu dumneavoastră, în parc! Ce ziceți, n-ar fi frumos?

— Iona, cărțile mele sunt grele. Cântăresc o tonă. Mi-ar fi imposibil să le car până într-un loc drăguț, la iarbă verde — caii n-ar avea cum să ne tragă și pe mine, și cărțile, în trăsura care să ne ducă de aici.

— Păi atunci, a spus Iona încet, poate că ar trebui să vă luați doar o carte pe care s-o citiți în parc. Până la urmă, nu stați acolo decât o după-amiază.

Hazel s-a înecat cu ceaiul.

— O carte? O *singură* carte? Acum chiar că ești absurdă. Și dacă o termin? Sau dacă o găsesc îngrozitor de plictisitoare, atunci ce fac? Ce-ar trebui să citesc dacă fie o termin, fie descopăr că este de necitit? Sau dacă nu mai reușește să-mi capteze atenția? Poate varsă cineva ceai pe ea. Uite-așa. Ia gândește-te la asta. Cineva ar putea vărsa ceai pe *singura* mea carte și atunci chiar că aș fi *terminată*. Serios, Iona, trebuie să-ți folosești și tu mintea.

— Atunci două cărți, domnișoară.

Hazel a oftat, însă în cele din urmă a fost de acord și s-a îndreptat spre oraș ducând cu ea în trăsură trei cărți, perfect conștientă de faptul că Charles și Iona erau probabil recunoscători să aibă tot castelul mai mult sau mai puțin la dispoziția lor pentru următoarele câteva ore.

* * *

Chiar și cu spectrul febrei romane atârnând amenințător peste Edinburgh, Princes Street Gardens erau în continuare animate de cei veniți la picnic sau la plimbare, femei mergând vioaie două câte două, cu umbreluțe în mână — sărbătorind cu toții ceea ce părea să fie, aproape sigur, ultima zi înainte de venirea primăverii

în care soarele să strălucească oricât de firav de dincolo de nori și de ceața fumurie. Cum de erau cu toții așa de mulțumiți? Cum de reușeau bogații să ignore cu atâta ușurință haosul și teroarea din orașul lor?

Și totuși, s-a gândit Hazel, iat-o și pe ea aici, bucurându-se de vremea nefiresc de caldă și încercând să studieze. *Să treci examenul și apoi poți să-ți faci griji și pentru celelalte,* și-a spus ea. *Numai să treci examenul.*

A găsit un loc izolat pe iarbă, în spatele unui ulm frunzos și înalt, și și-a răsfirat cărțile: *Tratatul doctorului Beecham,* un al doilea curs de anatomie și un roman intitulat *Rațiune și simțire,* publicat sub anonimat cu singura mențiune că ar fi fost scris de „o doamnă". Lui Hazel îi plăcea autorul, oricare ar fi fost el, și își adusese romanul cu ea ca recompensă, în caz că reușea să termine de citit despre sistemul pulmonar.

S-a așezat pe iarbă și a luat *Tratatul doctorului Beecham* ca să-și împrospăteze cunoștințele despre arterele din plămâni, însă înainte de a ajunge la paginile cu adevărat importante, peste carte s-a așternut o umbră și Hazel a ridicat privirea. Era Hyacinth Caldwater, în picioare și ținându-se cu mâna de o burtă uriașă de gravidă. Hazel a înghițit un nod cu gust de fiere care-i urcase în gât.

— Oh, Hazel, *scumpo*! a chițăit doamna Caldwater. Scena socială freamătă toată de la anunțul logodnei tale! Ai plecat înainte de dans! Ești bine? Și, mai important de-atât: ai stabilit data? Fiindcă pur și simplu trebuie să-mi eliberez calendarul social, pur și simplu n-am încotro, trebuie. Nu-i nicio îndoială că nunta ta o să fie evenimentul Sezonului. Îmi imaginez că va fi prezentă și societatea de la Londra?

Hazel a oftat și a închis cartea.

— Doamnă Caldwater! Ce minunat să vă întâlnesc, ca întotdeauna, de altfel.

— Haide, pur și simplu *trebuie* să-mi spui ce ți-a trecut prin minte când te-a cerut Bernard. Îți mărturisesc, ne gândeam cu toții că vor mai trece câteva sezoane înainte de a te cere; amândoi sunteți încă *tineri.* Ați fost așa absenți în sezonul acesta!

Doamna Caldwater a ridicat conspirativ o sprânceană și s-a aplecat spre Hazel de parcă i-ar fi împărtășit un secret, dar vocea ei răsuna în continuare, stridentă precum un clopot de aramă.

— Jumătate din Piața Charlotte este convinsă că ai reușit să seduci un conte polonez și că Bernard știa că trebuie să acționeze cât încă avea o șansă. Am auzit și niște bârfe, cum că mama ta s-a săturat de ezitările lui Bernard și că s-a dus la Londra ca să-ți asigure o combinație cu un englez și să-l facă gelos pe Bernard! Altfel, de ce-ar fi reacționat așa de repede? În mod sigur e foarte mulțumită că de-acum e pusă la punct căsătoria ta cu Bernard Almont. Se întoarce și ea acasă, acum, că ești logodită?

— Mama e la Bath, cu Percy. În vacanță. Pentru constituția lui delicată. Ca să evite febra.

Chipul fardat strident cu roșu al doamnei Caldwater s-a transformat într-o mască a înțelegerii.

— Oh, da, desigur. Oh, drăguța de tine. Sărmana ta mamă, prin ce-a fost nevoită să treacă. Să-și piardă băiatul cel mare, iar tatăl tău să stea plecat aproape tot anul. E greu pentru ea, nu?

— Da, a răspuns Hazel, pe care conversația o indispunea tot mai mult, cu fiecare secundă care trecea. Îmi imaginez că e greu.

Cu o herculeană ignorare a încercărilor politicoase ale lui Hazel de a reveni la cartea ei, Hyacinth Caldwater s-a întors să fie privită din profilul mult mărit și și-a cuprins burta de gravidă cu o palmă, pe dedesubt. Trebuie să fi avut cel puțin patruzeci de ani. După ridurile delicate țesute la coada ochilor, avea cel puțin cincizeci de ani, în opinia lui Hazel. Cu toate astea, era incontestabil: femeia era însărcinată.

Văzând-o pe Hazel cum privește țintă spre abdomenul ei umflat, doamna Caldwater a radiat de plăcere.

— Îți vine să crezi? Un miracol. Colonelul, soțul meu, și cu mine am încercat să facem un copil încă de când ne-am căsătorit, acum un secol — ha, ha, ha —, și acum, într-un final: *puf!*

— Puf, a repetat Hazel.

— M-a examinat însuși doctorul Beecham. Mi-a spus totul despre diete, mi-a dat să mestec cele mai oribile paste pe care ți le poți imagina, dar uite, te poți convinge singură. Omul e un

geniu. *Groaznic* de scump, evident, dar face toți banii, până la ultimul gologan. Habar n-am cum se poate descurca cineva în țara asta dacă nu-și poate permite cei mai buni doctori.

— Oamenii se duc la spitalele de caritate, a spus Hazel. Mulți dintre ei mor acolo.

Doamna Caldwell a râs, de parcă Hazel făcuse o glumă.

— Spitalele de caritate, chiar că! s-a bătut ea încă o dată pe stomac. Ei bine, noi două trebuie să ne hrănim bine. Te rog, *transmite-i* mamei tale urările mele de bine și treci oricând vrei tu pe la casa Barton, pentru ceai. Uite ce-ai slăbit, ești numai piele și os! Este revoltător! Scandalos! O să te îngraș eu însămi, dacă e nevoie.

— La revedere, doamnă Caldwater, și felicitări pentru această binecuvântare, a rostit Hazel și apoi, înainte ca femeia să se mai lungească aruncând încă o întrebare impertinentă, a deschis cartea și s-a băgat cu nasul în ea.

Fără îndoială, doctorul Beecham era un geniu. Cu toate că Hazel punea un pic la îndoială judecata unui om care contribuise la aducerea pe lume a încă unui Caldwater.

Hazel răsfoia volumul doctorului Beecham, când a zburat ceva din el: o bucățică de pergament împăturită atât de mic, încât nici n-o observase, așa îndesată cum fusese între pagini. A desfăcut-o cu grijă; pergamentul era îngălbenit, cu marginile zdrențuite. Părea să aibă o sută de ani, mult mai vechi decât cartea în care stătuse.

Era o schiță în peniță a mâinii omenești, cu degetele detașate. Fuseseră trase săgeți care identificau fiecare venă ce lega degetele de palmă. Lui Hazel i s-a părut că se uită pe notițele cuiva care se pregătește să execute o operație complexă.

Pergamentul era fragil ca o aripă de fluture, iar cerneala aproape că se decolorase. Era posibil ca aceasta să fie o notă a doctorului Beecham însuși? Păstrată și conservată de nepotul lui care a aruncat-o într-un teanc de unde, într-un fel sau altul, s-a strecurat într-una dintre cărțile sale? Scrisul era înclinat și ascuțit, însă foarte precis, cu literele clare și egale între ele. Oare Beecham intenționase ca ea să găsească notița? Amintiri de la cea mai

strălucitoare minte științifică din istoria recentă a Scoției, dăruite ca s-o inspire, ca gest de bună-credință?

Hazel își dorea să-l fi cunoscut pe primul doctor Beecham, bărbatul care își dedicase viața înțelegerii corpului uman. Acest desen pe pergament era munca unui om dedicat ca un călugăr, un om care studiase încheieturile, mușchii și venele cu atâta răbdare și grijă, încât le putea reproduce perfect pe hârtie. Hazel și-a mutat privirea dinspre desen spre propria mână și înapoi. Aproape că i-a venit să plângă.

O altă umbră i-a întrerupt studiul. Cineva stătea în picioare luându-i lumina, apoi acel cineva a tușit ușor ca să-i atragă atenția și, preț de o clipă îngrozitoare, Hazel a fost convinsă că Hyacinth Caldwater se întorsese ca s-o descoasă despre o mulțime de subiecte intime sau neplăcute. Hazel a lăsat cartea deoparte, pregătită să-l concedieze politicos pe nou-venit, dar când a ridicat privirea, a dat peste logodnicul ei, Bernard Almont.

Acesta a tușit din nou, politicos.

— Îmi cer scuze că te deranjez din citit. Studiezi, dacă nu mă înșel?

Hazel a dat din cap în semn de încuviințare.

Vărul ei purta o pelerină simplă, bleumarin, și pantaloni gri. Efectul, cel puțin pentru Bernard, era că părea considerabil mai discret și mai matur.

— Pot să mă așez? a întrebat-o el.

Hazel a dat din nou din cap.

Bernard și-a întins batista și s-a așezat lângă ea pe iarbă.

— Am vrut să trec pe la Hawthornden sau cel puțin să-ți trimit o scrisoare, dar mi-a fost destul de greu să, ei bine, să-mi adun curajul, cred. Regret felul în care m-am purtat la bal, cum am sărit pe tine cu anunțul de logodnă. Și felul în care m-am purtat pe coridorul servitorilor. Recunosc că poate am băut mai multă șampanie decât ar fi fost înțelept, dar asta nu e o scuză.

Și-a dres vocea.

— Nu m-am purtat ca un gentleman. O cerere în căsătorie nu ar trebui să fie o chestiune publică și dacă vrei să mă refuzi,

verișoară, aș fi îngrozitor de trist, dar ți-aș respecta dreptul de-a o face.

Bula de rușine, stânjeneală și ușurare — față de tot ce i se întâmplase în seara aceea cu Bernard — a explodat în pieptul lui Hazel.

— Îți mulțumesc, Bernard.

El a tras aer în piept, mulțumit.

— Deci… o s-o faci, așadar? Adică o să te căsătorești cu mine? Te rog, spune da. Știu că m-am purtat îngrozitor, dar nu există nicio persoană pe care s-o accept măcar pe jumătate cât te accept pe tine.

Lui Hazel i-a revenit amintirea senzorială a lui Jack, cât de cald l-a simțit, cum sărutul lui a făcut să i se încleștеze pieptul și să i se încingă țeasta. Era din nou în mormântul acela, alături de el, cu inimile bătându-le la unison. A simțit puful moale de pe ceafa lui, când l-a îmbrățișat, mirosul de mosc, flori de soc și mentă al sudorii lui, dulceața de țărână care o făcea să-și dorească să închidă ochii și să trăiască toată viața călare pe un cal, cu el stând lipit de spatele ei.

Hazel a lăsat cartea deoparte și l-a privit din nou pe Bernard, chipul lui nerăbdător, în așteptare. Îi pusese o întrebare la care Hazel știa deja răspunsul, îl știuse toată viața ei. Dacă voia să supraviețuiască, pentru ea nu exista decât o viață.

— Da, Bernard, a spus fata încetișor. O să mă mărit cu tine.

— Oh, minunat!

A sărutat-o, iar Hazel s-a aplecat ca să-l lase s-o facă. A rămas cu ochii deschiși și i-a văzut genele fluturându-i de plăcere. Bernard s-a tras înapoi cu o plescăitură umedă.

— O să așteptăm până când se întoarce mama ta în oraș pentru a începe serios pregătirile, dar familia mea o să vrea să sărbătorească, nu glumă.

Hazel n-a știut ce să-i răspundă, așa că s-a mărginit să dea iar din cap și să facă semn spre carte.

— Oh, da, desigur, a spus Bernard. Am promis că te las să citești.

S-a ridicat și a scuturat țărâna de pe batista pe care stătuse. S-a încruntat la vederea unei mici pete, apoi a împăturit batista și a

băgat-o în buzunar. Se pregătea să plece, dar înainte de a se întoarce cu totul, s-a oprit și a ridicat un deget.

— Mai există…? Îmi pare rău și să rostesc aceste lucruri, nu știu de ce întreb, dar… mai ai vreun pretendent? Știu cât de ridicol este, însă am auzit niște zvonuri… în fine, știi cum merg lucrurile astea.

— Nu, a spus Hazel. N-a existat niciodată vreun conte rus sau vreun duce bavarez sau oricine altcineva inventat de cei din Orașul Nou ca să se distreze cât sunt teatrele închise.

Bernard a zâmbit și a făcut o plecăciune, apoi și-a luat tălpășița. Hazel a citit până când lumina soarelui la apus s-a stins și n-a mai putut distinge cuvintele din pagină. Se întreba în ce parte de oraș se afla Jack Currer în momentul acela și de ce minciuna nevinovată pe care i-o spusese vărului său îi venise cu atâta ușurință pe buze.

Din Observațiile
jurnalistului Samuel Brass (Vol. 1, 1793):

Și, mă rog, ce i s-a întâmplat doctorului William Beecham, baronetul? Nimeni nu l-a acuzat vreodată că ar fi vreun om de lume, dar în ultimele luni pare că s-ar fi retras complet de pe scena socială. Am participat săptămâna trecută la dineul anual al contelui Tooksbery, în Hampshire, și contesa a menționat convingerea ei că doctorul nu mai este în toate mințile de la moartea soției sale.

— Și cine să trateze un medic care a înnebunit! mi-a spus ea înainte de a alerga să se consulte cu marchizul de Fountaine în privința ultimelor tendințe în grădinărit.

Estimarea contesei este generoasă. Guri mai puțin amabile au sugerat că nebunia doctorului are ceva de-a face cu obsesia lui pentru alchimie și pentru piatra filosofală. Cu toate că doctorul nu a fost niciodată un animal social, cel puțin până atunci fusese un accesoriu nelipsit pe scena socială londoneză. A petrecut vara pe Insula Skye și pur și simplu nu s-a mai întors niciodată în Anglia. Lady Sordell a insinuat că poate doctorul a decăzut din grațiile familiei regale și că retragerea lui în Scoția era, de fapt, un exil ordonat de regina Charlotte. Dar, vai, eu nu cred asta. După ce am participat la câteva petreceri la care Beecham stătea nefericit într-un colț, pot atesta faptul că nu i-a plăcut niciodată compania altcuiva în afară de soția, cărțile și țestoasa lui. Nu mă îndoiesc nicio clipă că retragerea lui din peisajul londonez a fost preferința personală a propriei sale naturi nefericite și nesociabile.

25

Când a auzit bătaia în ușa de la Le Grand Leon, Jack a fost sigur că erau creditorii veniți să preia proprietatea. La închiderea teatrului, domnul Anthony îi lăsase cheile lui Jack spunându-i să păstreze locul într-o stare cât mai bună, până când puteau deschide iar, în sezonul următor. Cu hoții, Jack se putea descurca. Bancherii erau însă adevărata amenințare.

Într-o scurtă străfulgerare de speranță extatică, Jack și-a imaginat că poate cea care ciocănea era Hazel, că venise la el, să fugă împreună. Amintirea sărutului ei îi stăruia încă pe buze, bucuria, încântarea ascunsă, dar și groaza. Sărutul acela fusese în noaptea cu cadavrul de coșmar, omul cu ochii cusuți să stea larg deschiși, pe care-l lăsaseră pe iarbă, lângă preot. Pentru Jack era mai ușor să pretindă că toată întâmplarea fusese doar un vis, că nimic din toate astea nu se petrecuse de fapt.

Abia se crăpase de ziuă peste creasta dealului Arthur's Seat, pe care Jack o zărea pe ferestruica din galeria de sus, cu condiția să-și plece mult gâtul și să dea la o parte perdeaua. Însă în această dimineață și-a tras peste cap cele câteva pături murdare și a sperat ca bătaia să înceteze. N-a încetat. Ba chiar a continuat: ciocănituri zgomotoase, disperate, care făceau să se zguduie ramele peretelui din foaier.

— Hei, teatrul este închis! Vino altă dată! a strigat Jack.

Ciocănitul a continuat. Oricine ar fi fost, nu se lăsa descurajat. Jack a oftat și a dat la o parte cortina scoasă din uz pe care o folosea ca să-și transforme patul într-un soi de cuib de catifea.

— Bine, bine, oricine-ai fi! Da' numa' taci o clipă, cobor acu'.

Domnul Anthony folosise lanțuri grele pentru a încuia ușile din față, iar Jack tocmai se moșmondea să le descuie, când a auzit o voce de cealaltă parte a ușii:

— Jack? Jack Currer? Tu ești, așa-i? Oh, te rog, să fii tu, Jacks.

A deblocat ușa și a deschis-o, trezindu-se față în față cu Jeanette, vechea lui spioană. Nu mai lucraseră împreună de când primise slujba de menajeră la casa Almont — trecuseră doar trei luni de când o văzuse ultima dată, dar arăta de parcă îmbătrânise cu câțiva ani. Purta uniforma de menajeră, însă aceasta era mototolită și crâmpoțită, ca și cum fata ar fi dormit îmbrăcată. Părul de sub bonetă era îngălat, iar pielea, ternă și palidă. Umbrele de sub ochii înfundați în orbite aproape că se înnegriseră de tot. Se ținea de stomac.

— N-am cu cine să vorbesc. Dacă îi spun guvernantei de la slujbă, aș fi cu siguranță concediată și nu-mi permit un doctor. Tu mereu ai fost bun cu mine, Jacks. Niște băieți mi-au zis că te găsesc aici și eu…

S-a prins iar cu mâinile de stomac, iar Jack a înțeles — sau cel puțin așa credea.

— Atunci haide, i-a spus el, lăsând-o să intre și închizând ușa după ea.

Putea folosi toaleta ca să se aranjeze puțin, iar între timp el avea să se gândească de unde să facă rost de niște biscuiți.

* * *

Hazel era cu ochelarii pe nas, când a deschis ușa de la beci și a dat peste Jack stând în prag, alături de o tânără fată care se tot strâmba, cu mâinile încleștate pe stomac.

— Porți ochelari? a izbucnit Jack spre Hazel, înainte de a apuca s-o salute cum se cuvine.

— Rareori, i-a răspuns ea, roșind. Când stau până târziu. Și literele sunt mici. Și când învăț. Ia mai taci. Care e treaba aici?

Hazel a trecut pe lângă Jack ca s-o liniștească pe fata de lângă el. Aceasta s-a tras înapoi, ferindu-se de Hazel.

— Este în regulă, Jeanie, haide, i-a spus Jack, adresându-i-se apoi lui Hazel: ea este Jeanette. O știu de multă vreme. Are un fel de… situație, și niciunul dintre noi nu-și permite să plătească un doctor, așa că m-am gândit s-o aduc aici. Să văd dacă poți arunca tu o privire.

— Nu mă duc la spital! a țipat Jeanette. Am fost la spitalul săracilor și să dea dracu', e groaznic acolo. Nu pot să îndur iar putoarea aia. Gemetele!

— Acum gata, taci. Nu te duce nimeni nicăieri. Putem să te consultăm aici, i-a spus Hazel.

Oarecum potolită, Jeanette l-a urmat pe Jack în beciul-laborator, cu toate că arunca încă priviri bănuitoare în jur. Hazel a eliberat masa lungă de cărțile și notele pe care le citea și a aprins o lumânare nouă, observând că cea pe care o folosise se topise într-un dop de ceară.

— Stai aici, i-a spus Hazel fetei, și spune-mi care e problema.

Fata îi părea cunoscută, însă nu știa de unde s-o ia. Jeanette s-a supus și și-a adunat fusta în poală. Surprinzând privirea lui Hazel îndreptată spre burta ei, a spus:

— Nu am rămas grea. N-ar avea cum. Pur și simplu nu e posibil. Jur. Hei! Dar te știu, nu-i așa, domnișoară? Jack, o știu. Este… îl știe pe lordul Almont, nu-i așa?

— Este unchiul meu, a răspuns Hazel.

Apoi și-a dat seama de unde știa chipul acela: era tânăra menajeră a familiei Almont.

Jeanette a pufnit furioasă și a încercat să se ridice de pe masă. Însă n-a reușit să facă decât un pas și durerea a cuprins-o iar; cu blândețe, Jack a ajutat-o să se așeze din nou.

— Nu pot să rămân aici, a spus ea. Dacă află că sunt aici… dacă o să creadă că sunt grea, n-o să mă mai lase să lucrez. Doamna Poffroy o să mă alunge pe străzi cât ai clipi. Știu poveștile astea. Știu ce li se întâmplă fetelor cu reputația distrusă.

— Jeanette, a intervenit calmă Hazel. Așa te cheamă, da? Te asigur că n-o să spun nimănui că ai fost astăzi aici. Jur pe onoarea mea. În plus, e greu de crezut că nepoata unui viconte are o infirmerie în beciul de la castel, nu-i așa?

— Presupun că așa e, a bombănit Jeanette.

— Păi, atunci soluția e destul de simplă. Tu îmi păstrezi secretul și eu îl păstrez pe-al tău.

În acel moment, Jack i-a zâmbit lui Hazel și fata a simțit cum o invadează o căldură, din piept până în vârful degetelor. Și-a

îndreptat ochelarii și a tras un caiet de pe raft. A umezit cu limba vârful peniței.

— Așadar, Jeanette: care este problema?

Jeanette și-a trecut limba peste buzele uscate și subțiri și și-a netezit fusta.

— Nu mi-a venit ciclul. Nu mi-a mai venit de o veșnicie. Prima lună am crezut că am uitat eu data, apoi a trecut și a doua lună, iar acum e a treia. Și am și durerile astea îngrozitoare, mai rele decât orice am simțit eu vreodată în stomac. Sunt așa de rele, că nu pot face nicio treabă fără să gem și doamna Poffroy a trebuit s-o lase pe fata de la bucătărie să mă ducă în pat.

Hazel și-a măsurat cu grijă cuvintele.

— Și… ești sigură că nu ești…

— Nu-s gravidă, a spus Jeanette. Jur că nu-s. Nici n-am fost până acum cu un bărbat. Au încercat câțiva să se apropie pe când trăiam la Fleshmarket, dar știam eu ce am de făcut când îndrăzneau mai mult. Întreabă-l pe Jack, îți zice el. Așa că, dacă n-au găsit vreo cale să ne lase grele fără un bărbat între picioare, atunci îți zic, nu e niciun copil la mine în burtă.

— Îmi dai voie? a întrebat-o Hazel arătând spre abdomenul ei.

Jeanette a dat din cap, iar Hazel și-a trecut palma peste stomacul fetei. Era slabă și cu abdomenul tare, dar fără umflături și fără pielea întinsă ca o tobă a unei sarcini. Jeanette a tresărit la atingerea lui Hazel.

— Te doare?

Fata a dat din cap.

— Am av't un vis ciudat, a spus Jeanette. Chiar când au început durerile. Am 'nceput să am visele astea chiar atunci, iar acum le am aproape în fiecare noapte.

— Ce fel de vise? a întrebat Hazel.

— Stau întinsă pe spate sub un fel de văl. Cam ca un văl de mireasă, cred, dar n-aș putea spune chiar ce e. Ei bine, este tot întins peste mine și mă aflu într-o încăpere mare, cu străini adunați în jurul meu, iar apoi se apropie un bărbat, un bărbat străin cu un cap de fiară. Ține un cuțit deasupra mea. Și are un singur ochi. Doar un ochi mare, umflat, chiar în centrul feței. Iar

apoi, chiar când încerc să-mi dau seama ce are de gând cu cuțitul ăla mare, mă trezesc în patul meu, în aripa servitorilor.

Un ochi. Era posibil ca Jeanette să fi interacționat în vreun fel cu doctorul Straine? Și acesta să-i fi făcut rău?

— Jeanette, când ai fost la spitalul săracilor? Și pentru ce?

Jeanette s-a încruntat.

— Nu aveam mai mult de șapte ani, zic eu. Mi-au scos apendicul.

— Și doctorul… doctorul care te-a operat atunci, la spitalul săracilor — îl chema Straine, poate? Avea un singur ochi, cu un petic de mătase neagră pe celălalt?

Jeanette a scuturat din cap.

— Nu, era un medic francez, îngrozitor. Nu-mi amintesc cum îl chema, dar nu avea niciun petic pe ochi.

— Mă lași să-ți examinez stomacul? a întrebat Hazel. Și să-ți ridici cămașa? Jack, te superi dacă aștepți afară?

Jack a salutat scurt și a ieșit din laborator:

— Sunt afară dacă aveți nevoie de mine.

— Ha, n-avem noi nevoie de tine, labagiule, i-a aruncat Jeanette și apoi și-a ridicat cămașa, dezvăluind o pereche de picioare galbene și slabe și un abdomen și mai galben. În jurul genunchilor se îngrămădeau câteva vânătăi, și o rană urâtă, cu coajă deasupra și puncte de puroi verzui se întindea pe zece centimetri, sub buric.

— Jeanette, de unde ai rana asta?

— Ți-am zis deja. Mi-au scos apendicul când era mică.

Tăietura fusese prinsă cu niște copci ordonate, dar era umflată și roșie, se inflamase și supura.

— Rana asta nu-i nouă? O aveai dinainte?

— Practic, de când mă știu, a răspuns Jeanette.

— Ei bine, nouă sau veche, este infectată. Trebuie s-o curățăm și s-o îngrijim cum se cuvine, ca să se poată vindeca din nou.

— Atunci, asta e problema? a întrebat-o Jeanette, acoperindu-se. Asta a fost de fapt? Vechea mea cicatrice?

— Nu știu dacă doar asta e problema, i-a răspuns Hazel. Nu cred că infecția poate fi motivul pentru care nu mai ai sângerările

lunare. Dar măcar putem avea grijă de ea acum.

Hazel a curățat cu grijă rana, cu apă și săpun, apoi a tamponat-o pe toată lungimea cu o cârpă de bumbac îmbibată cu alcool. Jeanette a strâns din dinți ca să nu țipe.

— Îmi pare rău, știu că ustură, i-a spus Hazel.

După ce a curățat rana, a făcut o prișniț din miere, turmeric și flori de alun măcinate, cu care a bandajat rana. I-a dat lui Jeanette și un teanc de pansamente curate.

— Înlocuiește zilnic pansamentul, a spus ea, iar fata a încuviințat din cap. Și dacă situația nu se îmbunătățește într-o săptămână, spune-i lui Jack să te aducă iar la mine.

După ce s-a îmbrăcat la loc, Jeanette a băgat mâna în buzunarul șorțului, cu o expresie stânjenită.

— Nu am mult, dar ca să-ți plătesc pentru ce-ai făcut…

Hazel a fluturat din mână, ca și când ar fi alungat ideea.

— Oh, Dumnezeule mare, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Te rog, nu fi ridicolă. Încă sunt studentă. Ca să fiu sinceră, sunt recunoscătoare pentru șansa de a învăța pe un caz real.

Îndatorată, Jeanette a scos mâna din buzunar.

— Jack! a strigat Hazel. Poți să intri.

Jack a intrat ferindu-și privirea. Hazel i-a dat ușor peste mâini, să le îndepărteze de la ochi.

— Ei, ai vindecat-o? Ai rezolvat?

— Nu sunt sigură, dar cel puțin am început de undeva, a răspuns Hazel. Și, Jack: dacă mai ai prieteni sau cunoștințe care au nevoie… în fine, de o consultație. Știi că nu sunt medic încă, dar am bazele și mă gândesc, totuși, că la castelul Hawthornden e mai bine decât la spitalul săracilor.

— Ce vrei să spui?

— Păi, avem cel puțin zece camere goale. Mama și tata sunt plecați și au luat cu ei cea mai mare parte a servitorilor — așa că este loc grămadă în holul mare ca să aranjăm niște paturi și câteva saltele pentru cei care au nevoie de odihnă. Avem mâncare mai mult decât suficientă; slavă cerului, bucătăreasa încă nu a ajustat porțiile doar pentru mine, Iona și Charles.

— Dar cum rămâne cu cei bolnavi de — și aici Jack a coborât glasul — febră?

— Adu-i și pe ei, i-a răspuns ea, sperând ca tonul vocii ei să transmită curajul pe care și-ar fi dorit să-l aibă. Toți cei de care ne temem că ar putea fi contagioși pot merge în seră.

Jeanette a înălțat capul.

— Știu io un băiat lovit de o căruță acum câteva săptămâni. Și-a frânt picioru' și nu s-a vindecat bine. Văzui chiar io osu' prin piele.

— Adu-l aici, a spus Hazel. Castelul Hawthornden poate deveni spital de instruire pentru o persoană.

* * *

Hazel nu era în criză de pacienți, nu ducea lipsă de oameni săraci, bărbați, femei și copii, disperați să primească asistență medicală fără să fie nevoiți să coboare în infernul duhorilor pestilențiale din spitalele pentru săraci, unde medicii purtau șorțuri stropite cu sânge și bolnavii nevoiași dormeau câte trei într-un pat.

În săptămâna care a urmat după ce a tratat-o pe Jeanette, în laboratorul amenajat în beci au venit douăsprezece persoane. În săptămâna următoare, au venit treizeci. Jeanette și Jack au împrăștiat vestea cu repeziciune și, curând, Hazel s-a trezit tratând orice boală, de la tuberculoză până la constipație. Pentru fiecare persoană care venea la ușa beciului-laborator în căutarea unui tratament, Hazel lua notițe complete și detaliate despre vârstă, ocupație, simptome și tratamentul recomandat.

Trata febra cu semințe de in și zmeur și cu zer gălbui, ținând pacientul la căldură, învelit cu pături și alimentat cu mult ceai. Oasele rupte erau fixate cu scândurele de lemn și fâșii de pânză. Rănile erau cusute în copci. Când s-a trezit la ușă cu o femeie care se ținea cu mâna de falcă, Hazel i-a scos un dinte cu rădăcina putrezită și a tratat gingia cu miere și ulei de cuișoare.

La un moment dat, și-a dat seama că începuse să consulte din ce în ce mai puțin uzatul *Tratat al doctorului Beecham* și devenise

tot mai încrezătoare în propriile abilități și instincte de diagnosticare. Pe cei mai mulți dintre pacienți reușea să-i trateze după-amiaza și să-i trimită în drumul lor, dar pe alții — precum băiatul trimis de Jeanette, pe nume Bobby Danderfly, cel cu piciorul rupt într-un accident cu căruța — Hazel îi ajuta cât putea pe masa ei de consultații, iar apoi îi caza pe un pat în castelul Hawthornden, să stea în convalescență.

Când a sosit primul pacient cu febră, Hazel a adunat personalul în bibliotecă.

— Niciunul dintre voi nu e obligat să stea în această casă, le-a spus ea oamenilor. Este periculos să avem bolnavi aici, știu asta foarte bine, mai ales că unul dintre ei are febră.

Hazel îl instalase pe bărbat în seră, pe o saltea de paie, și petrecuse toată dimineața făcând tot ce-i stătea în putere ca să-i ușureze suferința, curățându-i cu blândețe sângele și puroiul de pe bășicile care supurau și ștergându-i fruntea încinsă de febră cu o cârpă înmuiată în apă rece ca gheața.

— Casa de la poartă este mai mult decât suficientă pentru oricine nu dorește să locuiască aici.

Charles, Iona și bucătăreasa au dat solemni din cap. Susan, cea care ajuta la bucătărie cu spălatul vaselor, s-a încruntat în colțul ei.

— Și nimeni nu trebuie să vină după mine în seră, e clar?

— Nu văd de ce ar trebui să plecăm, a pufnit Susan. Eu nu m-am angajat să lucrez într-un nenorocit de spital. Mi-ar plăcea să văd ce-ar face *stăpâna casei* în privința asta.

— Ei bine, din moment ce mama este în Anglia, cred că îți vei da seama că eu sunt stăpâna casei, Susan.

Susan a bombănit ceva ca pentru sine.

— Și, bucătăreaso, presupun că nu te-ar deranja să faci o oală cu terci de ovăz? Poate cu jeleu de coacăze? Ca să-i ajutăm pe pacienții noștri să-și recapete puterile.

Cu toate că avea zile istovitoare, împărțite între îngrijirea pacienților, prepararea cataplasmelor și spălarea bandajelor, Hazel tot nu reușea să doarmă cum trebuie. Avea vise rele, coșmaruri legate de chipul mutilat al groaznicului cadavru pe care ea și Jack

îl dezgropaseră din mormânt. În alte dăți, chipul care plutea în vidul redus din spatele pleoapelor sale închise era al lui Bernard. Oricum ar fi fost, Hazel se perpelea sub pături până când, cu egală dezamăgire și ușurare, vedea prin fereastra ei culorile pastelate ale zorilor.

Câteodată era atât de extenuată, încât se surprindea stând fără să clipească la masa ei de lucru din beci, holbându-se cu ochii larg deschiși, nu adormită, dar nici pe deplin conștientă.

— Ușurel, ușurel, a prins-o Jack într-o dimineață, când Hazel s-a clătinat pe picioare.

Era alături de ea în beci, ajutând-o să prepare porții proaspete de ceai din rădăcini de umbreluța-apei, așa cum își amintea că-l prepara și mama lui.

— E mirosul chestiei ăsteia, a murmurat Hazel cu un surâs, după ce Jack a ajutat-o să se așeze pe scaun. Ceaiul ăla miroase a lut și bălegar.

— Așa-i, din fericire gustul e doar un pic mai rău decât mirosul, a replicat Jack. Uite, o să fac un ceainic de ceai negru pentru noi doi.

Jack s-a ridicat să plece, când în ușă s-a auzit o bătaie ușoară. Jack și Hazel s-au uitat unul la altul, iar fata a simțit brusc cum se trezește de-a binelea.

Alt ciocănit ușor. Iar apoi un geamăt de durere.

Hazel a încercat să se ridice, dar Jack a ridicat mâna.

— Mă duc eu.

Jack a tras zăvorul și a deschis larg ușa, iar Hazel s-a aplecat în față, ca să vadă cine ședea în prag: o femeie tânără se ținea de burtă încovoiată de durere, cu părul blond atârnându-i pleoștit pe lângă obraji.

— Aici este? a întrebat ea, privind în jos. Te rog, aici este locul ăla unde pot să primesc ajutor?

— Isabella? a rostit Jack.

Fata a ridicat capul și și-a arătat ochii înotând în lacrimi.

— Isabella, a repetat el, observându-i burta de femeie însărcinată.

Femeia a gemut.

Hazel venise în urma lui. A văzut sângele și lichidul dintre picioarele gravidei.

— Pentru Dumnezeu, Jack, dă-te la o parte. Femeia asta naște și tu o ții în ușă.

Jack a clipit iute și s-a retras în beci. Era cu gura căscată încă de când dăduse cu ochii de Isabella — venită aici și însărcinată.

Hazel a evaluat rapid situația.

— Dumnezeule mare! Mă tem că nu e timp să te duc în clădirea principală, a spus ea. Haide, așază-te repede aici. Jack, du-te fuga la Hawthornden și adu-o pe Iona. Spune-i să vină cu un lighean cu apă.

Jack a dat din cap și, după ce a aruncat încă o privire scurtă spre Isabella, a șters-o spre castel.

— Ăla era… Jack Currer? a întrebat Isabella în timp ce Hazel o ajuta cu blândețe să se așeze pe un scaun de lemn.

Hazel era absorbită de alcătuirea, în minte, a unei liste cu tot ce-i trebuia pentru naștere.

— Poftim? Jack Currer. Da. Îl știi?

Apoi a făcut ochii mari:

— El e… ăăăă…?

Isabella a pus mâna pe burtă.

— Tatăl? Nu. Tatăl s-a înrolat. Regimentul lui s-a mutat în Yorkshire. Trebuia să mă întâlnesc cu el, dar…

A arătat spre burtă.

— Și trebuia să ne căsătorim.

— În curând o să fiți doi care o să vă întâlniți cu el, a spus Hazel. În scurt timp se reunește toată familia.

— N-a fost mereu soldat. A fost dansator la teatru, cu mine. Și Jack lucra tot acolo. Sus, pe căpriori. Mereu a fost bun cu mine.

Hazel a zâmbit.

— Așa este el, bun.

— Apoi teatrul s-a închis din cauza febrei și acum Thomas al meu este departe, iar eu pur și simplu nu știu cum o să trec prin asta.

Mâinile Isabellei au tremurat și a fost cuprinsă de încă o convulsie.

— Doare așa de tare! Nimeni nu mi-a zis că o să fie atât de dureros.

Un nimb de sudoare a apărut pe fruntea Isabellei, la rădăcina părului.

— Pur și simplu, am știut că nu mă pot duce la spitalul săracilor, după toate lucrurile pe care le-am auzit despre femei care țipă și zac în propria mizerie. Pur și simplu n-am știut ce-ar trebui să fac.

Hazel a încercat să-i vorbească pe un ton cât de încrezător posibil:

— Isabella. Ascultă ce-ți spun. Mă cheamă Hazel Sinnett. Copilul este pe drum și tu și cu mine o să trecem împreună prin asta.

Hazel a aprins și restul lumânărilor din laborator.

— Unde este Iona cu apa? a murmurat ea.

Ca la un semn, Iona a dat buzna pe ușă, ducând un lighean cu apă. Jack s-a ivit în spatele ei cu niște cârpe curate; arăta un pic amețit de greață.

— Oh, minunat, Iona, lasă apa aici și ajută-mă. Jack, ajută-mă și tu. Trebuie s-o punem pe masă.

Au ajutat-o cu toții pe Isabella să se întindă pe masa de lucru a lui Hazel.

— Uh, Iona, dacă ai putea — exemplarul lui *Beecham*, te rog?

Ochii speriați ai Isabellei au trecut de la Hazel la Jack și apoi iar la Hazel.

— O carte? Pentru ce-ți trebuie cartea?

— Pentru nimic! Pentru nimic! a spus Hazel, frunzărind agitată paginile cărții. Doar verificam ceva. Da. Da, e bine. Gata.

A scos dintr-un borcan niște valeriană.

— Mestecă asta. Ajută la durere. Și respiră profund, este foarte important. Continuă să respiri. Stai întinsă pe spate în poziția asta, cu picioarele ridicate așa. Și ține minte: respiră.

— Ai mai făcut asta, da? Ai mai adus pe lume copii, așa-i? a întrebat-o Isabella pe Hazel, când a văzut-o așezându-se în fața picioarelor ei desfăcute.

— Nu *la propriu*. Dar am citit o grămadă.

Răspunsul Isabellei a fost înghițit de țipătul de durere provocat de o altă contracție.

— Uite ce-o să facem, a spus Hazel. O să te uiți la mine și o să-mi povestești tot ce ai de gând să faci cu bebelușul și… și cu Thomas în Yorkshire. Și de fiecare dată când te gândești la ceva, împingi aici ca lumea. Ai înțeles?

Isabella a dat din cap fără vlagă.

— Bine.

— Putem… putem să ne plimbăm în parc.

— Bine. Împinge.

— Putem s-o învățăm să citească, a continuat Isabella. O să fie fetiță. Thomas și cu mine am știut dintotdeauna că o să avem o fetiță.

— Ideea asta e foarte bună. Împinge tare acum, pentru mine.

— Putem să facem o excursie la lac.

— Împinge! Și, Iona — apă curată, te rog!

Travaliul a continuat în timp ce lumânările au ars până au rămas doar niște cioturi. Iona a trebuit să mai alerge de două ori în clădirea principală, să le înlocuiască, așa încât Hazel, înghesuită între picioarele Isabellei, să aibă destulă lumină ca să poată zări pruncul de un roșu aprins care se lupta să-și croiască drumul spre viață și creștetul deja vizibil, cu părul lipicios și negru. La un moment, în a doua oră de travaliu, Jack a dispărut.

— Oh, Dumnezeule. Asta nu seamănă cu niciunul dintre desene, a murmurat Hazel.

— *Ce e?* a urlat Isabella.

— Nimic! Nimic! Stai acolo întinsă. O să fie totul bine. Suntem aproape gata. Îi văd capul. Isabella? Isabella, mă auzi? O să fii mamă.

Isabella a dat din cap, însă lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— Mi-aș dori atât de mult să fi fost și Thomas aici, a spus ea, aproape în șoaptă.

— O să fii în curând alături de el. Mai împinge o dată, ultima dată.

Isabella a urlat de durere. Apoi s-a auzit și al doilea țipăt, sunetul unei ființe minuscule strigând la lumea nouă și rece în care tocmai intrase.

Hazel a înfășat bebelușul într-o cârpă curată și i l-a așezat ușurel Isabellei la piept.

— Aveai dreptate, a spus ea. Este fetiță. Este minunată, exact ca mama ei.

Copila era frumoasă — avea ochi mari, albaștri, iar plânsetul ei s-a amestecat cu hohotele recunoscătoare ale Isabellei.

— O fetiță. Am o fetiță.

— Ai reușit.

Isabella a ridicat privirea de la fiica ei spre Hazel.

— Și tu ai reușit. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai tu, îți jur.

Isabella și bebelușul au dormit preț de o oră, timp în care Iona a adus câteva felii de pâine cu unt, ca să mănânce cu toții. Hazel și-a primit grațioasă felia și a mâncat-o. Nici nu realizase cât de flămândă era. Nu se mai hrănise de ore întregi.

Jack s-a întors exact când Isabella se trezea din somn.

— Nu-i așa că este minunată? l-a întrebat ea. Fetița mea.

Jack a scos mâna de la spate. Era o cutiuță muzicală pătrată, cu marginile vopsite strident.

— Am vrut să fiu primul care să-i ofere un dar fetiței tale.

Isabella a întins mâna să-l ia.

— Jack, e mult prea mult.

A deschis cutia muzicală, iar sunetul subțire al unui vals a inundat laboratorul. Dansatoarea din centrul cutiei, o balerină blondă, se învârtea în cercuri perfecte. Era aproape imposibil să observi că figurina de porțelan fusese spartă și lipită la loc cu pastă adezivă.

— Mulțumesc, Jack, a spus Isabella. O să-i placă mult de tot.

— I-ai dat un nume?

Isabella s-a uitat spre copilă, apoi la Hazel.

— Cred că ar trebui să-i dăm numele tău. Bebelușa Hazel. Știu că lui Thomas i-ar plăcea mult.

— Bebelușa Hazel, a repetat Jack.

Hazel nu s-a încumetat să spună ceva cu voce tare. A dat doar din cap și a terminat de șters ligheanul pe care-l curățase stând cu spatele la Jack, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi.

26

Afecțiunea pe care Jack o simțise cândva pentru Isabella păruse foarte reală, actuală și importantă. Și totuși, chiar în seara următoare, pe când se plimba spre pârâu, a văzut-o pe Hazel stând așezată pe mal și și-a dat seama de ceva: iubirea lui pentru Isabella fusese ca atunci când vezi o lumânare într-o pictură realizată de un maestru, o pictură ce îi surprinde lumina și strălucirea poleind totul în jur, însă rămânând, în continuare, o flacără meșteșugită din vopsele și uleiuri pe o pânză. Când se uita la Hazel, flacăra era vie, văpaia ei se ridica în aerul din jur. Îi simțea căldura și forța, îi auzea trosnetul. Vedea pentru prima dată focul în realitate.

— Ai fost uluitoare astăzi, a spus el. Lucrurile pe care le faci, lucrurile de care ești în stare! Pur și simplu… ești uimitoare.

Hazel a ridicat privirea, dar a rămas așezată pe mal.

— Habar n-am ce fac. Jack, eram îngrozită.

— Poftim? Îngrozită?

Hazel a dat din cap.

— O viață cu totul în mâinile mele? Dacă dădeam greș? Dacă răneam copilul sau îi făceam rău Isabellei? Aș fi… nici măcar nu știu ce-aș fi făcut. Cum să mă împac cu așa ceva?

Jack s-a așezat lângă ea, cu privirea îndreptată spre firicelul subțirel de apă care tresălta peste bolovani. Castelul arunca spre ei o umbră întunecată. În ziua de după naștere reușiseră să le aducă pe Isabella și pe fetiță în clădirea principală, unde lăuza putea dormi în fosta cameră a lui George.

— Te-ai descurcat perfect, a spus Jack. Bebelușul este perfect.

— De data asta, a spus Hazel.

Apoi a făcut o pauză, iar Jack s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o greșeală venind să-i țină companie, când Hazel a vorbit din nou.

— Începusem să fiu atât de încrezătoare! Asta e chestia ciudată: începusem să cred că știu totul, că pot *face* totul. Și apoi vezi ceva cu ochii tăi și-ți dai seama cât de subțire e linia dintre a face totul perfect și a distruge totul, și devii brusc conștient că nu știi *nimic*. Nu sunt decât o fată prostuță care se travestește și se preface că joacă un rol. Nici măcar n-am trecut Examenul de Medic. Ce naiba îmi imaginez că fac?

Jack a luat-o de mână. Avea palma rece și palidă, ca de ceară.

— Hazel, a spus el cu blândețe. Ești cea mai inteligentă persoană pe care am întâlnit-o în viața mea. Ești incredibilă.

— Sunt speriată.

— Bine. E în ordine. Nu-i nimic în neregulă dacă ești speriată.

Hazel și-a lăsat capul pe pieptul lui, iar băiatul a cuprins-o cu brațul. Apoi a început să plouă, o bură măruntă care a început ușor, ca niște înțepături minuscule.

— Hai să ne adăpostim de ploaie, a spus Jack ajutând-o să se ridice.

Era gata să pornească pe poteca spre castel, dar Hazel s-a tras înapoi.

— Nu, a spus ea. Nu încă.

Așa că s-au îndreptat spre grajduri, unde au fost întâmpinați de aerul cald și uscat, plin de mireasma fânului.

Au tras de pe rafturi câteva pături pentru cai și s-au așezat adăpostiți de acoperișul hambarului, cu ușile deschise, privind ploaia care cădea din cerul înnegurat, coborât până la linia de piatră a zidului de la castelul Hawthornden. Soarele aproape că apusese; în Edinburgh reveniseră zilele scurte de iarnă, împreună cu vânturile lor reci și aspre.

Hazel și-a strecurat mâinile în haina lui Jack, să și le încălzească.

— Tot nu pot să mă încălzesc, a șoptit ea.

Atunci Jack s-a aplecat s-o sărute, atingându-i buzele atât de suav, încât sărutul a părut mai degrabă o umbră decât atingere. Iar Hazel l-a sărutat și ea; curând după aceea se sărutau atât de pasional, încât, preț de o clipă, a părut că sunt o singură persoană. Afară începuse să plouă așa de tare, că stropii de apă

răpăiau pe acoperișul șubred din lemn, dar niciunuia dintre ei nu-i păsa. Jack a strivit-o pe Hazel de o grindă și i-a scos agrafele din păr, astfel încât buclele să-i cadă pe umeri. Și-a scufundat fața în pletele ei și a tras aer adânc în piept, apoi a trecut un deget peste conturul obrajilor fetei.

— Sfinte Dumnezeule mare, a șoptit el. Ești atât de frumoasă, Hazel Sinnett!

— Până acum, nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă, i-a răspuns Hazel.

Nici măcar nu-și dăduse seama de asta până când nu a spus-o tare.

Jack i-a prins fața în palme și s-a uitat țintă în ochii ei preț de câteva clipe. Apoi s-a aplecat și i-a sărutat ușor pleoapele.

— Cineva trebuie să-ți spună la fiecare răsărit cât ești de frumoasă. Cineva trebuie să-ți spună în fiecare miercuri cât ești de frumoasă. Și la ora ceaiului. Cineva trebuie să-ți spună că ești frumoasă și de Crăciun, și în Ajunul Crăciunului, și în seara *de dinaintea* Ajunului Crăciunului, și de Paște. Ar trebui să-ți spună și în Noaptea lui Guy Fawkes[8], și de Anul Nou, și de 8 august, uite-așa.

A sărutat-o încă o dată pe buze, cu blândețe, apoi s-a tras înapoi și a privit-o în ochi.

— Hazel Sinnett, ești cea mai miraculoasă făptură pe care am întâlnit-o vreodată și o să mă gândesc la cât de frumoasă ești până în ziua în care o să mor.

---

[8] Noaptea lui Guy Fawkes reprezintă comemorarea anuală a evenimentelor de pe 5 noiembrie 1605, când Guy Fawkes a fost arestat în timp ce păzea explozibilul pe care complotiștii îl plasaseră sub Camera Lorzilor. (*N.t.*)

27

O săptămână mai târziu, Hazel a pierdut primul ei pacient, un suferind de febră romană care adormise după ce refuzase apa rece oferită de fată și nu se mai trezise niciodată. Fără să plângă, l-a înfășurat în cearceafuri, l-a scos afară și l-a urcat în șaretă, ca să-l transporte în laboratorul din beci.

Jack a găsit-o însă suspinând lângă un stejar roșu, cu mortul încă în șaretă. Fără o vorbă, băiatul s-a apucat să sape un mormânt.

— Trebuie să-l studiez, Jack, a spus Hazel când l-a văzut ce face. Am nevoie de orice cadavru pe care-l pot obține.

— Nu și de ăsta, iubire, a replicat iute Jack. Pe ăsta îl știai. Ți-a păsat de el. Poți să-l înmormântezi și să-l jelești. Nu trebuie să fie măcelărit. Nu încă.

Hazel n-a răspuns. A tras adânc aer în piept, până când i s-a potolit plânsul, a clipit ca să-și alunge lacrimile și s-a îndreptat spre clădirea principală a castelului. Când a sosit și Jack, după ce îngropase mortul, Hazel își limpezise ochii și trata deja pacienți în seră.

Pentru febra romană nu era consemnat niciun fel de tratament, cu atât mai puțin vreun leac, așa că Hazel a început cu remedii mici, inofensive. Le-a dat pacienților ceai cu suc de lămâie și miere. După-amiaza a insistat ca ei să bea semințe de cardamom pisate în lapte, așa cum o sfătuia cartea să trateze tuberculoza. Le schimba pansamentele de trei ori pe zi, iar bandajele erau lipicioase de la crustele rănilor. Dacă suportau mirosul, le dădea și ceai din rădăcină de umbreluța-apei, fiert de Jack. Fiindcă el îl băuse în copilărie și nu se îmbolnăvise niciodată de febră romană, poate că era ceva în ceaiul acela care era de ajutor.

Destul de ciudat, părea să funcționeze, cel puțin în cazul unora dintre pacienți. La o oră după ce a administrat ceaiul unui număr

de patru pacienți cu febră romană, unul dintre ei a bătut ușor în sticla serei și a rugat-o pe Hazel să le aducă un pachet de cărți de joc, să poată juca whist. În ziua următoare, a măcinat rădăcină de umbreluța-apei și le-a aplicat-o pe furuncule.

Rănile nu li s-au vindecat, însă îmbunătățirea situației a fost de netăgăduit: carnea inflamată și roșie, cu dungi de un verde țipător, a devenit roz și moale. Primul pacient cu febră romană sosit la Hawthornden, un pescar pe nume Robert Bortlock, care avea mustăți albe și un nas mare cât un nap, a început chiar să ceară o a doua porție de terci la micul dejun.

Crustele provocate de febra romană care începeau să se vindece pe spinările pacienților îi aminteau lui Hazel de imaginile cu variolă pe care le văzuse prin cărți. Desigur, știa povestea lui Edward Jenner și a vaccinului pentru variolă — felul în care medicul englez observase că lăptăresele locale păreau a fi singurele care nu cădeau victime variolei și cum lansase ipoteza că expunerea lor la variola vacii le instruise cumva organismul să se apere de vărul ei uman, mult mai virulent. Lordul Almont chiar îl invitase odată pe Jenner la una dintre reuniunile sale și, cu toate că era prea mică pentru a înțelege ce spunea acesta, Hazel își amintea părul alb, răvășit, și legătura albă strânsă bine în jurul gâtului său gros și prinsă sub bărbie cu o fundă mare, pătrată.

Însă inocularea existase și înainte, cu zeci de ani înainte. Oamenii de știință îi înțelegeau principiul, faptul că poți antrena un corp să lupte cu boala introducând în el o versiune mai slabă a acesteia și, înainte de Jenner și vacile lui, oamenii foloseau ca leac crustele rănilor de variolă, pe care le mărunțeau în pudră fină și le introduceau cu acul sub piele.

De ce nu încercase nimeni asta și cu febra romană? Era o boală categoric mai puțin răspândită decât variola, dar în mod sigur, dacă funcționa aceeași tehnică, medicii din Edinburgh puteau salva mii de vieți. Era oare posibil să fi existat atât de puține cazuri de vindecare a febrei romane, încât inocularea să nu fi fost nici măcar luată în considerare? Hazel considera că ar fi trebuit să existe totuși ceva scris în literatura de specialitate, un eseu în

Jurnalul medical scoțian sau un studiu publicat la Londra. Dar n-a găsit nimic. S-a decis să-i scrie doctorului Beecham, la Societatea Anatomiștilor, și să-i ceară părerea.

Doctorului William Beecham al III-lea
Societatea Regală a Anatomiștilor
Edinburgh

Dragă doctore Beecham,

Sper ca această scrisoare să vă găsească bine și vă asigur că învăț în continuare cu asiduitate pentru Examenul de Medic. Ca parte din pregătirea mea, am început niște consultații rudimentare pe câțiva scoțieni care suferă de o mulțime de afecțiuni medicale, inclusiv (și îmi pare rău s-o spun) febra romană. Sper că-mi veți ierta imprudența, dar voiam să vă cer opinia în această chestiune. S-a făcut vreodată vreun experiment cu privire la vaccinarea împotriva febrei romane? La sfatul unui tânăr localnic și pe baza amintirilor sale din copilărie despre remedii tradiționale, am tratat pacienții cu un ceai făcut din rădăcină de umbreluța-apei și, după ce am văzut rezultate pozitive, am adăugat în pansamentele cu care le bandajez rănile o poțiune de rădăcini de umbreluța-apei măcinate. Efectul a fost încurajator. De fapt, atât de încurajator, încât mă întreb dacă nu cumva crustele de după vindecare n-ar putea fi folosite pentru inoculare. Știu că programul dumneavoastră trebuie să fie foarte aglomerat, dar dacă găsiți un pic de timp, vă rog să-mi răspundeți la scrisoare.

Cu sinceritate,
Hazel Sinnett
Castelul Hawthornden

Măcar el ar fi putut să-i indice unde să caute articolele adecvate în comunitatea științifică. Însă, în adâncul inimii ei, lui Hazel îi plăcea să-și imagineze cum ar putea suna răspunsul lui, șansa ca el să-i răspundă cu entuziasm, împroșcând foaia cu cerneală, cu fiecare propoziție încheiată cu semnul exclamării, pentru că *ea a rezolvat situația, răspunsul fusese aici tot timpul!* Și nimeni nu va

mai suferi vreodată de febră romană, pentru că vaccinul ei ar putea fi trimis în toată Scoția. Societatea denumită după Edward Jenner o va sărbători cu un dineu și o gală. Regele însuși va trimite după ea, să fie prezentată la curte. Abia dacă va mai avea nevoie de Examenul de Medic; va deveni pe dată cel mai cunoscut doctor din tot regatul, și asta înainte de a împlini douăzeci de ani.

Când nu se afla în laborator examinând un nou pacient sau la primul etaj al castelului Hawthornden, mergând de la un pat la altul, Hazel se trezea pierzând vremea prin holul de la intrare, în așteptarea unui răspuns de la Beecham. Când a auzit un ciocănit în ușa de la intrare a castelului, stomacul i s-a strâns într-un nod. Pe fereastră îl zărea pe Jack pe peluza de sud, din spatele castelului, învățându-l pe Charles regulile de bază ale înfruntării cu sabia.

— Nu, nu, a strigat Iona. Deschid eu ușa.

Și-a netezit fusta și a mers să deschidă, iar dincolo de prag se afla ceva mult mai neașteptat decât o scrisoare.

— Salutări, domnișoară, a spus băiatul, înclinându-se adânc.

Fața și părul îi erau murdare de funingine. A zâmbit larg, arătându-și dinții lipsă, apoi s-a îndreptat de spate.

— Am auzit că Jack Currer o arde prin părțile astea. Zi-i matale că Munro s-a-ntors dân morți.

Rămasă cu gura căscată, Hazel l-a băgat repede pe băiat înăuntru și l-a ajutat să-și scoată haina. Una dintre mâneci îi atârna goală și moale. Acest băiat, dispărutul Munro, se întorsese pe tărâmul celor vii, însă numai cu unul dintre brațe.

28

Munro a băut două ceainice cu ceai și a mâncat o tavă cu biscuiți, apoi s-a lăsat pe spate pe canapea, s-a bătut cu mâna pe burtă și le-a zâmbit lui Jack și Hazel, care se holbau uluiți la el încă de când ajunsese la castelul Hawthornden.

Munro a plescăit din buze.

— Da, ăștia au fost niște biscuiți foarte buni, dacă îmi dați voie să vă spun, domnișoară. Foarte buni biscuiți, într-adevăr.

— Mulțumesc, a răspuns Hazel.

— Munro, nu s-a mai putut abține Jack. Unde ai fost? Și cum ți-ai pierdut brațul?

Munro a expirat într-un oftat greu, fluturându-și buza de sus.

— Păcat de el, nu-i așa? a răspuns el ridicând mâneca stângă a cămășii, acum goală. Totuși, slavă cerului că nu este mâna cu care trag, este? Socot că, dacă-mi pui un pistol în mâna dreaptă, tot pot să dobor șase potârnichi înainte ca stăpânul casei să se prindă că sunt pe moșia lui.

S-a întors și i-a făcut obraznic cu ochiul Ionei, care întețea focul din cămin, prefăcându-se că nu dă atenție vorbelor lor.

— Gătesc o potârniche dată dracu', perpelită la foc cu niște castane vârâte în burtă, dacă le dibuiesc. Cea mai bună masă de Crăciun din viața mea a fost compusă dintr-o potârniche furată și niște castane, pe când eram în gașca veche de la Fleshmarket Close. Îți amintești locul ăla, Jack, băiatule? Acoperișul era dărăpănat și podeaua, mâncată de termite, dar tot nu era un loc așa de rău pentru cum sunt locurile astea.

— Munro, a luat-o Jack de la capăt. Brațul tău. Ai lipsit *săptămâni* întregi.

— Corect, corect. Povestea. 'Nainte să-ncep, să zicem că ar fi posibil să mai capăt niște biscuiți de-ăia? Oh, mulțumescu-ți, păpușă, ești un înger, serios. Un înger din ceruri.

Înainte de-a începe, ar trebui să vă zic de pe-acum că nu-mi amintesc totul. Amintirile vin și pleacă, parcă-s ceață. De parcă aș vedea totul prin fumul de la masa pârlită a vreunuia. Dar cel puțin știu unde a pornit totul, partea asta e destul de simplă: eram la o dezgropăciune în Greyfriars și încercam să iau corpul unei păsărele amărâte, care murise cu pruncul încă în pântec. Se zicea să s-a sinucis. N-o mai iubea gagică-su. Arsenic, așa am auzit. Dar normal că familia n-a recunoscut, așa c-au zis că-i boala aia romană. Bună scuză, dacă tot ai o molimă de bântuie prin oraș, asta-i tot ce am de zis.

Așa că m-am dus în cimitir pe la miezul nopții, de unu' singur. De obicei e bine să ai un partener în treburi de genul ăsta, dar știi că Bristlwhistle a plecat la Calais și Milstone a murit luna trecută — tragică treabă, tragică de tot —, și în cine altcineva din bandiții ăia să fi avut încredere? Mai ales că mă gândeam să fac o avere pe cadavrul nefericitei ăleia borțoase. Am fost în jocul ăsta de suficient de multă vreme ca să nu-mi placă să împart profitul, dacă nu-i nevoie s-o fac. Când ai fost sărac câtă vreme am fost eu, lăcomia nu pare să fie așa păcătoasă, zic io.

Așa că, da, m-am dus singur în Greyfriars iarna — nici măcar nu m-am deranjat să-mi iau o torță, ca să vedeți și voi cât de bine știu terenul acolo. Pot să merg legat la ochi și să nu dau peste o singură piatră, vă zic. Nu există bolovan sau mușuroi în locul ăla pe care să nu-l pot amușina într-o noapte fără lună, și asta cu ochii închiși.

Poarta era descuiată. Ăsta e primul lucru ciudat pe care mi-l amintesc. Am sărit gardul așa, din obișnuință, dar îmi amintesc limpede că era descuiată. Era închisă, fiți atenți, dar nu încuiată. Așa că, bineînțeles, am priceput că mi-a luat-o careva înainte, am zis c-o să-mi ia cineva prada pentru premiu, așa că am alergat spre mormânt, dar acolo nu era nimeni. Pământ răscolit de la înmormântare, dar nu-l săpase nimeni. Cimitirul era pustiu. Nu bătea nici vântul. Era de parcă și fantomele rămăseseră neclintite. Era așa de liniște, că-mi auzeam inima bătând în urechi. Asta îmi amintesc. Nu'ș dacă e important sau dacă înseamnă ceva, dar ăsta e adevărul, jur pe Dumnezeu: noaptea aia, ultima pe care mi-o

amintesc, a fost cea mai tăcută din viața mea. Chiar și la George Heriot toate luminile erau stinse. Nici măcar o candelă la fereastră.

Am început să sap, dar n-am apucat să avansez nici zece centimetri, când m-am trezit cu un bărbat în fața mea. Numa'șa pot să explic, pur și simplu *a apărut* în fața ochilor mei. Nu l-am auzit venind, nu-l auzeam nici măcar respirând. Purta o pălărie care îi masca fața și în întunericul ăla nu mi-am dat seama ce fel de față ar putea avea. Însă aveam cazmaua, vă dați seama, așa că i-am băgat-o sub nas și i-am zis să nu îndrăznească să se mai apropie nici măcar un pas. Ăsta e cadavrul meu, i-am zis, eu am găsit-o și-n plus de asta, eu am ajuns primul. Orice recuperator de cadavre care se respectă știe că nu tre' să fure un cadavru de la cineva care îl fură deja.

Da' bărbatul ăsta, fantoma asta sau ce-o fi fost el, n-a făcut decât să zâmbească într-un fel înfricoșător și, în umbra cimitirului, am văzut un șir de dinți galbeni. Abia atunci mi-am dat seama că-l mai văzusem undeva, era unul dintre ăia cu care ne întâlniserăm eu și Davey în noaptea aia — îți aduci aminte, Jack — așa că mi-am zis: „Oh, stai, e un copoi și-atât". M-am pregătit s-o iau la fugă, dar înainte să apuc măcar să dau comanda spre picioare, bărbatul s-a repezit la mine și mi-a pus pe față o batistă înmuiată într-o chestie cu miros dulceag — nu știu cum să zic. Mirosea a flori și-a moarte. Am încercat să-mi țin respirația și să mă lupt cu el, dar după aia am simțit cum amețesc și mi se îngreunează capul, și după aia îmi aduc aminte răsăritul și pe omul ăla că mă căra într-un scaun, după ce-mi aruncase un văl pe cap.

Eram undeva în Orașul Vechi, îmi dădeam seama după mirosuri și după cum se mișcau pietrele din caldarâm, și sunt aproape sigur că traversam un pod, dar nu-mi dau seama pe care. V-am zis, aveam pe cap vălul ăla sau ce-o fi fost din dantelă grea, neagră, de parcă aș fi fost o văduvă în doliu sau bunica vr'unuia. Am încercat să fug, dar parcă rămăsesem fără picioare și nu-mi puteam mișca nici brațele. Abia dacă vedeam prin cârpa aia, așa

că tot ce-am putut face a fost să aștept și să sper că mă lasă singur destul cât să găsesc o cale să fug.

Am ajuns la o clădire care avea pe ușă o placă aurie, și bărbatul cu pălărie a bătut de câteva ori, apoi m-au dus înăuntru cu tot cu scaun, întâi într-o cameră mare, apoi în alta, ca un teatru. Așa era, îmi amintesc, un teatru cu rânduri de scaune și tot ce trebuie, cu rumeguș pe jos — am simțit mirosul, nu l-aș putea confunda pentru nimic în lume.

Atunci mi-au scos vălul. În public nu era nimeni, doar pe scenă se aflau două mese și un doctor în halat. Pe una dintre mese dormea un bătrân. Poate că nu era totuși așa de bătrân, mi-era greu să-l văd, da' mie mi s-a părut cam în vârstă. Și trebuie să fi fost bătrân ca să doarmă așa. Bărbatul cu joben și-a primit banii de la doctor și m-a lăsat acolo, holbat și sperând că n-o să observe nimeni că-s încă în viață, deși încercaseră să mă ucidă.

Doctorul a ascuțit un cuțit și atunci chiar nu m-am mai putut abține — am strigat, presupun, sau poate că doar am schelălăit ca un câine. Atunci el și-a scos batista și a turnat pe ea niște poțiune albastră. Am încercat să mă mișc, am încercat să fug, jur, dar era de parcă cineva m-ar fi legat zdravăn, cu toate că mâinile și picioarele îmi erau libere. Creierul mi-a amorțit. Doctorul mi-a îndesat batista pe față și am simțit iar același miros — un cadavru care se descompune și aromă dulceagă de flori, ca un parfum de femeie. Apoi încăperea s-a încețoșat și s-a întunecat și n-am mai putut țipa. Era voodoo sau ceva. Nu m-a durut, deși am crezut c-o să mă doară. Am simțit cum adorm și restul amintirilor s-au tulburat. Dacă nu m-aș fi trezit făr' de stângulețul ăsta de-acilea — a gesticulat el cu capul spre locul unde fusese cândva brațul stâng —, atunci poate c-aș fi zis c-*am visat* sau poate am băut prea mult în cârciumă c-o seară 'nainte.

M-am trezit la spitalul Saint Anthony, cu tot corpul în flăcări. Îngrămădit într-un pat cu alte două suflete amărâte, doi pietrari care-și fărâmaseră picioarele sub o cărămidă cât insula Skye. Ce să vă zic, toți trei eram de toată mila.

— Nu-ți mai amintești nimic altceva? l-a întrebat Jack aplecându-se în față, pe genunchi.

Munro a scuturat din cap.

— M-au ținut o vreme în spital, încercând să-și dea seama cum mi-am pierdut brațul. Le-am zis despre bărbatul ăla, despre teatru, despre batista îmbibată în ceva și despre toate alea, dar nimeni n-a părut să-mi dea crezare. S-au gândit că oi fi vreun bețivan care a dat de bucluc și cred că nici nu puteam zice că nu sunt. Am încercat să ies din spital cât de repede am putut, vă zic. Mirosea a rahat și moarte acolo, iar unul dintre camarazii mei de pat sforăia ca un elefant răcit. Mâncarea nu era prea rea dacă reușeai să alungi insectele de pe ea. Viermii sunt ca noi, toți ceilalți, încearcă și ei să stea la căldură și să-și umple stomacul cu ceva, nu-i poți învinui pentru asta. Hei, aș putea primi și eu o dușcă sau ceva mai tare decât ceaiul? Vedeți și voi că am trecut totuși, mai mult sau mai puțin, printr-o caznă mare, cum se zice.

Hazel a dat din cap și Iona s-a dus să aducă sticla de whisky din dulap.

— Doctorii din spital au zis ceva despre rana ta? Ceva despre motivul pentru care ți-a fost luat brațul?

— Acu', că zici, au observat copcile foarte ordonate. De parcă le-ar fi prins cineva care știa ce face.

— Pot să mă uit?

Munro a ridicat din umeri și și-a ridicat cămașa de pe umărul stâng, ca să le arate ce-i mai rămăsese din braț. Fusese tăiat din încheietură; nu rămăsese nimic mai jos de umăr. Și, exact cum spusese Munro, cusăturile negre erau mici și drepte, egale. Rana supura pe ici, pe colo, și pielea din jurul lor era roșie și umflată, dar cusăturile rămăseseră la locul lor.

— Dar de ce ți-ar lua cineva brațul? s-a întrebat Jack, stupefiat. Pur și simplu nu înțeleg.

A sosit și whisky-ul lui Munro, care i-a făcut cu ochiul Ionei în semn de mulțumire, apoi a luat o înghițitură zdravănă.

— Să dea dracii dacă știu, a spus el ștergându-se pe buze cu mâneca de la brațul rămas. N-o să mai fiu în stare să sap, ăsta e păcatul mare. Și cum o să mai capăt o muncă cinstită de-acu'nainte? Nu puteam nici când aveam ambele brațe.

— O să găsim noi ceva pentru tine, i-a spus Jack. Poți veni să muncești cu mine la teatru.

— Hai că asta-i de tot râsul! a croncănit Munro. N-am dispărut chiar atâta timp încât să nu știu ce se petrece pe-acolo. S-a închis din cauza molimei, nu-i așa? Și cum mai merge *serviciul* tău pe la teatru, Jack?

Jack s-a înfundat în scaun.

— O să găsim ceva de lucru pentru tine la Hawthornden, a spus Hazel. Avem tot timpul nevoie de cineva care să ne ajute cu îngrijitul împrejurimilor. Și… ziceai că vânezi? Sunt sigură că bucătăreasa o să fie încântată să mai primească niște iepuri în plus.

Munro și-a umflat pieptul.

— Chiar și cu o singură mână, nu-i nimeni în Scoția mai bun țintaș, de asta poți fi sigură. Mulțumesc, domnișoară. Sincer îți zic.

Și-a smuls șapca de pe cap și s-a ridicat în picioare, ca să se poată îndoi de mijloc într-o plecăciune adâncă. Câteva cărți de joc și monede false i-au căzut din buzunar pe podea și Munro le-a cules cu obrajii roșii de rușine.

— Nu mai e nimic de povestit? Nu-ți mai amintești nimic altceva? Oare era pe-acolo și un bărbat cu un singur ochi? Doctorul din sala de operație purta un petic pe unul dintre ochi?

Munro a mai luat o dușcă de whisky.

— Asta-i toată povestea. Am stat o vreme în spital, apoi m-au trimis acasă, iar eu m-am dus la cârciumă și după aia am venit aici, să-l caut pe Jack. Cât despre doctor… nu pot zice sigur. Toată partea aia e începătoșată rău. Nu mi-aș aminti chipul lui nici dacă aș fi avut trei ochi, ca să-ți zic adevărul.

Hazel s-a gândit un pic. Cineva îl răpise pe Munro folosind eterul — ce altceva ar fi putut fi? — și îi luase brațul. Asta era ceea ce știa. Necunoscutele erau *de ce* și *cine*. Necunoscuta *cine* era îngrijorătoare, dar nu pe cât era următoarea necunoscută: când aveau de gând să dea următoarea lovitură? Pentru că, cel puțin lui Hazel i se părea că, oricine ar fi fost cel care-i răpea și-i

schilodea pe săracii din Edinburgh n-avea nicio intenție să se oprească.

Hazel l-a trimis pe Charles să-l cheme pe agentul de poliție, care a ajuns la Hawthornden la apus. Avea o mustață groasă și dreaptă ca paiele de mătură, iar nările i s-au umflat de iritare imediat ce a pășit pragul castelului.

— Vă rog, luați loc, i-a spus Hazel. Iona, adu un ceainic cu ceai proaspăt.

— Vă mulțumesc, domnișoară, a spus el, așezându-se țeapăn pe un scaun vizavi de Munro, care trândăvea pe canapea.

Hazel a făcut o grimasă, văzându-l pe Munro prin ochii polițistului: cu dâre de grăsime și funingine, cu mânecile cămășii îngălbenite și mirosul de alcool plutind în jurul lui ca parfumul.

— Așadar, a început polițistul când Munro și-a sfârșit povestea, te-ai îmbătat și ai avut un coșmar, apoi te-ai trezit fără braț.

Hazel s-a ridicat, furioasă.

— Nu, nu-i deloc așa!! Ceva se petrece la Societatea Anatomiștilor — indiferent dacă cineva de-acolo este implicat sau nu, oamenii ăștia folosesc sala de operații. Și le folosesc eterul. Fie și numai pentru asta trebuie să demarați o anchetă!

De data aceasta s-a ridicat în picioare și agentul. În timp ce vorbea, perii din mustață i se ridicau și colectau stropii de salivă pe care-i împrăștia cu fiecare „p“ rostit apăsat.

— Dumneavoastră — *domnișoară* — să nu-mi spuneți mie ce „trebuie“ să fac. În cazul acesta sau în oricare altul. Desigur, pentru că sunteți de familie bună, o să presupun că acest… acest… acest șarlatan jalnic, demn de milă, v-a indus în eroare ca să vă câștige simpatia și să vă ia banii, și o să resping ideea că m-ați convocat aici cu bună știință, ca să-mi jucați o farsă crudă.

— Domnule, ați înțeles greșit, a spus Hazel. Vă spune adevărul. Nu este singurul căruia i s-au luat părți din corp. Ceva…

Agentul a întrerupt-o cu un fornăit. A scuturat din cap.

— Mintea dumneavoastră e pe coclauri, domnișoară. Se pare că v-a trădat cu totul.

Și-a pus pălăria pe cap și a făcut o plecăciune foarte aproape de Hazel, ca să-i poată vorbi fără să audă Munro.

— Între noi doi, astfel de lucruri se întâmplă mereu cu lepădăturile astea din Orașul Vechi. Găsesc o ureche înțelegătoare și inventează tot felul de bazaconii ca să stârnească mila.

Hazel s-a smuls din încolțirea lui.

— Vă asigur, domnule, că greșiți.

Buza de sus a agentului a zvâcnit și mustața a tremurat.

— Am fost în subordinea tatălui dumneavoastră în Marina Regală, în urmă cu niște ani, în confruntarea cu francezii. Am venit aici, la Hawthornden, din politețe. Dar vă spun acum, domnișoară: sper ca tatăl dumneavoastră să revină acasă înainte ca fiica lui să ajungă nu doar o naivă, ci motiv de tulburare a liniștii publice.

29

Niciunul dintre pacienții cu febră romană tratați de Hazel cu rădăcini de umbreluța-apei nu s-a însănătoșit, dar spre profunda ușurare și surpriză a fetei, niciunul dintre ei n-a murit. Părea chiar că reușește să ușureze boala — să-i limiteze răspândirea și să reducă mortalitatea —, chiar dacă nu era în stare s-o nimicească de tot. Încă.

Hazel lua notițe cu grijă despre fiecare pacient și progresele lui. Pusese o copie a notelor sale și în scrisoarea către doctorul Beecham, de la care, spre dezamăgirea ei, nu primise deocamdată răspuns.

— Ce naiba tot *face*? a mormăit ea spre Iona, în timp ce-i scotea unui băiețel o așchie din fluierului piciorului. Cât durează să scrii o scrisoare?

Iona i-a întins tamponul de vată și alcool, pentru dezinfectare.

— N-a trecut atât de mult, domnișoară. Este un medic faimos, nu-i așa? Probabil că primește o grămadă de scrisori.

— Da, probabil că așa e, a bombănit Hazel.

Așchia a ieșit din piciorul băiatului înainte să apuce el să scoată vreun țipăt.

— Gata, am terminat. Simplu ca bună ziua. Și de acum înainte nu te mai da pe balustrade șubrede. Ești norocos că n-am avut de rezolvat decât treaba cu așchia.

Iona a condus băiatul afară și a introdus următorul pacient al lui Hazel, un tânăr cu părul roșu și o jachetă cafenie care văzuse și zile mai bune. Băiatul părea ostenit și palid. Cămașa jerpelită era sfâșiată la gât și cineva se străduise să repare ruptura.

— Burgess! a strigat Hazel, surprinsă.

A trebuit să reziste tentației ciudate de a-l îmbrățișa după șocul provocat de apariția lui fantomatică în laboratorul din beciul de la Hawthornden.

— Îmi… îmi pare rău, a îngăimat Burgess, încruntându-și în semn de confuzie sprâncenele decolorate. Nu cred că am avut plăcerea. Dar… lumea zice că aici e un loc unde pot primi tratament?

S-a uitat peste Hazel, presupunând că undeva, în spatele ei, ar trebui să se afle un medic bărbat. Dintr-unul din paturile așezate în seră a venit un geamăt ușor.

— Gilbert Burgess, a spus din nou Hazel. Nu mă recunoști. Bineînțeles.

Și-a tras părul spre ceafă.

— George Hazelton, la dispoziția ta.

Și atunci — fie că a fost șocul, fie febra sau ambele — Burgess a leșinat.

* * *

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, a spus el când, într-un final, s-a trezit într-unul dintre paturile din castel.

Examinarea nu durase mult — avea febră mare și răni proaspete în formare pe tot corpul. Era febră romană. Iona îi adusese un castron cu terci de ovăz și gem, iar el îl amestecase absent, fără să fie în stare să-l mănânce.

— O fată, în tot acest timp. Iartă-mă, o *doamnă*. Și nimeni n-a știut. Dumnezeule, aș ucide să pot să văd expresia lui Thrupp dacă ar ști.

— Ei bine, cineva a știut totuși. Doctorul Straine a fost cel care m-a recunoscut și mi-a interzis să particip la prelegeri.

— Când ai dispărut, ne-am întrebat ce s-a întâmplat cu tine. Câțiva dintre băieți au crezut că te-ai îmbolnăvit sau te-ai grăbit să te căsătorești, ori ceva de genul ăsta. Thrupp a încercat să ne convingă că a trebuit să fugi din cauza datoriilor făcute la pariuri, dar știam că astea sunt numai tâmpenii.

— Cum mai merg lucrurile pe acolo? a întrebat Hazel, încercând să-și mențină un ton firesc al vocii. La cursuri, vreau să spun. Ce lucruri mai învățați?

Burgess a afișat o expresie tâmpă și s-a holbat în castronul cu terci, care căpătase o culoare roz-pastel de la gemul de zmeură.

— Am abandonat, a recunoscut el. Acum câteva săptămâni. Aș putea da vina pe boală, dar în realitate mă depășea cu totul. Familia mea abia dacă-și permitea să plătească taxele — ne-am împrumutat de la fiecare rudă cam cu jumătate de inimă — și, după toate astea, un eșec la examen ar fi fost mai mult decât pot duce.

— Așa că ai abandonat? Burgess, nu!

Burgess a liniștit-o.

— Nee, așa e cel mai bine. Aș fi fost un chirurg jalnic. Nu ca tine — *tu*! Tu erai sclipitoare. Nu-mi vine să cred că te-au dat afară de la curs pentru că porți fustă. Ce tupeu pe ăia, serios. Pe Straine, jur, îmi vine să-l strâng de gât mai tot timpul. Îmi dă fiori de groază cu felul în care *stă acolo* și atât, înțelegi? Cu privirea aia în ochi?

Burgess s-a cutremurat.

— Ei bine, încă pot să devin chirurg, a spus Hazel cu un surâs. Sau, mai degrabă, mai e o șansă.

I-a explicat înțelegerea pe care o făcuse cu doctorul Beecham, faptul că i se permitea să se prezinte la Examenul de Medic, să încerce să-l treacă. Dacă reușea, primea o perioadă de ucenicie la spital sub îndrumarea doctorului Beecham însuși și de atunci încolo femeilor avea să li se permită accesul la curs.

Burgess s-a entuziasmat când a aflat veștile.

— E minunat, Hazel, chiar e minunat! Trebuie să treci. Sigur vei trece, ești genială la chestiile astea.

— Dar ești logodită, nu-i așa? s-a auzit Jack din colțul lui.

Hazel nici măcar nu-l văzuse stând acolo și citind unul dintre volumele ei cartonate.

— Chiar dacă treci, oare noul tău soț o să te lase să faci ceva cu rezultatul ăsta, până la urmă?

— Nu cred că el decide în privința asta, i-a replicat Hazel înțepată.

— Fac prinsoare că el crede altceva, a răspuns Jack, cu vocea ca un sloi de gheață.

— Uh, felicitări întârziate! a intervenit Burgess pentru a îndepărta tensiunea. Pentru logodnă! Cine e fericitul?

— Mulțumesc. Este viitorul viconte Almont.

Burgess a făcut ochii mari.

— Hazel, asta e — oh, *drace*! Nici nu mai pot să-ți zic Hazel! Lady Sinnett, vreau să spun. Lady Almont, adică.

— Hazel este în regulă, a spus ea. Sunt logodită cu el practic de când m-am născut. A vrut doar să oficializeze lucrurile, asta-i tot. Nici măcar n-o să ne căsătorim până la anul, așa că, practic, viața mea n-o să se schimbe până atunci în niciun fel. Examenul de Medic este o îngrijorare mult mai presantă decât mariajul ăsta stupid.

Jack a expirat zgomotos, a trântit cartea pe masă și a ieșit din încăpere. Hazel l-a ignorat și s-a întors cu totul spre Burgess.

— Te rog, spune-mi că-ți amintești de un lucru pe care l-a spus dr. Beecham despre structura sistemului limfatic, pentru că sunt complet pierdută fără asta.

Începând cu ziua aceea, Burgess a devenit mentorul și îndrumătorul ei personal. Ori de câte ori Hazel termina de consultat pacienții nou-sosiți la laborator și după ce își făcea vizitele la pacienții internați deja la castel, se ducea la patul lui Burgess și el o ajuta să învețe. Burgess se pricepea de minune să-i pună întrebări, avea flerul de a o întreba exact lucrul pe care Hazel spera să-l sară, fiindcă nu-l știa prea bine.

Când Charles a adus scrisoarea doctorului Beecham, Hazel era așa de concentrată să-i enumere lui Burgess toate oasele din urechea internă, încât abia dacă și-a dat seama ce ținea în mână, până când nu s-a trezit cu pergamentul deschis în fața ei.

Dragă domnișoară Sinnett,

Ce plăcere neașteptată, să primesc vești de la dumneata! Sper că n-ai uitat de pariul nostru și sper că studiile progresează în timpul necesar pentru a te prezenta la Examenul de Medic. Trebuie să-ți mărturisesc că sper din tot sufletul să reușești.

Din păcate, nu am să-ți dau vești bune prin această scrisoare. Vaccinarea a fost încercată în Edinburgh în timpul primului val al

febrei romane, fără efecte pozitive. Dimpotrivă, cei câțiva pacienți care au participat la experiment au murit chiar de această boală.

Nu știu nimic despre „rădăcina de umbreluța-apei" pe care ai pomenit-o și trebuie să presupun că e un nume local pentru o plantă de prin părțile acestea, care poartă totuși o denumire mai potrivită. Cu toate astea, te asigur că atât eu, cât și stimatul meu bunic am experimentat în cursul vieții noastre o largă varietate din flora scoțiană locală și nu am descoperit nimic care să diminueze efectele oribile și mortale ale bolii. Trebuie să te avertizez că este necesar să încetezi toate aceste încercări și să nu continui să tratezi nefericitele victime cu remedii populare nefondate. Nu mai folosi „rădăcina de umbreluța-apei" în nicio formă a ei. Efectele pozitive pe termen scurt ar putea ascunde consecințe letale pe viitor. Dacă va fi să devii medic, vei învăța repede că starea de bine a pacientului este mai presus de egoul mult prea zelos al medicului.

Al tău,
Dr. William Beecham al III-lea

Hazel a citit scrisoarea o dată și apoi a citit-o încă o dată. Se simțea de parcă ar fi pălmuit-o cineva peste față. A lăsat hârtia să-i cadă din mână, iar Burgess a ridicat-o, murmurând încet cuvintele în timp ce citea.

— Ei bine, eu cred că a fost o idee bună, a spus el într-un final. Iar rădăcinile de umbreluța-apei au fost singurul lucru, de când am luat blestemata asta de febră, care m-a făcut să nu mai simt că-mi explodează capul, indiferent ce zice doctorul Beecham. Nu-i el chiar atât de important! Știi că bunică-su a înnebunit până la urmă? Din pricina alchimiei și a altora tot așa. Poate că o grămadă din neamul ăla sunt nebuni. Dă-i naibii, Hazel.

Hazel a dat din cap, absentă. Se purtase prostește, în ambiția ei exagerată. Ea era doar o copilă, în timp ce unii dintre cei mai respectați medici din întreaga lume munceau de ani de zile la problema febrei romane și nu ajunseseră la niciun rezultat. Ea nu trecuse încă nici măcar de Examenul de Medic și avea aroganța să creadă că văzuse ceva ce doctorul Beecham nu sesizase. Îi ardeau

obrajii și a smuls scrisoarea din mâinile lui Burgess. A rupt-o în bucăți pe care le-a aruncat în foc, dar nu de furie, ci din cauza profundei umilințe la care fusese supusă.

— Nu contează, a spus Hazel întinzându-se să ia din mâinile lui Burgess cana cu ceai din care sorbea. O să-i ascultăm pe experți, cel puțin deocamdată.

Burgess a ferit cana și a mai sorbit o înghițitură, în semn de protest.

— Nicio șansă.

— Bine, a spus Hazel. O să facem ca tine, dar dacă o să meargă prost, tu o să ai treaba aia pe conștiință de-acum.

Burgess a mai luat o înghițitură.

— E doar un ceai, a spus el. Și mă face să mă simt mai bine. Nu știu ce are de gând doctorul Beecham, dar fiindcă tu ești cea care mă tratează, și nu el, am încredere în tine, doctore Sinnett, dacă asta contează vreun pic.

A fost aproape suficient ca s-o facă să zâmbească.

În ultimele zile nu prea mai zâmbise. În afară de faptul că aștepta încă un răspuns de la doctorul Beecham, Jack aproape că dispăruse cu totul de la Hawthornden odată cu reapariția lui Munro, în încercarea de a-și găsi o nouă slujbă.

— Poți sta aici, i-a șoptit Hazel în timp ce se afla încă în pat, la câteva zile după sosirea lui Burgess.

Jack își trăsese pe el o cămașă jerpelită și haina pe care o lăsase atârnată pe spătarul scaunului ei.

— Nu pot sta aici, pur și simplu, a spus el, spălându-se pe față cu apă rece din lighean. Trebuie să-mi găsesc de lucru. Cine știe cât va dura până la redeschiderea teatrului. Dacă este prea periculos să mai fur cadavre, trebuie să găsesc altceva.

— Chiar *este* prea periculos, Jack. Nu știm cine l-a luat pe Munro și de ce. Iar poliția n-o să-i ajute pe recuperatori — presupunând că nu ei sunt responsabili de răpiri. Te rog, te rog, promite-mi că n-o să te duci iar să dezgropi morți.

— Îți promit, a mormăit Jack.

Își încheiase șireturile ghetelor, o sărutase pe Hazel pe frunte și plecase de la Hawthornden pe jos. De atunci, nu-l mai văzuse.

20 decembrie 1817
Str. Henry nr. 2
Bath

Mult-iubita mea Hazel,

În sfârșit, au ajuns și la Bath veștile despre logodna ta și sunt foarte plăcut impresionată. Ce bucurie să știu că va avea cineva grijă de tine și că scumpul tău văr, Bernard, va deveni în sfârșit soțul tău. Singurul eveniment recent care mi-a mai adus la fel de multă bucurie este că Percy (în fine!) se recuperează după răceală.

Aștept cu nerăbdare să vă văd pe tine și pe viitorul tău soț la Londra, în timpul Sezonului social. Așa cum știi, Percy va merge la Eton anul viitor. Mă gândesc că poate rămân la Londra, ca să fiu alături de el în cazul în care revine răceala.

Sunt foarte mândră de tine.

— Mama ta care te adoră, lady Lavinia Sinnett

30

Avea să se mărite cu un duce, un conte sau un marchiz. Unul dintre ăștia. Care era diferența? Și ce conta dacă era vreo diferență? Trăiau cu toții în case mari și nu făceau nimic toată ziua decât să dea ordine slujitorilor și să aleagă ce batistă brodată să poarte în buzunar în ziua aia. Nu-i de mirare că nobilii au timp să inventeze leacuri și formule matematice — sunt nevoiți s-o facă, să-și omoare plictisul.

Teatrul era închis în continuare din cauza molimei. Jack nu mai avusese un venit stabil de luni de zile și, fără suplimentul câștigat prin vânzarea cadavrelor către anatomiști, situația lui devenea din ce în ce mai precară.

Mai întâi a încercat în port, sperând că, tânăr și destul de bine făcut fiind, ar putea să-și asigure o slujbă la construirea vaselor. Dar munca în Leith se împuținase. Supraveghetorul i-a râs în nas când i-a cerut ceva de lucru.

— Anul ăsta am fost nevoit deja să dau afară douăzeci de oameni, i-a spus el horcăind și scuipând pe lângă el. Îmi pare rău, flăcăule.

Părea că oriunde încerca erau o duzină de alți bărbați, mai în vârstă și mai experimentați, care își așteptau șansa de a se întâlni cu șeful și de a cerși ceva de lucru pentru un salariu zilnic decent.

— Am auzit că se găsește de lucru în Newcastle, i-a șoptit un bărbat după ce au fost refuzați amândoi de un constructor. Dacă nu te mai ține nimic aici. Și în America — acolo se fac banii adevărați, dacă reziști să faci călătoria.

Jack a dat politicos din cap, însă gândul de a mai pune o singură milă în plus între el și Hazel era de nesuportat. Unde s-ar fi putut duce, când ea era aici? Dar cum ar putea să-i ceară să renunțe la un conte, când el nu era în stare să câștige măcar un salariu decent? De curând, văzându-i chipul — spălat, dar nu și de sudoarea studiului cadavrelor și tratării noilor pacienți —, lui

Jack i s-a făcut groaznic de rușine de el, ca și când ei doi ar fi fost două specii diferite. El era bun la vândut cadavre, ăsta era adevărul adevărat — bun la săpat fără să fie prins și la negociat cu medicii îmbrăcați în cămăși mototolite din bumbac, pentru câțiva gologani în plus.

Chiar și cu răpitorul care bântuia prin cimitire, tot nu putea fi mai periculos decât să muncească în carieră sau în mină. Jack putea să se apere de el; era mai isteț decât Munro și al dracului de bun la bătaie. Într-adevăr, îi promisese ceva lui Hazel, dar ea nu trăise niciodată o noapte de foame, cum trăise el, strângând pătura în pumni și sperând să adoarmă cât mai repede, ca să nu-și mai simtă stomacul strângându-se și frământându-se. Ea nu cunoscuse singurătatea de a trăi într-un oraș fără un chior în buzunar, știind că n-ai altceva decât propria minte ca să te aperi de frig și de epuizare. Ea fusese mereu în siguranță.

Sărăcia l-a făcut pe Jack vulnerabil, dar l-a făcut totodată și nesăbuit.

31

— Ați auzit de paradoxul corabiei lui Tezeu?

Cu toate că petrecerea de la casa Almont avea loc pentru a sărbători logodna lui Hazel cu Bernard, ei doi fuseseră așezați la distanță, în capetele mesei de banchet, iar Hazel era captivă lângă baronul Walford, care îi vorbea aplecându-se tot mai mult spre ea, în timp ce Hazel încerca disperată să se îndepărteze cât de mult îi permitea scaunul, fără să se prăbușească pe podea. După patru feluri, baronul era atât de aproape, încât îi vedea saliva de pe buze. Respirația lui puturoasă o determina să clipească des, ca să-și alunge lacrimile.

— Da, domnul meu, eu chiar…

— Este o idee filosofică destul de complicată, dar pe care o pot explica destul de simplu unei femei, cu ajutorul unei povești. Imaginează-ți o corabie mare. În timp, părțile componente ale corabiei putrezesc. Dar fiecare scândură putredă este imediat înlocuită. În timp, toate piesele de lemn folosite pentru construirea corabiei originale sunt înlocuite. Mai este aceeași corabie?

Aflat la câteva scaune depărtare, lordul Almont s-a ridicat în picioare.

— Nu! a spus el cu veselie, arătând spre Walford. Este altă corabie. Construită cu alt lemn.

— Ah, a replicat baronul. Atunci, *când* n-ar mai trebui considerat că este aceeași corabie?

Izbucnirea lordului atrăsese atenția întregii încăperi. Bernard s-a ridicat, exact ca tatăl lui.

— La jumătate, atunci. Când este înlocuit jumătate din lemn, încetează să mai fie aceeași corabie.

— Chiar și dacă toată lumea o numește „corabia lui Tezeu“? a spus Hazel încet.

Toată lumea s-a întors spre ea. Bernard s-a încruntat.

— Da, draga mea, a scrâșnit el printre dinți. Nu contează cum îi spun oamenii. Când s-a înlocuit mai mult de jumătate, nu mai este aceeași corabie.

— Unele femei, i s-a adresat lordul Almont fiului său, trebuie să mai învețe că ne bucurăm mai mult să le privim decât să le *ascultăm*.

Baronul Walford a chicotit, iar ochiul fals i s-a rostogolit în orbită.

— Aha! Dar acum să ne întoarcem la corabie. Imaginați-vă că ați lua tot lemnul putrezit care a fost înlocuit și ați începe să construiți o a doua corabie, în British Museum. Care ar fi adevărata corabie a lui Tezeu? Cea care încă navighează, cu numele original, sau cea din muzeu?

— Cea de-a doua, a răspuns Bernard pe loc. Cea cu lemnul originar.

— Avem un adevărat învățat printre noi, a strigat lordul Almont, bătându-l pe Bernard pe spate.

Tânărul radia.

— Într-adevăr, a spus baronul Walford învârtind vinul roșu din pahar, înainte de a-l da pe gât într-o singură sorbitură.

— Dar ce e cu dispoziția asta filosofică, Walford? l-a întrebat lordul Almont.

— Ei bine, a răspuns baronul, ajustându-și ochiul fals. Cred că s-ar putea să capăt un ochi nou. Sunt programat pentru procedură. De luni într-o săptămână, la Societatea Anatomiștilor. O să văd pentru prima dată după douăzeci de ani, cel puțin așa spun doctorii.

— Ce vreți să spuneți? a intervenit Hazel, îndreptându-și spatele pentru prima dată în seara aceea, mânată de atenție. Ce fel de procedură vă va permite să vedeți din nou? Ce fel de ochi nou?

— Haide, haide, *scumpo,* a spus Bernard.

— Baroane Walford, nu vreau să fiu indiscretă, dar vă rog — ce tip de operație ar putea vreodată să vă redea vederea? Dintr-un ochi fals?

Baronul Walford a mângâiat-o pe Hazel pe creștet.

— Niciuna pentru care să-și facă griji o tânără femeie! Nu când are o nuntă de organizat!
— Da, a răspuns Hazel. O nuntă. Desigur.

* * *

După cină, bărbații s-au retras în bibliotecă pentru coniac și trabucuri, iar Bernard a ieșit s-o conducă pe Hazel la trăsura ei.
— Hazel, a început el, odată ieșiți afară, după ce și-a dres vocea. Fantezia… aia a ta, cum că vrei să fii medic sau ce voiai să fii.
— Nu este o fantezie, Bernard, a spus Hazel. O să devin medic. Știu că nu este ceea ce vă doriți *tu* sau tatăl tău, dar studiez deja de săptămâni întregi.

Odată ce a început să vorbească, și-a dat seama că nu se mai poate opri. Bernard arunca priviri agitate în jur.
— Sunt foarte bună la asta, Bernard, chiar sunt. N-am crezut mereu că aș fi, dar sunt. Am tratat vreo șase pacienți — tratez în prezent vreo șase pacienți. Am adus pe lume un copil! O să trec examenul, Bernard, și o să devin medic. De fapt, sunt destul de sigură că sunt deja.

Bernard a deschis gura și apoi a închis-o, ca un pește eșuat pe plajă.
— Hazel, liniștește-te!
— Sunt liniștită, Bernard. Absolut liniștită. Dar să știi și tu, dacă nu mă lași să continui cu treaba asta, nu sunt sigură că mă pot mărita cu tine.

Bernard a aruncat o privire peste umăr spre ușa închisă de la reședința Almont, ca și cum ar fi chibzuit dacă să intre în casă și să discute cu taică-su. S-a tras de jiletcă.
— În regulă. În fine, bine acum. Nu trebuie să spui așa ceva, Hazel. Hai să fim raționali.
— Sunt perfect rațională, Bernard.

Tânărul și-a dres iar vocea.
— În regulă. Ziceai că o să fie un examen? Un fel de examen ca să devii doctor?

— Examenul Regal de Medic, da. Într-o săptămână de acum înainte.

— Într-o săptămână de acum înainte, a repetat Bernard. Perfect. Dai acest… acest Examen Regal. Și dacă-l iei, putem… ei bine, putem cel puțin să discutăm despre cum va arăta asta… în viitor.

Hazel s-a luminat un pic.

— Deci spui că ar fi o șansă? Adică, o șansă să fii dispus să permiți ca eu… ca noi…

Bernard și-a frecat tâmplele.

— Doar… Bine. Dă-ți examenul și pe urmă. Pe urmă o să vedem ce facem din acel moment. Dar, Hazel, jur pe Dumnezeu. Jur. Dacă nu merge cu testul ăsta, promite-mi că s-a terminat. Și tata nu trebuie să afle niciodată.

— Niciodată, a spus Hazel.

— *Îmi promiți*, Hazel?

— Îți promit.

— Bine.

Bernard a sărutat-o pe creștet și a ajutat-o să se urce în trăsură.

— Mergi încet. Ai grijă să nu o hurducăi pe caldarâm! a strigat el spre birjar. E viitoarea mea nevastă înăuntru!

32

Săptămâni întregi, data Examenului Regal de Medic de la finalul semestrului îi păruse lui Hazel foarte îndepărtată, un element abstract care părea că nu se va concretiza niciodată. Și apoi, brusc, s-a trezit că se întâmplă. Într-un final, informațiile pe care le învățase în ore întregi de citit și memorat din *Tratatul doctorului Beecham* păreau aproape comice în comparație cu ce învățase în cele câteva săptămâni în care făcuse efectiv muncă de medic pentru cei care veniseră la Hawthornden în căutarea unui leac. Beecham avusese dreptate să se îndoiască de ea inițial, când făcuseră pariul; dacă ar fi studiat numai din cărți, nu s-ar fi simțit niciodată pregătită. Acum, aproape că se simțea.

În dimineața examenului, și-a revizuit notele în timp ce băga în gură terciul de ovăz, abia dându-și seama că mănâncă, așa de concentrată era pe cuvintele din fața ei. Sistemul pulmonar? Limfatic? Organele? Verifica mental fiecare arie pe care o studiase, una câte una, uimită să-și dea seama că poate chiar era gata de examen, până la urmă.

— Încetează, i-a spus Burgess, care își mânca porția de terci cu un entuziasm ce a făcut-o pe Hazel să zâmbească.

Starea lui se îmbunătățea. Cu toate că uneori mai avea câte un acces de tuse, leziunile de pe spate se micșorau. Și îi revenise și pofta de mâncare.

— Cu ce să încetez? a întrebat Hazel, fără să-și ridice ochii de pe hârtie și scăpând în poală un gogoloi de terci.

— Cu învățatul. Știi totul pe dinafară, de la cap la coadă și de la coadă la cap. Știi bine că n-o să existe niciun concurent la examenul ăla măcar pe jumătate la fel de bun ca tine.

— Mulțumesc, Burgess. Și îți mulțumesc pentru ajutor.

Burgess a râs ușor.

— E cam ciudat că tu ești aia care-mi mulțumește mie, având în vedere că mi-ai salvat viața.

— Tratamentul e bun, a replicat Hazel, dar leacul ar fi și mai bun.

— Ei bine, n-am nicio îndoială că va exista și un leac, mai devreme sau mai târziu, dacă se va ocupa de asta dr. Hazel Sinnett.

— Nu sunt medic încă.

— Să mai avem răbdare câteva ore.

Hazel și-a luat penițele, cerneala și bisturiele, precum și exemplarul personal din *Tratatul doctorului Beecham,* mai mult ca să-i poarte noroc.

— Jack a mai trecut pe-aici în ultima vreme? a întrebat-o pe Iona, care o ajuta să-și lege șireturile ghetelor.

Iona a scuturat din cap.

— Mă tem că nu l-am mai văzut de câteva zile.

Apoi, văzând expresia agitată de pe chipul lui Hazel, a adăugat:

— Cu toate că n-avem de ce să ne îngrijorăm în privința flăcăului aceluia. Poate să iasă din orice necaz, doar îl știți pe Jack. Mai alunecos decât o viperă și de două ori mai deștept.

Hazel n-a reușit decât să dea din cap. Jack era bine. Trebuia să se concentreze la examenul de astăzi.

Inițial, plănuise să meargă la examen costumată în George Hazelton; scosese din dulap una din cele mai bune jachete ale lui George, pentru ocazii speciale, și o ținuse la ea în dulap ca s-o întâmpine în fiecare dimineață și să-i aducă aminte de obiectivul pe care îl avea de îndeplinit. Dar dimineață, când a venit momentul să se îmbrace, a ezitat. N-avea să susțină examenul ca George Hazelton; avea să-l susțină ca Hazel Sinnett. Și astfel, Iona a ajutat-o să îmbrace o rochie care sosise de la croitoreasă cu doar câteva săptămâni înainte și pe care n-apucase încă s-o poarte. Fusta era din muselină albă, cusută cu o panglică la tiv, revărsându-se în straturi delicate spre glezne. Corsajul era din mătase de un roșu sângeriu, cu margini bufante de atlas la umeri. Croiala de la gât urca spre bărbie, amintindu-i să țină mereu fruntea sus.

— Să nu întârziați, a avertizat-o Iona după ce a terminat de legat șireturile.

— Mi-ai amintit de o sută de ori și nu am uitat: este la ora 8 fix.

Hazel și-a îndreptat nasturii de la mănuși.

— N-o să întârzii. Crede-mă.

Își amintea și acum prima dimineață în care a încercat să se strecoare la demonstrația de chirurgie a doctorului Beecham, de la Societatea Anatomiștilor, și cum a rămas de cealaltă parte a unei uși încuiate, când clopotul sunase peste oraș.

Ieșind din casă, să se îndrepte spre trăsură, Hazel a observat că pe jos era încă ghețuș; roua înghețase peste noapte și se transformase în cristale. A savurat sunetul pantofului ei strivind iarba înghețată. O să fie o zi foarte bună, și-a spus ea.

Încrederea a ținut-o până când trăsura a urcat dealul spre Orașul Vechi din Edinburgh; Hazel a zărit pe ferestruică imaginea fugară a altor posibil viitori medici îndreptându-se spre sala de examen de la Universitate. Aceștia constituiau, în ansamblu, un grup serios de bărbați în paltoane închise la culoare, încălțați cu ghete ponosite, cu ochelari și chipuri preocupate, foarte concentrate. Pășeau uitându-se în jos, încruntați. Lui Hazel i s-a strâns stomacul și micul dejun s-a transformat în fiere, urcându-i în gât. Zguduitul trăsurii îi provoca o senzație de greață.

— Poți opri aici, i-a strigat ea vizitiului. Merg pe jos mai departe.

Răcoarea a întâmpinat-o imediat ce a deschis ușa — rochia era prea subțire pentru răcoarea din decembrie și uitase să-și ia o blană. Hazel a grăbit pasul ca să se încălzească și s-a îndreptat spre podul care ducea la universitate. Nimeni nu i-a dat atenție cât a străbătut strada pietruită, trecând pe lângă magazine ce miroseau a carne gătită și a bere stătută; pe lângă cerșetori încolăciți sub pături, aciuați sub streșini; pe lângă potăi cu blana aspră, care dădeau entuziasmate din cozile puternice de fiecare dată când primeau ceva resturi: pe lângă niște copii care se jucau ceva cu pahare și zaruri; pe lângă un bărbat cu joben care plimba într-un cărucior cu rotile o făptură acoperită cu văl.

Hazel a încremenit. Bărbatul și scaunul au dispărut într-o alee. Cum îl descrisese oare Jeanette? Visul acela al ei, cu vălul. Iar apoi, Munro le spusese aceeași poveste. Și el descrisese această scenă, *dar exact această scenă,* felul în care fusese cărat prin oraș

cu un scaun, acoperit cu un văl negru, greu. În afară de Hazel, nimeni de pe stradă nu se oprise și nici nu observase ceva neobișnuit. În ochii lor, în scaun se afla o văduvă în vârstă, în doliu, sau un invalid care-și petrecea dimineața afară.

Hazel și-a ținut respirația preț de o clipă și a privit cum bărbatul și scaunul lui au ieșit de pe strada principală și au intrat pe alee, în apropierea Societății Anatomiștilor. Hazel a avansat, pradă curiozității de a arunca o privire după colț. A văzut doar o fluturare de pelerină și o ușă închizându-se, confirmarea a ceea ce știa deja: oricine ar fi fost cel din scaun, era dus în sala de operație.

În minte i-a răsunat un clopoțel. Era luni. Ziua în care baronul Walford făcea operația la ochi, la Societatea Anatomiștilor. Nu asta spusese? Ce se petrecea dincolo de acea ușă închisă? Avea o grămadă de timp până la examen — ieșise din casă atât de devreme, încât ar fi putut și să meargă pe jos de la Hawthornden până la universitate și tot ar fi apucat să se așeze pe locul ei la timp pentru examinare, ba să-și mai umple și călimara. În mod sigur nu se întâmpla nimic rău dacă doar… băga capul pe ușă. Să vadă ce făceau. Categoric nu era nimic. Oricum, baronul Walford fusese beat la cină. Probabil fusese doar programat pentru un nou ochi fals, iar femeia din scaun chiar era… o văduvă în vârstă, care-și vizita nepotul, un învățat aflat în trecere.

Avea timp. Avea o grămadă de timp. Hazel își dorea să fi fost și Jack acolo, să-i bage mințile în cap, să-i spună că era ridicolă, că trebuie să-i ignore pe baron și pe femeia din scaun și să rămână concentrată. Să rămână concentrată la universitate, la examen, la viitorul ei. Dar Jack nu era acolo; era undeva în orașul ăsta, fără ea; aici se afla doar Hazel, stând singură la o cotitură aglomerată și mușcându-și pielița unghiilor în timp ce derula mental fiecare alternativă.

Decizia a fost luată în momentul în care a văzut scaunul cu rotile dispărând în spatele ușii, când inima a început să-i bată în urechi, iar entuziasmul și teama au făcut să i se ridice părul de pe ceafă. Hazel și-a scos pălăria de pe cap, a aruncat o privire în jur ca să n-o vadă cineva și a dispărut pe aleea îngustă de pe o

laterală a clădirii, pe unde, cu doar câteva luni înainte, băiatul pe care încă nu-l știa sub numele de Jack Currer îi arătase o intrare secretă.

Din Tratatul de anatomie al doctorului Beecham
sau Prevenirea și vindecarea bolilor moderne
(Ediția a 17-a, 1791), de dr. William R. Beecham:

Misiunea unui medic este de a-și proteja și a-și servi semenii. Aceasta este singura directivă dată celor care se dedică acestei ilustre profesii: ajutorarea celor în nevoie. Scopul învățăturii ar trebui să fie diseminarea cunoștințelor, dar niciodată de dragul acestui fapt în sine. Lăsați cunoașterea de dragul cunoașterii în seama filosofilor. Viața unui medic este prea scurtă ca s-o irosească în leneveli academice — dacă-și folosește mintea, ar trebui să-și folosească deopotrivă și mâinile.

33

Holul de piatră era mai întunecat și mai strâmt decât își amintea Hazel. I se agățau pânze de păianjen de fustă și a trebuit să-și înăbușe un strănut provocat de praful care plutea în aer, adăstând în dreptunghiuri înguste de lumină formate de razele care se strecurau cu greu pe lângă rama ușii din scânduri de lemn din spatele ei. Culoarul devenea tot mai întunecat și mai răcoros, pe măsură ce avansa. După zece pași deja își regreta profund decizia; ar fi trebuit să se afle în sala de examen de la universitate, rânjind în fața tachinărilor lui Thrupp, fiindcă știa că poate face față oricărui examen. Foaia ei de hârtie avea să fie umplută cu un scris de mână ordonat, impecabil. Poate că ar fi ajuns prima din clasă. Minutele se scurgeau.

A scuturat din cap ca pentru a-și alunga gândurile. Încă avea timp să ajungă la examen. Avea o grămadă de timp. Podeaua a început să coboare într-o pantă ușoară, iar Hazel a auzit cadența lentă a vocilor aflate de cealaltă parte a unei uși pe care n-o putea zări în întuneric.

— …înseamnă că n-o să simți nimic, te asigur.

…Am trecut eu însumi prin procedură…

— L-am ales pe ăsta fiindcă e tânăr, vezi? O să merite un bănuț în plus, îți promit.

Hazel a răsucit mânerul greu de metal și a tresărit când a auzit ușa scârțâind. S-a așteptat să audă strigăte, agitație sau schimbarea volumului murmurelor de pe scenă, dar cei de-acolo n-o auziseră. A crăpat puțin ușa, doar cât să lase să treacă o fâșie de lumină și, pentru că bărbații de pe scenă n-au reacționat în niciun fel, a mai deschis-o un pic, cât să se poată strecura înăuntru.

Mai întâi a izbit-o mirosul de paie — pe podea și sub gradene fusese depozitată o încărcătură proaspătă, probabil pentru a absorbi sângele. Hazel a mulțumit în gând pentru toate lecțiile de

etichetă pe care maică-sa insistase să i le predea, de exemplu, despre felul tăcut în care păşeşte o doamnă, şi s-a apropiat încet, ascunsă printre umbre, cât de mult a îndrăznit.

Fără camuflajul oferit de picioarele celor o sută de bărbaţi aşezaţi pe scaune, Hazel a fost totuşi nevoită să rămână mult mai în spate, cât să deslueşească în linii mari tabloul de pe scenă. Pe masa de operaţie şedea un bărbat care pălăvrăgea binedispus. A lui era vocea pe care o auzise încă de pe culoar. Trupul acoperit cu văl se afla încă aşezat în scaun, iar bărbatul cu joben stătea ameninţător lângă umărul lui. În centrul scenei pe care se afla sala de operaţie, agitând cu o mână sticla albastră cu eter, iar cu cealaltă fluturând o batistă de dantelă, stătea în picioare un doctor.

Purta un sorţ de piele asemănător cu al măcelarilor, iar chipul îi era acoperit de un dispozitiv ciudat, asemănător cu o pereche de ochelari de protecţie, doar că în loc de două bucăţi de sticlă, avea doar una. În centrul feţei doctorului trona o lupă circulară care îi ascundea identitatea şi-l transforma într-o creatură parcă desprinsă din mitologia greacă. Şi iată-l aici, în faţa ei: bărbatul cu un singur ochi visat de Jeanette, un ciclop diform cu un ochi rotund de sticlă, montat în alamă. Irisul lui mărit a sclipit albastru şi unduitor, ca valurile unui ocean.

— Eterul este cheia aici, domnul meu. Poate aţi văzut demonstraţia pe care am făcut-o în urmă cu ceva vreme?

Silueta de pe pat a ridicat din umeri.

— Nu pot spune c-am văzut-o, doctore.

Doctorul a înmuiat batista în lichidul albastru fosforescent.

— Ei bine, efectul este absolut remarcabil. Am descoperit că pacienţii l-au asemuit cu un somn bun de noapte. Te trezeşti în câteva ore simţindu-te de-a dreptul odihnit. În cel mai rău caz, este ca un somn de noapte ceva mai prost. Partea cea mai rea o să fie durerea din ochiul nou, dar aceasta va trece în câteva săptămâni. O să vedeţi că înceţoşarea se va reduce de la zi la zi.

— Abia aştept, doctore, îţi spun cinstit.

Silueta era baronul Walford, inconfundabil chiar şi îmbrăcat într-o cămaşă simplă de in. A plescăit tare din buze şi s-a întins

pe spate pe masă.

— Dă-i drumul și fă-ți treaba, doctore, a spus el. Abia aștept să scap o dată pentru totdeauna de ochiul ăsta fals îngrozitor.

Expresia doctorului era imposibil de citit în spatele lupei. Acesta a îndreptat batista îmbibată cu eter spre fața baronului, iar apoi s-a întors spre silueta acoperită cu văl, din scaunul cu rotile.

— Dacă ești amabil, domnule, i s-a adresat medicul bărbatului cu joben.

Acesta a smuls vălul de pe scaun și a dezvelit silueta unui băiat, un băiat cu părul blond atât de murdar, încât părea aproape castaniu, cu mâinile adunate în poală și cu o cârpă legată peste gură, ca să nu țipe. Băiatul s-a zvârcolit încercând să scape din legături, smucindu-și corpul înainte și înapoi. Chiar și de la distanță, Hazel îi putea deslușI panica îngrozitoare așternută pe chipul devenit roșu ca sfecla.

— Haide, haide, a murmurat doctorul și a îmbibat din nou batista în eter, apăsând-o apoi pe fața ostaticului.

Băiatul s-a împotrivit, însă curând a rămas fără vlagă.

— Asta e, a spus doctorul. Hai să-l punem pe masă. Ești amabil, domnule?

Bărbatul cu joben l-a ajutat pe medic să-l ia pe băiat din scaun și să-l ducă la masa cea lungă din mijlocul scenei, chiar alături de baronul Walford, care stătea întins foarte liniștit, de parcă abia ațipise. Trupul băiatului atârna lipsit de viață, ca o păpușă de cârpe.

— A fost un coșmar să găsesc culoarea potrivită de ochi, a spus bărbatul cu joben, cu o voce zgrunțuroasă ca pietrișul. Mi-au trebuit o duzină de flăcăi până am dat de unul cu nuanța potrivită. „Mahon“, este? Zi-mi că ochișorii ăștia nu sunt mahon.

— Da, da, a spus doctorul. Îmi dau seama de deranj. Dar pentru cât plătește gentlemanul acesta de pe masă, cred că ar fi bine să-i oferim exact ce-și dorește.

Bărbatul cu joben și-a dres vocea.

— Deci, cât de mult *plătește*? Pentru genul ăsta de lucruri?

— Haide, haide, Jones, știi că mi se pare semn de grosolănie să vorbesc despre bani. Dar te asigur că plătește destul cât să

pretindă ca noul ochi să se potrivească la culoare cu cel vechi.

Doctorul și-a ajustat lentilele lupei și a ales un bisturiu de pe masă.

— Procedura în sine este destul de simplă, mai ales pentru că, în primul rând, clientului îi lipsește din start ochiul. Orbita a fost deja pregătită. Acum, tot ce trebuie…

Cu un lipăit respingător, a coborât scalpelul și l-a îndreptat spre chipul băiatului, care, deși inconștient, era în continuare cu încheieturile legate. Băiatul nici nu s-a clintit când bisturiul medicului a scobit sub oasele frunții, săpând o tăietură groasă pe lângă nas, în jos.

— Acuma-l scoatem, a spus doctorul și a extras ochiul stâng din orbita sa.

— Jones, adu-mi, te rog, pulberea din rădăcină de fasole mung, praful de argint și poțiunea pe care o țin în borcanul negru din dulap, dacă ești amabil.

Având întipărit pe chip un zâmbet teribil, ca de lup, bărbatul cu joben se holba la spintecătura de pe chipul băiatului. A încuviințat și i-a dat ascultare medicului, aducându-i cele trei ingrediente pe care le ceruse.

— Este magie ce se întâmplă, doctore, a murmurat el în timp ce medicul picura încet, cu grijă, un strop de poțiune în orbita goală a baronului, apoi pe globul ocular al băiatului.

— Nu e deloc magie, Jones, i-a replicat medicul aproape nerăbdător, continuând să aplice prafurile în orbită. Nu este nimic altceva decât știință. Și, desigur, înțelegerea corpului uman, perfecționată în decenii de practică.

A chicotit scurt, concentrat în continuare la operația pe care o executa.

Hazel era încremenită de groază. Vocea îi rămăsese în gât; picioarele prinseseră rădăcini în podea, ca îngreunate cu oțel topit. Prin minte îi treceau lucruri pe care *ar trebui* să le facă, inițiative pe care trebuia să le ia: să-i întrerupă cu un țipăt, să smulgă cuțitul din mâinile doctorului sau, cel puțin, să alerge să cheme ajutoare, să-l aducă din nou pe agentul de poliție, să-l târască după ea prin pasajul acela de pe alee și să-l oblige să vadă

cu ochii lui ce se întâmplă. Undeva, în subconștient, simțea o vagă chemare spre examen. Probabil că începuse deja, dar poate dacă o lua la fugă ar fi reușit să ajungă la timp. Însă trupul ei nu se supunea minții. Teroarea instalată în ea prinsese viață, un monstru care-i înghețase sângele în vine și îi înmuiase mușchii. Nu putea face nimic altceva decât să continue să se uite cum doctorul își termina îngrozitoarea operație, fixând ochiul de culoarea mahonului al băiatului pe chipul buhăit și congestionat al baronului.

Odată operația încheiată, doctorul s-a îndepărtat și și-a examinat lucrarea, înclinând capul. Și-a șters cuțitul de șorț, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos de acolo o fiolă micuță, plină cu un lichid auriu, strălucitor, care îi lumina chipul ca o lumânare.

— Iată-ne și aici. O singură picătură ca să împiedicăm infecția și să ne asigurăm că ochiul nou e acceptat, a murmurat el și a înclinat delicat fiola, așa încât pe fața baronului a căzut o singură picătură aurie.

— Ce facem cu el? a întrebat bărbatul cu joben, dând din cap spre băiatul legat, din a cărui orbită golită țâșnea un jet de sânge, împroșcând masa și stratul de paie de dedesubt. Sângerează al dracului de tare.

Doctorul era distras, întrucât își îndreptase toată atenția spre baron.

— Oh, a spus el. Niște vată în rană, ca să oprească sângerarea.

A țâțâit din buze și i-a aruncat băiatului o privire scurtă.

— Nu sunt sigur că ăsta o să supraviețuiască, fie binecuvântat. O să-l ținem aici câteva ore, să vedem dacă-și revine. Dacă moare, du-l în spatele azilului de săraci. Știi ce-ai de făcut, Jones. În caz că întreabă cineva, a murit de febră romană.

A întors spatele și s-a îndreptat din nou spre baron, aplecându-se ca să-și evalueze munca, sutele de vene minuscule pe care le așezase la locul lor și le cususe ca să-i dea omului ochiul nou pe care îl plătise.

— Cred că e una dintre cele mai bune lucrări ale mele, Jones.

— Și una dintre cele mai rapide, totodată, a replicat bărbatul cu joben. Terminată în jumătate din timpul pe care vi-l luau alte lucrări.

— Ei bine, m-am străduit, a spus doctorul.

Părul i se udase de sudoare, de la efort. Și-a scos lentilele cu lupă și și-a șters transpirația de pe frunte cu mâna înmănușată, apoi doctorul Beecham s-a întors spre tribunele din amfiteatrul sălii de operație și s-a uitat drept spre locul unde se afla Hazel.

— Până la urmă, astăzi tot am avut pe cineva în public.

34

Înainte ca Hazel s-o poată lua din loc, bărbatul cu joben a prins-o de cot cu mâna lui aspră. Venise spre ea ca un copoi printre umbre, atât de iute și atât de tăcut, încât Hazel n-a apucat să țipe decât când a tras-o spre scena sălii de operație.

— Domnișoara Sinnett, a spus doctorul Beecham ștergându-și sângele de pe mănuși. Bine ai venit. Mărturisesc, de fapt sunt încântat că te-ai gândit să asiști la operația mea din această dimineață. Întotdeauna am mâinile mai sigure când execut operația în fața cuiva. E foarte plicticos să faci artă într-o sală pustie, e ca o simfonie care rămâne neauzită. Și dumneata te numeri printre puținii care cred că ar putea aprecia greutatea lucrurilor pe care le fac aici. Restul — a gesticulat el spre baronul adormit, al cărui ochi era de-acum acoperit cu vată — sunt absolut mulțumiți doar să primească ceea ce-și doresc. Plătesc prețul și treaba e făcută. Nicio curiozitate. Niciun interes pentru știință dincolo de propriul lor scop prostesc și meschin. Într-un fel, este tragic cât de mărunte le sunt viețile. Cât de puțin le pasă de lumea din afara propriilor trupuri. Dar dumneata. Dumneata, Hazel Sinnett, înțelegi. Examenul a fost în această dimineață, nu-i așa? Presupun că asta înseamnă că ai abandonat micul nostru pariu. Însă n-are nicio importanță, nu contează absolut deloc. Sunt mult mai fericit că ești aici.

Înțelegi cât de miraculos este să iei o parte vie dintr-un om și s-o transplantezi în altul, să redai darul vederii cu ajutorul, ei bine, unui dar din partea generosului nostru donator. Mi-a luat ani întregi să reușesc treaba asta cu ochii. Cu degetele e ușor. S-a rezolvat imediat. Membre întregi, un progres natural după aceea. Totuși, transpunerea *inimii* n-o prea stăpânesc. Încă lucrez la ea. Dar sunt tot optimist. Următoarea va fi inima.

Hazel se bâlbâia, luptându-se să scape din strânsoarea de menghină a bărbatului cu joben. Toate întrebările pe care voia să

le pună i se îngrămădeau deodată în piept și cea care i-a scăpat de pe buze a fost:

— Ce naiba faci?

Beecham s-a oprit din curățatul mănușilor.

— Ce fac? Draga mea, dar aveam impresia că este evident, nu?

Hazel s-a smuls, eliberându-și cotul din strânsoarea gardianului, iar Beecham a ridicat mâna, semn că lacheul lui putea să stea deoparte.

— Dar… dar… răpești oameni. Iei oameni săraci și îi operezi. Îți folosești eterul și iei părți din ei. Membre, organe, ochi.

— „Iau“ e un mod atât de grosolan de-a o spune, a replicat Beecham, strâmbându-se ușor. Ai trăit o viață foarte protejată, domnișoară Sinnett, mă îndoiesc că știi ce lucruri îngrozitoare se petrec în Orașul Vechi, printre cei cu adevărat săraci și fără adăpost. Oamenii aceștia sunt hoți și criminali. În fiecare zi își pierd membrele și trăiesc într-un hal de nedescris. Hoțul ăsta de aici ar fi putut muri de foame sau de tuberculoză, într-o încăierare sau în o mie de alte feluri. Mâine ar fi putut încasa într-un birt o lovitură de cuțit care să-i scoată ochiul și nimănui nu i-ar fi păsat. Pur și simplu, eu aduc liniștea în haos. Dau un sens vieților lor.

— Ești un criminal, a răbufnit Hazel.

— Poate, a spus încet doctorul Beecham. Dar tot eu aduc și viață. Salvez vieți cu trupurile celor pe care-i ucid. Sărăcia este adevăratul criminal, domnișoară Sinnett. Nu eu i-am creat pe săracii care suferă trăind douăzeci într-o încăpere fetidă, muncind douăzeci de ore pe zi pentru o coajă de pâine. În primul rând, asta chiar este viață?

Hazel l-a privit pe băiatul cu părul blond și șuvoiul de sânge care curgea din locul unde fusese cândva un ochi. Părul îi era îmbibat de sânge, însă pieptul i se ridica și se lăsa în ritmul unei respirații stinse.

— Ar putea să moară! Băiatul ăla e pe moarte și tu l-ai ucis pentru că baronul voia un ochi nou!

Doctorul Beecham a chicotit ușor.

— Da, presupun că în situația asta pare un pic inutil, nu? Bogații vor ce-i mai bun. Am început cu un dinte nou — cei mai mulți dintre chirurgi, dacă nu chiar toți, sunt în stare să creeze un dinte fals luat din gura altcuiva. Dar eu sunt singurul capabil să facă mai mult de-atât. Și aproape oricine vrea mai mult. Și sunt dispuși să plătească. Nu toate transplanturile sunt făcute din vanitate, draga mea. Numai anul ăsta am transplantat — stai să socotesc — doi ficați, un uter și un plămân. Toate pentru a prelungi viețile celor care-și petrec timpul cu arta, literatura, muzica și știința. Le-am luat de la acești oameni condamnați să îndure vieți de mizerie și trudă. Acum, ia spune-mi, e greșit?

Hazel nu-și putea lua privirea de la băiatul care sângera pe masă, respirând superficial.

— Te rog! a strigat ea. Te rog, moare.

Chipul doctorului Beecham a fost străbătut de o umbră de dezamăgire, dar apoi și-a pus iar, cu grijă, masca amabilă. A plescăit ușor.

— Așa de mult mi-aș fi dorit să poți pricepe implicațiile majore ale acestor lucruri, domnișoară Sinnett! Serios.

În voce i se simțea furia.

— Nu *vezi* ce am făcut? Nu apreciezi?

A îndesat un deget înmănușat în orbita băiatului, a apăsat și a răsucit.

— Nu, nu cred că ești în stare. Probabil că o să trăiască, așa aș zice. Dacă era să-l ucidă șocul, s-ar fi întâmplat deja. De fapt, cred că i-am făcut o favoare. Când l-a găsit asociatul meu, cerșea pe străzi și am auzit că băieții cu diformități fizice stârnesc mult mai mult mila trecătorilor. Probabil că mi-ar mulțumi, dacă ar putea. Umanitatea e mult mai mare decât suma indivizilor ei jalnici și puțini aleși sunt capabili de asemenea reușite miraculoase. Crezi că Dumnezeu jelește când insectele sunt zdrobite sub pietre în timp ce oamenii construiesc turnuri, catedrale și universități?

Hazel a scuturat din cap.

— Nu ești Dumnezeu, l-a repezit ea.

Beecham a izbucnit în râs.

— Dac-ai ști dumneata, domnișoară Sinnett! Ce lucruri am reușit eu să fac în viață. Ce lucruri am făcut cu corpul uman. Ce lucruri *pot face*! Dar nu — mă pripesc.

— Ce-ar spune bunicul dumitale? Doctorul Beecham, în tratatul lui, scrie că trebuie să protejăm ființa umană și să slujim drept instrument pentru îmbunătățirea umanității…

— Bunicul meu? Ce-ar face el…? Oh! Oh, asta-i tare, asta-i chiar tare de tot.

Beecham a izbucnit din nou într-un râs gâjâit, apoi și-a șters o lacrimă din colțul ochilor.

— Cuvintele alea au fost scrise de un nebun. Un tânăr nebun care mai avea multe de trăit. Te asigur, domnișoară Sinnett, că sunt de departe mai înțelept decât *bunicul* meu, care a scris cuvintele acelea acum multă vreme.

Hazel s-a încruntat, însă înainte de-a apuca să spună ceva, au fost întrerupți de un ciocănit în ușă.

— O altă livrare, a spus o voce înfundată, de cealaltă parte.

— Intră.

Doi bărbați cărau o targă pe care se afla un corp ascuns sub un cearceaf. Oamenii arătau ciudat, unul era scund și chel, iar celălalt, pe jumătate ascuns după o mustață groasă, de morsă. I se păreau cunoscuți, dar Hazel nu știa de unde să-i ia.

— P'ăsta l-am găsit noaptea trecută, săpând după cadavre în Greyfriars, a spus mustăciosul, lăsând la vedere un rând de dinți ridicol de galbeni. De unul singur. Cred că l-am speriat de-a săr't inima'n iel.

Lui Hazel i s-a strâns stomacul. A făcut un pas în față, dar bărbatul cu joben a prins-o cu brațul lui gros de după gât, ținând-o pe loc.

— Oh, nu, n-o să îndrăznești, domnișorico, i-a mârâit el în ureche.

Dr. Beecham a pufnit.

— Mutați-l pe baron pe targă și puneți corpul pe masă. Baronul se poate reface în salonul pentru recuperare.

Cei doi bărbați care duceau targa au dat din cap și au trecut la treabă. Au depozitat corpul înfășurat în cearceaf pe masa de lângă

băiatul care sângera. Baronul Walford a fost urcat pe targă și scos din sala de operație.

— Un cadavru? a întrebat iute Hazel.

— Nu încă, a replicat Beecham simplu.

După ce bărbații au închis ușa după ei, Beecham a îndepărtat cearceaful de pe cel de-al doilea trup.

— *Nu!*

Hazel s-a smucit în mâinile bărbatului care o ținea captivă, dar acesta și-a întărit strânsoarea. Fata s-a proptit pe picioare și a încercat să-l lovească cu cotul în măruntaie, dar bărbatul n-a arătat nicio reacție, n-a dat niciun semn de slăbiciune. Acolo, întins pe masă, liniștit de parcă ar fi dormit, se afla Jack.

— Nu! a strigat Hazel. Te rog, nu! Oricine, numai el, nu. Te rog.

Doctorul Beecham s-a oprit. Părea interesat.

— Îl știi pe băiatul ăsta?

Hazel s-a gândit la ce-ar putea răspunde.

— Te…

Vocea i-a șovăit. A scuturat din cap.

— Te rog, lasă-l în pace.

— Sunt fascinat de ce-ar putea face o tânără de condiția dumitale ca să aibă de-a face cu un recuperator de cadavre. Cum Dumnezeu vi s-or fi încrucișat cărările, în primul rând? De-a dreptul fascinant.

Pe obrajii lui Hazel curgeau deja lacrimile, murdare și prelungi, intrându-i în nas și în gură.

— Te rog, l-a implorat ea, simțind că i se stinge vocea. Te rog.

— Domnișoară Sinnett, sunt pe cale să-ți predau o lecție foarte importantă. Am trăit o viață foarte lungă — da, mai lungă decât ți-ai putea imagina — și atașamentele, ca această legătură naivă pe care-ai putea-o avea cu băiatul întins pe masă, nu servesc la nimic. Plăcerea e trecătoare. Știința, informațiile pe care le poți aduna, lucrurile pe care le poți învăța — *acestea* sunt cele care durează. Din acestea se compune o moștenire. Oamenii ca dumneata și ca mine, domnișoară Sinnett, au potențialul de a-l uzurpa pe însuși Dumnezeu.

Chipul doctorului s-a întunecat.

— Atașamentele înseamnă durere. Poate crezi că înțelegi durerea, domnișoară Sinnett; știu sigur că la fel am crezut și eu, când eram de vârsta dumitale. Dar puterea vine odată cu abilitatea de a trece peste aceste impulsuri omenești. Peste sentimentalisme. Dulcegării.

Hazel nu putea vorbi. Se lupta cu cel care-o ținea prizonieră, chiar dacă mușchii păreau să-i slăbească, iar încăperea a început să se legene și să se învârtească.

— Cred că lui o să-i iau inima, a spus doctorul Beecham cu un surâs răutăcios care-i trăgea în sus colțurile gurii. Aveam de gând să exersez un transplant de inimă. E perfect.

A gesticulat spre primul băiat care stătea întins pe masă. Sângerarea din ochi se oprise, iar sângele se coagula, maroniu-roșcat. Băiatul nu mai respira.

— Am aici un cadavru, gata să preia inima. Hai să aflăm dacă recuperatorul nostru poate să-l recupereze pe el.

— Nu poți, a spus Hazel. Nu poți s-o faci.

Beecham i-a aruncat un surâs trist și a luat un bisturiu de pe masă. Acesta avea aproape zece centimetri și era pătat de la operațiile anterioare, dar tot era încă suficient de ascuțit încât să-i vadă sclipirea lamei.

Jack a început să se foiască pe masă.

— Jack! a strigat Hazel. Jack, te rog, trezește-te!

Bărbatul înalt i-a astupat gura cu cealaltă mână, ca să-i înăbușe strigătele. Beecham a coborât cuțitul spre pieptul lui Jack. Sângele a țâșnit, stropindu-l pe doctor pe obrazul stâng și făcându-l să arate ca un smintit. A scos bisturiul cu o mișcare bruscă și l-a ridicat pentru a face o nouă incizie, când Jack a deschis ochii și s-a cutremurat pe masă.

Doctorul Beecham a oftat. A pus lama jos și a luat sticla albastră cu eter. Încet și calculat, în timp ce sângele bolborosea din rana făcută în pieptul lui Jack, Beecham a îmbibat o altă batistă.

— Atât de puțini oameni știu cum să facă bine o treabă, a spus el chiar când ochii lui Jack se zbăteau să se deschidă.

Hazel a pipăit cu degetele o peniță proaspăt ascuțită, ascunsă în buzunarul pelerinei, și apoi totul a părut să se petreacă într-o clipită. Cu o singură mișcare, a scos penița și a înfipt-o în pieptul bărbatului din spatele ei. Acesta s-a dat înapoi, împleticindu-se, prinzându-se de locul unde stătea înfiptă penița, perfect perpendiculară pe pieptul lui.

— Jack! a strigat Hazel. Jack, batista!

Jack s-a trezit pe masă chiar în momentul în care doctorul Beecham s-a întors să vadă ce făcuse Hazel și și-a văzut aghiotantul căzut la podea. Jack s-a ridicat și a smuls batista din strânsoarea moale a doctorului Beecham. Ca din instinct, a apăsat-o pe fața doctorului cu o forță surprinzătoare și a ținut-o acolo până când acesta a căzut în paiele pătate cu sânge de pe scena sălii de operație.

Preț de o clipă, Hazel și Jack au rămas neclintiți, gâfâind dezorientați. Apoi ea a alergat spre el și l-a îmbrățișat. Când Hazel i-a dat drumul, lui Jack i s-au înmuiat genunchii și s-a prăbușit. Beecham nu făcuse decât o incizie, în stânga inimii, dar era adâncă.

— Hazel, a șoptit Jack, cu chipul lipsit de culoare.

— O să te ajutăm, i-a șoptit ea. Ş̦ş̦ş̦ş̦. Ş̦ş̦ş̦ş̦. Este în regulă. Acum o să fii bine.

Hazel și-a așezat pe umăr unul dintre brațele lui Jack și a reușit să-l conducă spre scaunul cu rotile abandonat într-o parte a scenei. Poala rochiei era năclăită de sângele lui, dar Hazel abia dacă a observat. Doctorul Beecham zăcea întins pe scenă, lăsat lat de propriul eter. Bărbatul înjunghiat de Hazel cu penița căzuse pe-o parte. Nu știa nici dacă este viu sau mort; nu se putea gândi decât cum să-l scoată pe Jack afară, să-l știe în siguranță.

Strada i-a întâmpinat într-o ceață de culori și mirosuri unde totul se învârtea mult prea strident și unde nimeni nu s-a oprit să-i ajute. Trebuia să ajungă într-un loc sigur, un loc liniștit. Hawthornden era prea departe; Jack putea să moară până ajungeau la trăsură. Hazel nu știa unde se afla cel mai apropiat spital.

— Scuzați-mă, s-a adresat ea unui bărbat care trecea cu pași mari pe lângă ei.

Vocea îi tremura și îi suna nebunească. Bărbatul i-a aruncat o privire plină de milă și și-a văzut de drum. De undeva, de deasupra lor, s-a auzit pleoscăitul unei oale de noapte golite în rigolă. Trebuia să-l scoată pe Jack de pe străzi.

— O să fii bine, a murmurat ea, iar el a gemut drept răspuns. Dacă poți, apasă tare pe rană.

De pe South Bridge, Hazel a zărit sclipirea unei raze de soare reflectând un fund de pălărie într-un gri-porumbel foarte cunoscut.

— Bernard!

Pălăria s-a întors. Bernard a ridicat o mână pentru ca lumina soarelui să nu-i intre în ochi și să-și dea seama cine l-a strigat.

— Tu ești…? Hazel, pe cuvântul meu. Ce faci aici? Ce este…?

— Bernard, îți explic mai târziu, jur. Pot să-l duc la casa Almont? A fost înjunghiat și mă tem că e în pericol să moară.

Bernard a ezitat doar o clipă.

— Da, bineînțeles. Haide, lasă-mă să te ajut.

Împreună au reușit să-l ducă pe Jack în scaunul cu rotile pe calea Lothian, pe lângă Saint Cuthbert, mai repede decât ar fi reușit Hazel de una singură.

— Cine este ăsta? a murmurat Jack pe când dădeau colțul pe strada Princes, răsucindu-și gâtul ca să se uite fără expresie la Bernard.

— Șșșșș. Mai taci acum, i-a spus Hazel. Aproape că am ajuns.

Spre lauda lui, de câte ori s-a uitat spre Hazel, cu gura deschisă de parcă ar fi fost gata să-i pună una dintre multele întrebări care-i treceau fără îndoială prin minte, Bernard n-a făcut decât să scuture ușor din cap și să-și mute privirea drept înainte, spre stradă, până când au reușit să ajungă la intrarea servitorilor de la casa Almont.

— Este un dormitor liber la etajul al doilea, a spus Bernard.

Când i-au văzut apropiindu-se, doi lachei le-au ieșit în întâmpinare și au ajutat-o pe Hazel să-l urce cu grijă pe Jack pe scara ce ducea din coridorul servitorilor până într-o cămăruță în

care se afla un pat gol. Cu toate că deasupra patului era o ferestruică minusculă, camera rămânea totuși cufundată în întuneric.

— Puteți să ne aduceți o lumânare, vă rog? Și un lighean cu apă? Și niște cârpe de olandă, dacă aveți? i-a întrebat Hazel.

Odată ce Jack a fost întins pe pat, Hazel a reușit să examineze mai bine gravitatea rănii sale, răul pe care-l făcuse bisturiul lui Beecham în pieptul tânărului. Cu multă blândețe, a început să îndepărteze cămașa, cu toate că pe alocuri pânza era lipită din cauza crustelor de sânge uscat. Rana părea mai adâncă decât crezuse; carnea din jurul ei era deja fierbinte, de un roz strident, iar tăietura de câțiva centimetri bolborosea de sânge purpuriu. Bernard s-a strâmbat și a icnit, apoi a ieșit din cămăruță, iar Hazel a trecut la treabă.

După ce rana lui Jack a fost curățată, Hazel a putut, în fine, să răsufle ușurată, eliberând aerul din piept ca și când și-ar fi ținut respirația ore întregi. Rana era într-adevăr adâncă, însă nu atinsese niciun organ vital și, fiind o incizie atât de precisă, Hazel a reușit să o coasă ordonat și să strângă bine pielea deasupra ei, ca să prevină infectarea.

La un moment dat, după-amiază, în încăpere a intrat Jeanette, cu părul îndesat sub boneta de cameristă, ducând un teanc de rufărie curată la subraț și o cremene în mână, ca să aprindă focul.

— Când Hamish — adică lacheul, vreau să zic — a spus că a venit la noi o doamnă doctor, mi-am imaginat că dumneavoastră trebuie să fiți, domnișoară.

A coborât privirea spre abdomenul bolnavului.

— Ăsta-i Jack, a spus ea cu fața lipsită de expresie, ca a unui copil bulversat. Ăsta-i Jack. E Jack.

Hazel a dat din cap.

— Jack, a repetat fata zăpăcită, parcă nefiind în stare să accepte.

A făcut un pas înainte și i-a întins lui Hazel rufăria.

— Jack nu poate păți nimic. Jack nu pățește niciodată nimic. Jack nu poate să moară.

— Nu cred c-o să moară, Jeanette, a spus Hazel. Cred c-o să se facă bine.

Auzind-o, Jeanette a slobozit un râs ciudat, ca un lătrat.

— Păi sigur c-o să se facă bine. Cu un doctor ca dumneavoastră.

Hazel a zâmbit slab.

— Nu sunt încă medic, Jeanette.

— Sunteți medic mai mult decât grămada aia de șarlatani de la azilul de săraci, a șoptit Jeanette ceva mai plină de energie, încercând să aprindă focul. Măcar dumneavoastră v-ați plecat urechea la mine. Oricine altcineva ar fi zis că-s nebună.

După ce focul a fost aprins în sobă, cele două femei s-au așezat de veghe la căpătâiul lui Jack. Apoi Jeanette s-a ridicat în picioare.

— O să vă aduc ceva de mâncare. Tre' să fiți moartă de foame.

Hazel nu se gândise deloc la mâncare toată ziua. Habar n-avea de când stătea în camera aceea alături de Jack, vedea doar cum pe ferestruica ceva mai devreme inundată de lumina soarelui acum se zărea amurgul. Jack dormea, însă respirația îi era stabilă și egală. Ochii i se zbăteau și Hazel vedea prin pielea pleoapelor traseul vinișoarelor roșiatice de sânge. Și-a trecut degetul de-a lungul obrazului tânărului, pe linia trasată în pielea palidă de umbra întunecată a bărbii nerase.

Momentul era atât de liniștit și de intim, încât Bernard, aflat în pragul ușii, și-a coborât stânjenit privirea. Apoi a ieșit din încăpere și s-a întors după câteva clipe, ciocănind tare de câteva ori în ușa crăpată.

— Am văzut că voia o servitoare să urce cu cina, așa că am zis să ți-o aduc eu, a spus el lăsând pe măsuța mică de pe hol o farfurie cu friptură de pui.

Apoi s-a așezat pe singurul scaun disponibil din cămăruță.

— Sper că nu te deranjez cumva, iubito?

— Sigur că nu, a spus Hazel, ferindu-și privirea.

— Bine. Și el… Cum este?

— O să fie bine, a spus Hazel, coborând privirea spre chipul lui Jack.

Oare mereu fusese atât de frumos? Oare dintotdeauna buzele lui avuseseră forma arcului lui Cupidon, așa încât vârful degetului să se potrivească perfect în curbura lor? Urechile lui

fuseseră dintotdeauna atât de moi și catifelate, spiralate ca o cochilie de scoică? Părul lui fusese mereu atât de des și de ondulat? Pieptul lui, pe care-l putea vedea chiar și printre atâtea bandaje, era lat, dar scobit în dreptul claviculei. Hazel ar fi vrut să-și lase capul pe el pentru totdeauna.

— Presupun c-o să-mi spui și mie ce mama naibii se petrece aici, a zis Bernard încercând să vorbească pe un ton prietenos.

Hazel i-a povestit totul, despre oamenii cărora începeau să le lipsească membre și organe și, în cele din urmă, ce văzuse când se strecurase în clădirea Societății Anatomiștilor.

— Îi iau pe săraci de pe stradă, bărbați și femei, și le vând trupurile bucată cu bucată. Doctorul folosește… eterul ăsta ca să-i țină inconștienți cât îi operează, iar apoi… Beecham mai avea încă ceva, o fiolă cu un lichid pe care l-a folosit în timpul operației, ca să stimuleze acceptarea organelor. Nu știu cum funcționează exact, nu știu nici ce este, dar Jack — vreau să spun băiatul ăsta de aici și cu mine abia am scăpat cu viață.

— Iar băiatul ăsta este…?

— Este recuperator de cadavre. Unul care șterpelește morți din cimitire pentru ca medicii și anatomiștii să-i poată studia. Am cumpărat și eu de la el. Ca să învăț pentru examen. Dar este o persoană respectabilă — chiar este. Lucrează la Le Grand Leon. E un om bun.

Bernard a dat din cap fără să i se vadă vreo reacție pe chip, dar și fără să-și ia o secundă privirea de la Hazel. A rămas tăcut preț de un minut, așa că Hazel a început din nou să vorbească.

— Bernard, a spus ea cu voce gravă. Se petrec lucruri foarte serioase. Lucruri reale. Nu știu despre câți morți e vorba sau câți vor mai muri sau le va face rău doctorul Beecham. Vreau să te duci la agentul de poliție și să-i spui, sau să-i spui tatălui tău să se ducă, dar de la tine trebuie să vină. Pe tine te vor crede; trebuie să te creadă. Ești viconte.

— Fiul unui viconte.

— Nu contează. Știi că nu contează. Eu am încercat să vorbesc cu polițistul, dar m-a ignorat cu totul. Însă acum am văzut cu ochii mei, Bernard, îți jur că e adevărat. Mă crezi, nu-i așa? Astăzi,

doctorul i-a dat baronului Walford un ochi nou! Data viitoare când o să-l vezi pe baron, o să aibă ochiul cel nou! Spune-mi că mă crezi.

— Te cred, Hazel, i-a răspuns Bernard. Până la urmă, ești logodnica mea. Ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

S-a ridicat țeapăn.

— Mă duc, ne revedem curând.

A sărutat-o distant pe Hazel pe obraz.

— La revedere, iubito.

Hazel nu și-a luat ochii de la Jack. Dacă ar fi făcut-o, poate că ar fi văzut ceva ce ardea în ochii lui ca tăciunii.

35

Au trecut două zile până când Jack să se simtă suficient de bine încât să poată călători cu trăsura până la castelul Hawthornden și încă o săptămână — cu terciul făcut de bucătăreasă și cu atenția lui Hazel pentru schimbarea bandajelor — până când să fie destul de în putere încât să meargă.

Rana se vindeca fără nicio infecție și în ziua în care a reușit să se împleticească încet prin grădina castelului fără să se încovoaie de durere, Jack i-a spus lui Hazel că era timpul să se întoarcă la Le Grand Leon.

— Doar ca să văd ce se mai întâmplă cu lucrurile mele, a spus el.

Avea câteva lire bine ascunse într-o scobitură din scândurile tavanului și două cămăși curate — cu toate că Hazel o curățase și o dezinfectase pe aceea pe care o purta când fusese tăiat, țesătura rămăsese pătată cu roz pe piept, de la sânge, și nu se simțea deloc confortabil în materialele delicate ale cămășilor împrumutate de la fratele mort al lui Hazel; țesătura îl deranja și-i provoca mâncărimi. Hazel a fost de acord, cu condiția să se întoarcă pe seară.

— Ai nevoie de un pansament curat și de bandaje noi, dacă vrei să te vindeci cum trebuie. Aia ți-ar mai trebui, să ai de-a face și cu vreo infecție în etapa asta.

— Așa-i, ai dreptate.

Jack a ezitat, apoi s-a aplecat ca și cum ar fi vrut s-o sărute, însă n-a făcut decât să clipească iute de câteva ori și să-și încleștеze și descleștеze pumnul.

— Păi atunci, la revedere, a spus el și s-a răsucit pe călcâie înainte ca Hazel să aibă când să-i răspundă.

A rămas privind pe fereastră cum Jack și trăsura dispar după cotitură, înainte ca vreo câteva frunze firave ce atârnau în copaci în gerul iernii să-l ascundă privirii ei.

* * *

Jack nu bănuise cât de greu avea să-i fie să urce în cuibul pe care și-l construise pe căpriorii teatrului; a încercat să se cațăre fără să-și rupă copcile din piept. Pe la jumătatea scării a trebuit să se oprească și să-și tragă sufletul. Tocmai cumpănea dacă merită sau nu să mai urce până sus, când a auzit o bătaie în ușa teatrului.

Ciocănitul era puternic și insistent. Ciudat. Teatrul stătuse închis luni de zile. Jack venise pe la intrarea spre scenă, pe alee, iar domnul Anthony păstrase toate celelalte chei de aici. Nu avea cine să bată la ușa din față, venit cu treabă la Le Grand Leon.

A așteptat, ascultând sunetele clădirii care încerca să-și găsească locul, scârțâitul lemnului și aerul rece șuierând prin golurile din tavan unde grinzile nu se potriviseră bine în locașuri. Apoi ciocănitul s-a auzit din nou, o bătaie hotărâtă provocată de niște degete ferme și puternice. Fiindcă ciocănitul nu înceta, Jack s-a strecurat până la ușa din față prin foaierul năpădit de praf, cu degetele strânse pe mânerul unui cuțitaș dosit în buzunar.

— Jeanette? Tu ești? a strigat el, însă n-a primit niciun răspuns.

A deschis ușa și în prag s-au ivit agentul de poliție, doi gardieni și un magistrat. Din instinct, Jack a încercat să fugă. Agentul de poliție l-a prins zdravăn și i-a răsucit mâinile la spate.

— Hei! a strigat Jack. Hei! Ce faceți?

— Ești arestat pentru uciderea următorilor: Penelope Harkness, Robert Paul, Mary McFadden și Amelia Yarrow. Și, fără îndoială, și a multor altora. Dezgustător.

Polițistul a scuipat pe ghetele lui Jack.

— Trebuie să fie o greșeală. Vă spun că trebuie să fie o greșeală.

Unul dintre gardieni i-a găsit cuțitul din buzunar. L-a scos și i l-a arătat magistratului, apoi și l-a băgat în buzunar, scuturând din cap în semn de dezgust.

— Hei, ăla-i al meu! Dă-l încoace!

Magistratul și-a dres vocea și s-a uitat de sus la Jack, cu toate că tânărul avea aceeași înălțime ca și el.

— Ni s-a spus că s-ar putea să te găsim aici. Pare că unii dintre micii tăi prieteni de prin Fleshmarket nu-s chiar așa de încredere cum ți-ar plăcea ție să crezi. Hoți, ucigași, trădători. Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor.

— Minți, a spus Jack, zbătându-se ca să scape din strânsoare. Minți. E o glumă! De ce aș ucide pe cineva?

— Le-ai vândut cadavre celor de la Societatea Anatomiștilor?

Jack a simțit cum i se usucă gura și cum limba i se umflă înăuntru. Magistratul a zâmbit.

— E logic să presupunem ca un tânăr întreprinzător ca tine să fi vrut să sară intermediarul, ca să zicem așa. Să nu mai fie nevoie să pierzi vremea dând târcoale înmormântărilor, când poți ucide tu însuți pe cineva.

— Este o minciună, a reușit Jack să șoptească. N-am ucis niciodată pe nimeni. Am vândut cadavre, da, însă le-am dezgropat.

Magistratul nu l-a băgat în seamă.

— E foarte convenabil, având în vedere că ai săvârșit crimele în timpul epidemiei de febră romană. Nu ar fi prea mulți dispuși să se apropie suficient cât să verifice cauza morții.

Agentul de poliție a dat din cap.

— A avut chiar îndrăzneala să vină la mine, după ce convinsese o tânără domnișoară cu o schemă foarte elaborată. Își acoperea urmele. A încercat același lucru și cu fiul vicontelui.

Polițistul a rânjit batjocoritor.

— Slavă lui Dumnezeu și regelui că tânărul lord Almont a fost suficient de isteț încât să vadă cine ești. Cine știe câți oameni ai mai fi ucis doar ca să-ți umpli tu buzunarele?

— Duceți-vă la Hazel Sinnett! a spus Jack. Duceți-vă la ea, este stăpâna castelului Hawthornden. Duceți-vă la ea și aduceți-o aici, o să vă spună ea cum au stat lucrurile.

Agentul de poliție și-a repezit cotul în stomacul lui Jack, iar lovitura l-a lăsat pe acesta fără aer. Jack s-a încovoiat de durere, dar cei doi gardieni l-au prins ca să nu cadă. A simțit cum copcile cedează și sângele din rană începe să i se prelingă pe cămașă.

— Nu ne spune tu nouă ce avem de făcut, criminalule. Și cum îndrăznești să întinezi numele uneia care-ți este superioară?

Edinburgh Evening Courant

22 decembrie 1817

RECUPERATOR DE CADAVRE JUDECAT PENTRU CRIMĂ

Ieri, Curtea a început procesul lui Jack Ellis Currer, acuzat de crimă. Niciun proces al ultimilor ani n-a mai suscitat un asemenea interes din partea populației: în ora premergătoare aducerii prizonierului în boxă, ușile sălii de judecată au fost asaltate de o mulțime de oameni care încerca să arunce o privire asupra a ceea ce va fi, cu siguranță, un proces istoric. Lordul Maclean și încă un nobil lord și-au ocupat locurile cu câteva minute înainte de ora 10.

Currer este înalt de statură și era îmbrăcat într-un surtuc bleumarin ponosit. Nimic din fizionomia lui nu indica vreo predispoziție stranie spre cruzime, cu excepția, poate, a liniei aspre a bărbiei și a încruntăturii severe. De-a lungul întregii zile de proces, Currer a părut profund tulburat, cu toate că n-a arătat deloc remușcări.

Doctorul William Beecham al III-lea a fost chemat să depună mărturie că l-a văzut pe Currer dând frecvent târcoale Societății Regale a Anatomiștilor din Edinburgh, în căutare de clienți care să-i cumpere sinistra marfă. Bernard Almont, de la casa Almont, fiul vicontelui Almont, a depus ceva mai târziu mărturie cum că l-ar fi auzit pe Currer mărturisind totul, într-un moment când acesta credea că va muri după ce fusese înjunghiat la un joc de cărți care degenerase. Currer locuise ilegal în clădirea teatrului acum închis Le Grand Leon, unde a și fost descoperit și arestat de poliție.

De asemenea, a fost pus sub acuzare și Edmund Straine, medic din Societatea Anatomiștilor, pentru achiziționarea ilegală a cadavrelor.

36

În ziua de Crăciun, Hazel se plimba prin Orașul Vechi ținându-și capul drept și privirea în pământ. Se hotărâse să parcurgă pe jos distanța de la Hawthornden, pe drumul șerpuit, înghețat de gerul de decembrie, printre kilometri întregi de câmpuri pustii. Tălpile o dureau îngrozitor, însă abia dacă a dat atenție durerii. Își dădea seama vag că îi sângerează călcâiul și că umezeala își găsise drum spre ciorapi prin talpa de piele a pantofilor. Vântul și lumea o amorțiseră și nimic nu mai putea s-o rănească.

Trecuse o săptămână de când fusese arestat Jack. Mama ei și Percy erau încă în Londra și urmau să rămână acolo pentru restul anului. Era absolut singură în oraș.

Străzile înguste, pietruite, erau tăcute, ca și cum toată suflarea din Edinburgh își găsise pacea sufletească în jurul vetrelor aprinse de Crăciun, strângându-i în brațe pe cei dragi, în timp ce amenințarea febrei romane continua să planeze asupra orașului ca negura de afară. Hazel le dăduse o zi liberă Ionei, lui Charles și bucătăresei. Nu exista decât o singură persoană de care avea nevoie azi.

Sala de curs era exact cum își amintea că fusese cu luni în urmă, parcă într-o altă viață. Nu se mai simțea duhoarea persistentă de sânge sau descompunere — încăperea fusese curățată la final de semestru, iar Hazel a pătruns în mirosul de alcool și lac pentru lemn.

Doctorul Beecham stătea îndărătul pupitrului, organizându-și hârtiile.

— O clipă, domnișoară Sinnett, a spus el fără să ridice privirea. Mă pregătesc pentru cursul următor, de după vacanță. Nici n-ai crede cât este de lucru. Lucrările, Dumnezeule!

A aranjat câteva coli de hârtie în rânduri ceva mai ordonate, apoi a oftat și s-a uitat la Hazel.

— Ei, bună ziua!

— Am venit să-ți restitui cartea, a spus Hazel.

I-a aruncat pe birou exemplarul din *Tratatul doctorului Beecham*, ridicând un norișor de praf. Din buzunarul pelerinei a scos mica schiță a mâinii cu tot cu degete, care căzuse dintre paginile tratatului. O păstrase cu sfințenie, un fel de simbol al legăturii pe care o simțise cu doctorul și scriitorul pe care, cândva, îl admirase atât de mult. Se holbase la ea noaptea trecută, când ciudatele piese ale ipotezei sale se așezaseră toate în locurile lor. Examinase dovezile. Își stabilise concluzia.

— Ești binevenită să păstrezi cartea. Am câteva exemplare ale mele, a spus Beecham indiferent.

— Până la urmă, am înțeles, a spus Hazel. Nu știu de ce n-am priceput până acum, cum de nu mi-a trecut prin cap atâta timp. Ba nu, bineînțeles că știu de ce. Fiindcă este absurd. Și am crezut că e imposibil. Însă mereu am considerat că doctorul Beecham cel original a fost cel mai mare doctor din lume, așa că presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama că este în stare de orice. Că *dumneata* ești în stare de orice.

În loc să-i răspundă, Beecham a ieșit de după pupitru. Și-a îndoit degetele îmbrăcate în mănușile din piele neagră pe care le purta întotdeauna și a ridicat o sprânceană.

— Scoate-ți mănușile, a spus Hazel.

Beecham s-a supus fără o vorbă, îndepărtând cu grijă materialul de pe încheieturi, apoi retrăgând delicat fiecare deget până când ambele mâini au rămas dezgolite.

Fiecare dintre degetele doctorului Beecham era marmorat și mort, zece degete de la zece mâini diferite. De mărimi diferite, de culori diferite, cusute de mâna lui Beecham cu copci groase, negre, ordonate, dar vizibile.

— După cum poți vedea, a spus el, îndemânarea mea nu a fost întotdeauna atât de grozavă pe cât este azi.

A întins degetele, în așa fel încât Hazel să le poată vedea bine, și a răsucit palmele de câteva ori.

— Acum îmi dai voie?

Hazel a încuviințat, iar Beecham și-a pus din nou mănușile.

— Cândva degetele se pierdeau cel mai ușor. Și înainte să-mi pot perfecționa tonicul pentru transplantul de membre, n-am putut decât să fac cum m-am priceput eu mai bine. Leziunile sunt foarte ușoare când nu te vizitează niciodată moartea. Deci asta e. Mi-ai descoperit micul secret. Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai?

— Așadar este adevărat, a spus Hazel. Tu ești singurul Beecham. Tu ești cel care a scris cartea, tratatul. Tu…

— Am rezolvat puzzle-ul nemuririi, a spus Beecham. Cea din urmă năzuință a oricărui medic, cred. S-a dovedit că restul pur și simplu nu au fost la fel de deștepți ca mine.

Gândurile care se învârteau în mintea lui Hazel s-au îmbinat cu un clinchet plin de satisfacție.

— Nu a existat niciodată un fiu, ca să nu mai vorbim despre vreun nepot. N-ai fost decât dumneata.

Beecham a părut că se sfătuiește cu ceainicul aflat în micul șemineu din spatele lui.

— De fapt, aici greșești dumneata, domnișoară Sinnett. A existat un fiu. Doi fii, băieții mei, Jonathan și Philip. Și minunata mea fiică, Dorothea. Și soția mea, Eloise. La început de tot, am crezut că cea mai mare luptă a mea cu nemurirea va fi când membrele și organele mă vor abandona, unul câte unul. Iar apoi, mi-am dat seama că o să-i privesc murind în jurul meu pe toți cei pe care-i iubesc. Când Eloise se stingea în durerile facerii, am implorat-o să accepte tonicul meu, am rugat-o în genunchi, ca să supraviețuiască și să trăiască alături de mine. M-a refuzat. Am considerat-o nebună. În unele zile, încă o consider nebună. Dar în zile ca aceasta de azi, de Crăciun, ei bine, câteodată mă gândesc că poate a avut dreptate. Îmi doresc să-mi pot vedea din nou copiii. Ea petrece o eternitate alături de ei, iar eu sunt tot aici.

Beecham și-a turnat o ceașcă de ceai.

— Ia și tu un ceai. Este un oolong minunat. Și n-am mai avut ocazia să stau de vorbă cu cineva ca mine de când… ei bine… de când a murit Eloise. Este incredibil de eliberator.

— Cum ai făcut-o? nu s-a putut abține Hazel.

Beecham a zâmbit ca o pisică și a scos la iveală, din adâncul buzunarului de la piept al jachetei, o mică fiolă cu lichid auriu.

Privită de aproape, se rostogolea ca magma sau ca mercurul lichid, vâscos și sclipitor la margini, cu o strălucire metalică, însă translucid. Era un univers încapsulat în sticlă, infinit și schimbându-se la nesfârșit.

— Un tonic, a spus el. Tonicul meu. Dacă mă întrebi cum am ajuns să-l descopăr, cred că singurul răspuns este frica. Frica de moarte. Frica de a fi uitat. Am știut încă din copilărie că mi-e scris să realizez ceva mai măreț decât tăbăcăria la care lucra tata, unde se aștepta să lucrez și eu. Abia mai târziu în viață am perfecționat cu adevărat tonicul. A fost nevoie de o obsesie, nimic mai puțin. Dacă sperai să afli ce conține de fapt tonicul, ei bine, domnișoară Sinnett, să știi că am decis cu multă vreme în urmă că formula îmi va aparține numai mie. Hai să spunem că răspunsul ar fi „vrăjitorie". Știința nu este numită magie de către cei care n-o înțeleg? Povara cunoașterii este că transformă lumea mecanic. Sunt nemuritor într-o lume în care toate miracolele au fost explicate.

A așezat fiola pe masă. Hazel, încă în picioare, a țintuit-o cu privirea.

— Atunci ce înseamnă nemurirea? a întrebat ea. Într-un sens tehnic. Îmbătrânești? Presupun că nu. Poți fi ucis?

— O întrebare interesantă! A trecut atâta timp de când n-am mai primit o întrebare interesantă! Plănuiești să mă ucizi, domnișoară Sinnett? Răspunsul simplu la ambele dumitale întrebări este „nu". Nici înjunghiat, nici împușcat, nici strangulat. Niciun efect. Îmi imaginez că o abordare ceva mai sistematizată ar putea să-mi vină de hac — îndepărtarea unor părți din mine, incendierea —, dar, după cum îți poți imagina, am fost reținut să experimentez temeinic în direcția aceasta. Te rog, așază-te. Dacă nu-ți pot oferi un ceai, îți pot oferi măcar un scaun.

Hazel și-a ordonat gândurile în minte. După o clipă, s-a așezat în fața doctorului Beecham și l-a privit în ochi.

— O să-l ucizi pe Jack Currer. Îl vor spânzura pentru moartea celor uciși de tine.

Aburii ceaiului se învârteau în rotocoale deasupra cești lui Beecham.

— Îl iubești, a spus el simplu; nu era o întrebare, ci mai degrabă o observație. Atunci ți-am făcut cel mai mare serviciu dintre toate, domnișoară Sinnett. Iubirea nu-i nimic altceva decât prelungirea agoniei de a aștepta pentru ea până la final. Frica de a nu-i pierde pe cei pe care-i iubim ne determină să facem lucruri egoiste, nebunești și pline de cruzime. Singura libertate este eliberarea de iubire și odată ce iubirea dumitale va dispărea, va putea rămâne perfectă, cristalizată pentru totdeauna în amintire.

— Nu merită să moară, a spus Hazel.

— Fiecare dintre noi merită să moară, i-a replicat Beecham. Este singurul drept pe care-l avem de la naștere.

— Dar Straine? a întrebat Hazel. L-au arestat și pe el.

Beecham a ridicat o sprânceană.

— Îl aperi? Pe bărbatul care ți-a spulberat ambițiile medicale?

— Nu. Nu pe el. Dar nici el nu-i vinovat de toate astea. Apăr adevărul.

Beecham a luat o înghițitură zdravănă de ceai.

— Nu există adevăr, domnișoară Sinnett. Chiar și cele mai elementare așa-numite adevăruri ale anatomiei dumitale pot fi manipulate pentru a se potrivi unor scopuri noi. Singurul adevăr este puterea și singura putere este să știi cum să supraviețuiești.

A ridicat de pe masă mica fiolă cu tonic și a privit-o fix. Prima dată când o văzuse Hazel fusese aurie, dar, dintr-un unghi diferit, părea de un negru strălucitor.

— Am descoperit că o singură picătură de tonic, mult diluată, este suficientă pentru a asigura acceptarea corectă a membrelor și organelor transplantate în noul trup, fără pericolul de infecție — știu că îți pui întrebări în legătură cu acest lucru, a spus doctorul Beecham, răsucind fiola între degete. Aceasta este chiar fiola din care i-am oferit o picătură și soției mele, Eloise, înainte de a muri. De atunci, am ținut-o mereu asupra mea. Știi, domnișoară Sinnett, într-o sută de ani de acum înainte, conceptul de femeie chirurg s-ar putea să nu mai pară la fel de absurd. Și chiar și mai puțin absurd la o sută de ani după aceea. Vei fi susținută mult,

mult mai bine în secolele care vor urma și, până atunci, vei fi învățat suficient încât să fii mai sclipitoare decât orice și-ar imagina cineva să devină pe durata unei singure vieți. Uite. Ia-o.

Instinctiv, Hazel a întins mâna, însă apoi s-a oprit. Într-adevăr, cu câteva clipe în urmă cumpănea cum ar fi să șterpelească fiola și s-o ia la sănătoasa, însă acum ezita.

— Îmi oferi de bunăvoie munca ta de-o viață?

— Nu de bunăvoie, te asigur. Ești doar a doua persoană căreia i-am oferit vreodată această fiolă și prima de care sunt sigur că i-ar da o utilizare excelentă. Nu contează ce crezi despre mine acum, domnișoară Sinnett, știu că până la urmă vei ajunge să înțelegi măreția realizării mele. La poalele piramidelor s-au adunat mormane de cadavre, draga mea. Progresul a cerut dintotdeauna sacrificii omenești. Oamenii aceștia erau săraci și fără căpătâi. Orașul deja îi ucisese, iar eu n-am făcut decât să folosesc toate părțile animalului răpus.

Hazel a simțit cum îi țiuie urechile și inima bate să-i spargă pieptul. A luat fiola.

— Cât ai de gând să mai stai pe-aici? a întrebat ea, mângâind cu degetul mare sticla fiolei, care părea să rămână permanent rece. În Edinburgh, vreau să spun. Cât mai poți să stai, până când oamenii vor începe să vadă că nu îmbătrânești?

Beecham a luat o gură de ceai.

— Mă tem că se va întâmpla destul de curând. Următoarea destinație spre care mă îndrept este America. E o țară mare. Un loc în care e simplu să te faci nevăzut și să fii din nou tu însuți. Așadar, nu vrei un ceai? Sau poate ceva mai tare! E Crăciunul, la urma urmei. Cred că am un brandy vechi pe undeva pe-aici — ah, da.

Doctorul a scos din spatele podiumului o sticlă chihlimbarie. A turnat un dop în ceaiul său și câteva degete de lichid într-un pahar curat, pentru Hazel.

— Insist, a spus e. E Crăciunul.

— Atunci, noroc, i-a replicat Hazel.

A luat o înghițitură care i-a ars limba și i-a pârlit tot gâtul, până jos. Beecham a ridicat ceașca de ceai.

— În cinstea logodnei tale, a spus el, cu o licărire în ochi. Înțeleg că ai fost cerută de curând. Mă tem că până și profesorii aud bârfele din societate.

Hazel a scuturat din cap.

— E amuzant, a replicat ea. Cred că este corect ce-ai spus. Pierderea celor pe care-i iubești este singura libertate.

În dimineața de după arestarea lui Jack, Hazel s-a trezit fără nicio îndoială de sine și fără frică. N-o mai înfricoșa deloc perspectiva unei vieți lipsite de siguranța unui titlu sau a unui castel, nici furia mamei sale sau dezamăgirea tatălui. O să trăiască precum o vrăjitoare în hogeacul ei, cosând răni și aducând copii pe lume, dacă asta va fi să fie. O să cerșească pe străzi, o să lucreze ca menajeră, o să plece pe mare spre continent. Schimbarea era uluitoare — o scânteie în minte, un miracol de fluide sau electricitate, iar acum viața ei era complet diferită. Pentru prima dată în șaptesprezece ani, viața ei îi aparținea.

Arsese toate scrisorile rămase nedesfăcute pe care Bernard i le trimisese prin mesageri, după ce-l respinsese. Aruncase crinii albi primiți de la el în pârâul de sub Hawthornden.

După ce și-a terminat băutura din pahar, s-a ridicat și i-a mulțumit doctorului Beecham pentru brandy.

— Succes în America, i-a urat ea, apoi s-a răsucit pe călcâie, să plece.

— Sper din suflet să bei tonicul, i-a răspuns el. Am vorbit serios când ți-am spus că lumea nu e încă pregătită pentru tine. Aș fi foarte încântat să văd ce vei realiza în secolul care vine. Și aș avea, în fine, încă o minte înclinată spre știință care să-mi țină companie.

Hazel s-a întors spre el.

— Singurul fel în care aș folosi nemurirea, i-a spus ea, este să descopăr cum aș putea salva pe cineva de la spânzurătoare.

Beecham s-a ridicat în picioare surprins, cu gura căscată. A clipit repede de câteva ori, apoi s-a așezat la loc.

— Da, a spus el încet. De fapt, nemurirea e mai puternică decât un gât rupt sau o strangulare.

Hazel a dat din cap spre el în semn de încuviințare și a plecat, iar Beecham a rămas singur în sala de curs, luminat de focul din spatele lui și arătând mai mult a umbră decât a om.

37

La închisoare nu erau primiți vizitatori, însă Hazel i-a strecurat o liră gardianului, care a dat din cap și a lăsat-o să intre.

— Cinci minute, i-a spus el, întorcându-se cu spatele.

Verdictul venise repede. Nu durase decât patru ore pentru ca un juriu de lorzi să-l declare vinovat pe Jack Currer și să-l condamne la moarte prin spânzurare. Pentru vina de a fi cumpărat cadavrele, doctorul Straine își pierduse licența de medic și fusese exclus din Societatea Anatomiștilor, cu toate că de zile întregi gloata se aduna în stradă, strigând că și Straine ar trebui spânzurat.

Hazel îi auzise pe când se plimba prin Orașul Vechi, însă imediat ce intrase în închisoare a constatat că zidurile groase de piatră înăbușeau și stingeau toate sunetele din exterior. Pe culoare răsunau doar gemete stinse de suferință și durere, însoțite în răstimpuri de chițăitul șobolanilor. Erau scâncetele celor care știau că n-a mai rămas nimeni să le asculte păsul.

La proces, Jack nu depusese mărturie în apărarea lui. Nu oferise nici scuze sau explicații. Era mai bine să fie considerat criminal, decât criminal *și* nebun. Hazel se așteptase ca, văzându-l din nou, să izbucnească în lacrimi, însă nu fusese așa. Lacrimile o părăsiseră în ultimele zile. Era secată de bucurie și tristețe deopotrivă, complet amorțită și pustiită.

Jack arăta mai slab decât îl văzuse vreodată Hazel, stând sprijinit de zid, cu spatele încovoiat, rostogolind pe podea un zar pe care uitaseră să i-l ia după proces. Părul îi crescuse și-i atârna în șuvițe, iar ochii erau tiviți cu roșu de la epuizare.

Când a văzut-o, Jack s-a ridicat, s-a apropiat de gratiile celulei și a întins brațul, ca să-i ia mâna într-a lui.

— Hazel, a spus el. Hazel, iubirea mea.

Și-a dat după ureche o șuviță de păr castaniu. Erau atât de aproape, încât Hazel îi vedea pistruii de pe nas și îi simțea căldura

respirației.

În pumnul fetei era ceva, o fiolă micuță de sticlă. Luminiscența ei ciudată era vizibilă chiar și printre degetele strânse. Jack a privit-o uimit. A ascultat atent când ea i-a explicat ce conține și puterea pe care i-ar da-o. A pus câteva întrebări. Hazel i-a răspuns.

I-a întins fiola printre gratii, iar Jack a luat-o și a rostogolit-o în palmă.

— Deci este adevărat? a spus el simplu.

Hazel a dat din cap. Jack a ridicat fiola în lumina slabă a ferestruicii, ca s-o cerceteze. Sub sticla subțire se învârtea în spirală o galaxie minusculă.

— Tu ai înghiți asta? a întrebat el încet. Dacă ai fi în locul meu?

— Jack, trebuie să-l iei. Te rog. Ia-l și întoarce-te la mine. Ne întâlnim la Hawthornden cât de repede poți. Numai așa putem fi împreună. Așa putem fugi departe, undeva. Pe continent. S-o luăm de la capăt.

Jack a râs, un sunet minunat, cristalin, plin de toată bucuria, durerea și iubirea pe care o simțise pentru Hazel în scurtul răstimp petrecut împreună. Râsul acesta al lui a făcut-o pe Hazel să plângă, până la urmă.

— De ce râzi? l-a întrebat ea, apoi a început să râdă împreună cu el.

Prin spațiul dintre gratiile ruginite, Jack și-a apăsat buzele peste ale ei și au simțit amândoi gustul sărat al lacrimilor.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu. Hazel, dacă o fac — dacă decid să înghit asta, o să fiu tot restul vieții mele un fugar. Sau cel puțin pentru o lungă perioadă de-acum înainte. Prima mea viață și o parte din a doua. Tu — a sărutat-o din nou — tu, — din nou — frumoasă, — din nou — perfectă cum ești, — din nou — meriți o viață adevărată. O să fii un medic strălucit. O să ajuți o mulțime de oameni și o să schimbi o mulțime de vieți. O să luminezi lumea cu focul tău și nu poți face asta din umbră. Nu poți inventa medicamente și tratamente dacă ești o fugară. Niciuna dintre mințile luminate din lumea asta nu a trebuit să trudească

pentru a-și câștiga traiul de zi cu zi înainte să studieze. Nu, Hazel. Nu. Nu-ți pot face una ca asta.

— Asta nu-i decizia ta, Jack. Eu aleg unde și cum să trăiesc. Ăsta nu este un motiv care să stea în picioare.

Jack a ridicat sprâncenele.

— Te cerți cu mine? Sunt pe cale să fiu spânzurat și nu pot să fac cum vreau eu?

A zâmbit.

— Cred că ai dreptate. Nu este un motiv care să stea în picioare. Mă face să par erou când, de fapt, eu sunt ăla egoist.

— Ce vrei să spui? Cum să fii tu ăla egoist?

— Hazel, nu există iad mai rău decât o lume în care să te văd îmbătrânind și să te pierd, iar apoi să fiu obligat să mai trăiesc încă o zi după aceea.

Lui Hazel i se prelingeau lacrimile pe obraz.

— Pentru mine vei avea mereu șaptesprezece ani, Hazel Sinnett. Vei rămâne mereu frumoasă, încăpățânată și inteligentă. Vei fi mereu ultimul chip pe care-l văd când închid ochii și primul pe care mi-l imaginez când mă trezesc.

— Atunci o să-l iei? a întrebat Hazel repede. O să iei tonicul?

— Nu știu încă, a spus Jack. Mi-e foarte frică.

În spatele lui Hazel s-a auzit zdrăngănind zăvorul unei uși, urmat de zgomotul greu de pași făcut de ghetele gardianului.

— Gata, domnișoară. Vizita s-a terminat.

Hazel s-a aplecat ca să-l sărute încă o dată pe Jack.

— O să-mi petrec toată viața iubindu-te, Jack Currer, a spus ea.

Și-a strecurat mâna printre gratii ca să-și odihnească palma pe inima lui, unde a simțit copcile pe care i le cususe în mijlocul pieptului.

— Inima mea e a ta, Hazel Sinnett, i-a răspuns Jack. Pentru totdeauna. Fie că bate sau nu.

— Fie că bate sau nu, a repetat Hazel.

* * *

A doua zi dimineață, la ora 10, Jack Currer a fost spânzurat în Grassmarket. S-a spus că în Edinburgh n-a asistat niciodată atât de multă lume la o execuție publică, dar Hazel n-a fost acolo. S-a spus că trupul neînsuflețit a fost dus la spitalul universitar. Dar nu se știe dacă a rămas acolo.

38

Când a venit primăvara și zăpada s-a topit, iar pârâul de sub Hawthornden și-a ieșit din matcă, Iona și Charles s-au căsătorit în grădina castelului. Mireasa purta o rochie roz, comandată de Hazel la o croitoreasă din Orașul Nou, iar cosița îi fusese împletită cu floricele mici, albe, și cu verdeață.

— O să vă descurcați? a întrebat-o Iona pe Hazel după ceremonie și după petrecerea de nuntă, în timp ce Charles aștepta lângă trăsură.

Cuplul pleca la Inverness pentru luna de miere, iar după patru săptămâni, când aveau să se întoarcă la Hawthornden, urma să nu mai locuiască în castel, alături de Hazel. Charles și Iona aveau să stea într-o căsuță din sat, ca soț și soție. Întrucât tatăl ei era încă pe Sfânta Elena, iar mama ei și Percy aleseseră să rămână la Londra, Hazel urma să locuiască singură în castelul Hawthornden, pentru prima dată în viața ei.

Ei bine, nu chiar singură. Toată iarna, primul etaj al castelului servise drept spital, unde Hazel trata pacienți care sufereau de febra romană sau chiar mai rău de-atât. Folosirea rădăcinii de umbreluța-apei făcuse ca nici măcar unul dintre pacienții ei să nu mai moară, iar Hazel muncea din greu la un vaccin despre care credea că va preveni cu totul transmiterea bolii. Dr. Beecham l-ar fi descoperit cu siguranță el însuși, dacă mulțimea tot mai mare de cadavre lăsate în urmă de această boală și frica pe care o stârnea molima n-ar fi fost o acoperire atât de convenabilă pentru mutilările și crimele pe care le înfăptuia.

— O să fiu mai mult decât în regulă, a spus Hazel.

De fapt, abia așteptase momentul acesta, diminețile de plimbări solitare, timpul petrecut doar cu cărțile ei, serile în care se cuibărea cu vreun tom în poală, lângă pervaz, în timp ce ploaia cădea de cealaltă parte a geamului.

— Sunteți sigură că nu vă deranjează că luăm noi trăsura?

— Bineînțeles că nu, Iona. Dacă trebuie să merg undeva, o am pe Domnișoara Rosalind. Poate că ar trebui să mai iau un cal pentru grajduri, a spus Hazel. În caz că se simte singură.

În săptămâna de după execuția lui Jack, Betelgeuse dispăruse. Părea că a fost furat pe timpul nopții. Cu toate astea, Hazel nu auzise niciun zgomot venind dinspre grajduri — de parcă Betelgeuse ar fi plecat pe coclauri de unul singur.

Iona a îmbrățișat-o.

— Vă rog, aveți grijă de dumneavoastră.

— Aveți grijă de *dumneavoastră*! Acum ești femeie măritată. Să terminăm cu prostiile astea, a spus Hazel, îndreptând cosița împletită a fetei.

Iona radia.

— Eu, femeie măritată! Vă vine să credeți?

— Sigur că-mi vine să cred, a spus Hazel. Meriți orice îți dorești pe lume — și chiar mai mult de-atât.

Iona s-a întors mândră spre Charles, care se plesnea peste pantaloni ca să scuture praful cu care se pricopsise când se sprijinise de ușa trăsurii, apoi s-a uitat din nou la Hazel.

— Și dumneavoastră, domnișoară. Meritați tot ce vă doriți pe lume.

Hazel a simțit cum nodul din gât o împiedică să vorbească. Tot ce-a putut face a fost s-o îmbrățișeze strâns pe Iona, pentru ultima dată, și să se uite după trăsura care sălta pe drum îndepărtându-se pe aleea din grădină, iar apoi pierzându-se în drumul mare.

Jack îi apărea uneori în vise, cu ochii lui calzi și plini de dorință. În primele luni, se trezea dimineața cu perna udă de lacrimi, dar nici măcar atunci când lacrimile secau suferința nu-i dispărea din suflet, greu ca o piatră, sentimentul copleșitor care-i inunda inima în momentul în care deschidea ochii de dimineață și își amintea că trăiește într-o lume fără el. Câteodată și-l imagina pe mare, spre Franța sau spre America, instalat cu multă cutezanță pe catargele unui vapor, în timp ce valurile se spărgeau de jur împrejurul lui, băiatul care va rămâne pentru totdeauna tânăr și frumos, băiatul pe care-l învățase să călărească și pe care-l

sărutase într-un mormânt. Câteodată îi vorbea în vis, aplecându-se spre ea ca să-i spună încet vorbe tandre pe care nu și le mai amintea niciodată la trezire. Hazel încerca să rămână în vis cât de mult putea, în amorțeala dintre somn și trezie, unde umbrele se transformau în profilul maiestuos al lui Jack, în contururile feței lui. Îl deslușea bine: arcuirea pomeților, genele lui lungi și negre, fruntea severă — o sută de locuri mici unde buzele ei îi atinseseră pielea.

Însă lumina palidă și gălbuie a dimineții își făcea loc spre toate cotloanele din dormitorul ei și Hazel trebuia să se ridice ca să-și înceapă munca zilnică, să-i vindece pe cei vii.

Epilog

Scrisoarea sosită la castelul Hawthornden avea marginile arse și îngălbenite și era îndoită în unghiuri ciudate. Arăta de parcă ar fi călătorit de două ori în jurul lumii și și-ar fi petrecut cea mai mare parte a vacanței de Crăciun împăturită în buzunarul lipicios al unui copil. Purta ștampila orașului New York.

Scrisoarea nu era semnată, dar femeia care a deschis-o a știut exact de la cine era. A fixat-o deasupra mesei la care lucra, astfel încât s-o poată citi în timp ce fierbea un ceai de umbreluța-apei, înfășura bandaje și ascuțea bisturie. O citește de atâtea ori, încât poate vedea chiar și când închide ochii vorbele scrise cu literele acelea ascuțite.

Inima care-mi bate în piept este tot a ta, spunea scrisoarea, *și o să te aștept.*

Mulțumiri

Această carte a început ca un e-mail incoerent pe care i l-am trimis agentului meu, Dan Mandel, în timp ce traversam țara în zbor, de la New York la Los Angeles. Lui Dan, mulțumiri pentru că ai avut încredere în acest proiect și în mine, și pentru că mi-ai trimis mesajele încurajatoare de care aveam nevoie în momentele de cumpănă. Aș vrea să-i mulțumesc și Sarei Goodman, precum și întregii echipe de la Wednesday, incluzându-i aici pe Alexis, Vanessa, Rivka și Mary, pentru toată munca lor neobosită, și lui Kerri Resnick și Zachary Meyer pentru coperta superbă, care a depășit și cele mai îndrăznețe visuri ale mele. Sunt extrem de norocoasă să am o familie dornică să asculte toate ideile mele nebunești și să-mi sărbătorească reușitele; îi sunt recunoscătoare în special surorii mele, Caroline, care a citit fiecare variantă a acestei cărți. Mulțumiri din inimă și lui Katie Donahoe pentru lectura ei, pentru idei și pentru încurajare, și mulțumiri și lui Ian Karmel, care m-a susținut în toate felurile în care e posibil să susții o persoană.

Am folosit mai multe cărți pentru cercetările despre începutul secolului al XIX-lea și despre istoria medicinei, printre care: *The Butchering Art,* de Lindsey Fitzharris, *The Royal Art of Poison,* de Eleanor Herman, *Dr. Mütter's Marvels,* de Cristin O'Keefe Aptowicz, *The Knife Man,* de Wendy Moore și *The Lady and Her Monsters,* de Roseanne Montillo.